MARY HIGGINS CLARK

MESAJE MISTERIOASE

MARY HIGGINS CLARK

MESAJE MISTERIOASE

Traducere: Mihnea Columbeanu
Titlul original: *Two Little Girls in Blue,* 2006

LIDER, 2007

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2020

Mulțumiri

Dintotdeauna m-a fascinat telepatia care există între unele persoane. Încă din fragedă copilărie, îmi amintesc că mama mea, cu o expresie încruntată de îngrijorare pe față, spunea: „Presimt că…” Și, la fel de sigur ca faptul că după noapte vine zi, persoana respectivă avea, sau urma să aibă în scurt timp, o problemă.

În unele dintre cărțile mele, am folosit telepatia în mai mică sau mare măsură, dar legătura care există între gemeni, și mai ales între gemenii identici, este de-a dreptul fascinantă. De multă vreme, acest subiect se dezvolta în mintea mea ca intrigă a unui nou roman.

Le sunt recunoscătoare autorilor de cărți pe această temă, și mai cu seamă lui Guy Lyon Playfair pentru *Twin Telepathy: the Psychic Connection* – Telepatia gemenilor: Conexiunea metapsihică –, Dr. Nancy L. Segal, pentru *Entwined Lives* – Vieți împletite –, Donna M. Jackson, pentru *Twin Tales: The Magic and Mystery of Multiple Births* – Povești gemene – Magia și misterul nașterilor multiple, Shannon Baker, pentru articolul ei *On Being a Twin* – Despre a fi geamăn –, și lui Jill Neimark, pentru editorialul ei *Nature's Clones* – Clonele naturii –, din revista *Psychology Today.* Exemplele despre legătura metapsihică dintre gemeni pe care le prezintă ei mi-au fost de cel mai mare ajutor pentru elaborarea acestei povestiri.

Alții, ca întotdeauna, au parcurs drumul împreună cu mine. Îmi exprim gratitudinea față de eternul meu redactor, Michael V. Korda, și redactorul senior Chuck Adams, pentru competența cu care m-au îndrumat.

Lisl Cade, scumpa mea prietenă și agentă publicitară, m-a susținut îndeaproape. Cercul meu de cititori rămâne constant. Le mulțumesc lor, ca și copiilor și nepoților noștri, care m-au încurajat pe parcurs și mi-au asigurat o viață dinamică și amuzantă.

Am dorit ca această carte să fie un omagiu adus Biroului Federal de Investigații implicat într-un caz de răpire. Doresc în

mod special să onorez memoria regretatului Leo McGillicuddy, o legendă printre agenții federali.

Agentul în retragere Joseph Conley mi-a fost de un enorm ajutor în urmărirea pas cu pas a activităților din culisele Biroului. Am simplificat unele dintre proceduri, în interesul narațiunii, dar sper că am reușit să redau devotamentul și profunda compasiune care le sunt proprii agenților.

Iar acum, când o nouă povestire începe să prindă contur în mintea mea, a sosit momentul să mă despart de asta, să stau jos lângă foc cu Domnia Sa, mai mult decât perfectul John Conheeney, și să vă doresc tuturor celor care vă aplecați asupra acestor pagini o lectură cât mai plăcută.

Pentru Michael V. Korda,
redactor și prieten
cu drag

1

— Stai o clipă, Rob, cred că una dintre gemene plânge. Așteaptă că te sun eu.

Trish Logan își lăsă jos telefonul celular, se ridică de pe canapea și traversă grăbită livingul. Avea nouăsprezece ani și era pentru prima oară când lucra ca babysitter la familia Frawley, oamenii aceia cumsecade care se mutaseră în oraș cu câteva luni în urmă. Trish îi simpatizase din primul moment. Doamna Frawley îi spusese că, în copilărie, familia ei se dusese adeseori în vizită la niște prieteni care locuiau în Connecticut, iar ei îi plăcuse atât de mult, încât își dorise întotdeauna să locuiască acolo. „Anul trecut, când am început să ne căutăm o casă și am trecut întâmplător prin Ridgefield, am știut că aici doream să locuiesc", îi mărturisise ea lui Trish.

Soții Frawley cumpăraseră vechea casă a fermei Cunningham, o coșmelie pe care tatăl lui Trish o considera mai degrabă o „magherniță cu ștaif". Iar azi, în ziua de marți, 24 martie, cele două gemene identice ale soților Frawley împlineau trei ani, și Trish fusese angajată pentru a contribui la pregătirea petrecerii, urmând să rămână și seara, când părinții erau invitați la un dineu simandicos la New York.

„După toată agitația petrecerii, aș fi putut să jur că puștoaicele vor dormi buștean", își spuse Trish în timp ce pornea în sus pe scară, spre camera lor. Soții Frawley scoseseră mocheta roasă pe care o găsiseră în casă, iar treptele de lemn din secolul al XIX-lea scârțâiau sub picioarele ei.

Lângă treapta de sus, se opri. Lumina pe care o lăsase aprinsă în hol nu mai ardea. Probabil iar sărise o siguranță. Instalațiile electrice din vechea casă erau făcute praf. Și la bucătărie, după-amiază, se întâmplase același lucru.

Camera gemenelor se afla în capătul culoarului. Acum, de acolo nu se mai auzea niciun sunet. Probabil că una dintre fetițe plânsese în somn, își spuse Trish, în timp ce pornea înainte, prin întuneric.

Dintr-odată, se opri. „Nu doar lumina s-a stins. Am lăsat

deschisă ușa de la camera lor, ca să le-aud dacă se trezesc. Ar trebui să se vadă lumina veiozei din cameră. Iar ușa e închisă. Dar n-aș fi putut s-o aud pe una dintre ele plângând, adineaori, dacă ușa ar fi fost închisă."

Dintr-odată, cuprinsă de spaimă, Trish ascultă atentă. Ce se auzea? Într-o clipă de luciditate înnebunitoare, identifică sunetul: pași lenți. Și aburul unei respirații, la fel de slabe. Mirosul acrișor al transpirației. *Cineva era în spatele ei.*

Trish încercă să țipe, dar de pe buze nu i se desprinse decât un geamăt. Vru s-o ia la fugă, însă picioarele refuzau s-o asculte. Simți o mână apucând-o de păr și smucindu-i capul înapoi. Ultimul lucru pe care și-l mai aminti fu o senzație de apăsare pe gât.

Intrusul slăbi strânsoarea și o lăsă pe Trish să cadă inertă pe podea. Felicitându-se pentru dibăcia cu care o făcuse să-și piardă cunoștința, eficient și fără durere, aprinse lanterna și-i legă mâinile, picioarele, ochii și gura. Apoi, cu raza lanternei îndreptată spre podea, o ocoli, parcurse grăbit holul pe toată lungimea și deschise ușa de la dormitorul gemenelor.

Kathy și Kelly zăceau în patul lor dublu, cu ochii somnoroși și înspăimântați. Mâna dreaptă a lui Kathy și cea stângă a lui Kelly erau înlănțuite una de alta. Cu cealaltă mână, fiecare dintre ele încerca să-și scoată călușul din gură.

Omul care stabilise toate detaliile răpirii stătea lângă pat.

— Ești sigur că nu te-a văzut, *Harry?* întrebă el răstit.

— Sunt sigur. Vreau să zic, cât se poate de sigur, *Bert,* răspunse celălalt.

Amândoi aveau grijă să folosească numele pe care le împrumutaseră cu acea ocazie: „Bert" și „Harry", după personajele de desen animat dintr-o reclamă la bere din anii șaizeci.

Bert o luă în brațe pe Kathy și spuse răstit:

— Ia-o pe cealaltă. Și învelește-o cu o pătură. E frig afară.

Cu pași grăbiți, cei doi coborâră în goană scara din spate, străbătură în fugă bucătăria și ieșiră pe alee, fără a se mai deranja să închidă ușa în spatele lor. Odată ajunși în furgonetă, Harry se așeză pe podea, în fața banchetei din spate, ținând

strâns gemenele cu brațele lui musculoase. Bert porni mașina, ieșind din umbra verandei.

Peste douăzeci de minute, ajunseră la casa unde-i aștepta Angie Ames.

— Sunt adorabile, gânguri ea, în timp ce bărbații duceau fetițele în casă și le culcau în leagănul spitalicesc care fusese pregătit anume pentru ele. Cu o mișcare agilă și rapidă a mâinilor, scoase cătușele care le împiedicau pe gemene să scoată vreun sunet.

Fetițele se agățară una de alta și începură să se văicărească.

— Mami… mami…! țipară ele, la unison.

— Șșș, șșș, nu vă speriați, încercă să le liniștească Angie, în timp ce ridica marginea leagănului; era prea înaltă ca să poată ajunge la ele pe deasupra, așa că-și strecură brațele printre gratii și începu să le mângâie buclele de un blond-închis. E-n regulă, murmură ea, dormiți acum. Kathy, Kelly, culcați-vă și dormiți. Mona o să aibă grijă de voi. Mona vă iubește.

„Mona" era numele pe care trebuia să-l folosească de față cu gemenele. „Nu-mi place numele ăsta", se plânsese ea, când îl auzise prima oară. „De ce trebuie să mă cheme Mona?"

„Fiindcă sună asemănător cu «Mama». Fiindcă, atunci când vom lua banii și vom trimite fetițele înapoi, n-ar fi de dorit să spună: «A avut grijă de noi o tanti pe care o chema Angie». Și-n plus, mai e un motiv – faptul că tot timpul gemi de parc-ar mugi o vacă", se răstise omul ce-și spunea Bert.

— Fă-le să tacă, îi ordonă el acum. Fac prea multă gălăgie.

— Calmează-te, Bert. Nu le-aude nimeni, îl liniști Harry.

„Are dreptate", își spuse Lucas Wohl, cum se numea în realitate cel ce-și zicea „Bert". Unul dintre motivele pentru care, după ce chibzuise temeinic, îl invitase pe Clint Downes – adevăratul nume al lui „Harry" – să i se alăture în răpire era acela că, timp de nouă luni pe an, Clint lucra ca îngrijitor în casa din incinta Clubului Country Danbury. De la Ziua Muncii până în 31 mai, clubul era închis, iar porțile, încuiate. Casa nici măcar nu se vedea de pe drumul de serviciu pe unde intra și ieșea Clint, și trebuise să folosească un cod pentru a deschide poarta de serviciu.

Era un loc ideal pentru a le ascunde pe gemene, iar faptul că iubita lui Clint, Angie, lucra adesea ca babysitter, reprezenta un avantaj în plus.

— N-au să mai plângă mult, spuse Angie. Mă pricep eu la copii. Au să adoarmă la loc.

Începu să le maseze pe spate, cântându-le fals:

— „Două fete în albastru, măi băiete, două fete în albastru…"

Lucas înjură printre dinți, își croi drum prin spațiul îngust dintre leagăn și patul dublu, și ieși din dormitor, prin salon, ajungând în bucătăria casei. Abia acolo, el și Clint își scoaseră canadienele cu glugă și mănușile. Aveau în față sticla de scotch plină și cele două pahare goale pe care le puseseră deoparte ca să sărbătorească succesul acțiunii.

Se așezară la capetele opuse ale mesei, privindu-se unul pe altul în tăcere. În timp ce se uita cu dispreț la celălalt răpitor, Lucas remarcă din nou că nici nu s-ar fi putut să fie mai diferiți ca înfățișare și temperament. Fără să-și facă iluzii în legătură cu propriul său aspect, îi plăcea uneori să se joace de-a martorul ocular, descriindu-se pe sine însuși în minte: în jur de cincizeci de ani, slăbănog, statură medie, început de chelie, chip îngust, ochi apropiați. Șofer de limuzină liber-profesionist, reușea să treacă drept un salariat servil și dornic să mulțumească, personalitate pe care și-o asuma ori de câte ori îmbrăca uniforma neagră de șofer.

Îl cunoscuse pe Clint pe vremea când fuseseră închiși împreună și, de-a lungul anilor, colaborase cu el la o serie de spargeri. Nu fuseseră prinși niciodată, fiindcă Lucas era foarte atent. Nici nu comiseseră vreodată infracțiuni în Connecticut, pentru că lui Lucas nu-i plăcea să-și murdărească propriul bârlog. Dar această ocazie, deși teribil de riscantă, fusese prea tentantă ca s-o lase să-i scape, și încălcase regula.

Acum îl privea pe Clint, care destupa sticla de scotch și umplea paharele până sus.

— Pentru săptămâna viitoare, să fim într-un iaht la St. Kitts, cu buzunarele pline, spuse el, cercetând chipul lui Lucas cu un zâmbet încrezător.

Lucas îi susținu privirea, măsurându-și iar din ochi

partenerul. Abia trecut de patruzeci de ani, Clint era îngrozitor de diform. Mai gras cu douăzeci și cinci de kilograme decât ar fi fost normal în raport cu trupul său scund, transpira ușor, chiar și într-o noapte rece de martie ca aceea, care devenise dintr-o dată friguroasă. Pieptul său ca un butoi și brațele groase arătau disproporționat pe lângă chipul angelic și coada-de-cal lungă, pe care și-o lăsase să crească fiindcă și Angie, prietena lui de multă vreme, avea una.

Angie. Femeia șnur, fără țâțe, fără cur, își spuse Lucas cu dispreț. Un ten groaznic. Asemenea lui Clint, întotdeauna era șleampătă, îmbrăcată cu un tricou uzat și niște blugi jerpeliți. Singura ei calitate, după părerea lui Lucas, era experiența ca babysitter. Celor două fetițe nu trebuia să li se întâmple nimic înainte de a-și primi răscumpărarea și a le trimite înapoi acasă. Acum, Lucas își reaminti că Angie mai avea o particularitate: lăcomia. Voia banii. Voia să trăiască la bordul unui iaht, în Caraibe.

Lucas duse paharul la buze. Scotch-ul Chivas Regal îl ungea pe limbă, iar tăria lui era caldă și calmantă, în timp ce îi aluneca pe beregată.

— Până aici, toate bune, spuse el sec. Eu mă duc acasă. Ai la îndemână telefonul celular pe care ți l-am dat?

— Mda.

— Dacă sună șeful, spune-i că trebuie să iau pe cineva la cinci dimineața, și mi-am închis mobilul. Am și eu nevoie de somn.

— Când am să-l cunosc și eu, Lucas?

— N-ai să-l cunoști.

Lucas își bău restul de scotch și-și împinse înapoi scaunul. Din dormitor o auzeau pe Angie cum continua să cânte.

„Ele au fost surori, noi am fost frați, și am învățat să iubim…”

2

Scrâșnetul de frâne pe stradă, în fața casei, îl anunță pe căpitanul Robert „Marty” Martinson de la poliția din Ridgefield că părinții gemenelor răpite sosiseră acasă.

Telefonaseră la secția de poliție după numai câteva minute de la primirea apelului la 911. „Sunt Margaret Frawley”, se prezentase femeia, cu vocea tremurând de spaimă. „Locuim la numărul zece, pe Old Woods Road. Nu reușim să luăm legătura cu guvernanta. Nu răspunde nici la telefonul din casă, nici la mobilul ei. Are grijă de fetițele noastre de trei ani. Ne temem să nu se fi întâmplat ceva. Acum ne întoarcem din oraș, suntem în drum spre casă.”

„Mergem direct acolo, să verificăm”, îi promisese Marty.

Întrucât părinții erau, fără îndoială, agitați, n-avea niciun rost să le spună că știa deja că se întâmplase ceva foarte grav. Tatăl guvernantei tocmai sunase din casa de pe Old Woods Road. „Fiica mea e legată și cu un căluș. Gemenele pe care le îngrijea au dispărut. În camera lor a mai rămas doar o notă de răscumpărare.”

Iar acum, o oră mai târziu, proprietatea din jurul casei și aleea fuseseră deja îngrădite, în așteptarea echipei criminalistice. Marty ar fi preferat ca presa să nu afle de răpire, dar știa că era puțin probabil. Știa deja că părinții guvernantei le spuseseră tuturor celor din camera de urgență a spitalului unde era tratată Trish Logan că gemenele lipseau. Reporterii puteau să apară din moment în moment. FBI-ul fusese anunțat, iar agenții federali erau pe drum.

Marty se pregăti să-i întâmpine pe părinți, când ușa bucătăriei se dădu de perete și cei doi năvăliră în casă. Începând din prima lui zi de activitate, când era un polițist începător de numai douăzeci și unu de ani, se antrenase să rețină prima impresie pe care i-o făceau orice persoane implicate într-o crimă, indiferent dacă era victime, autori sau martori. Mai târziu, avea să-și noteze aceste impresii pe hârtie. În cercurile poliției era cunoscut ca „Observatorul”.

Abia trecuți de treizeci de ani, își spuse el, în timp ce Margaret și Steve Frawley se apropiau grăbiți. Un cuplu arătos, amândoi în haine de seară. Părul castaniu al mamei cădea liber pe spate. Era o femeie zveltă, dar mâinile ei încleștate păreau puternice. Avea unghii scurte, cu lac incolor. Probabil, o bună sportivă, își spuse Marty. Ochii ei intenși aveau o nuanță de albastru-închis care părea aproape neagră, când îl privea.

Steve Frawley, tatăl, era înalt cam de un metru și optzeci și șapte de centimetri, cu păr blond-închis și ochi de un albastru-deschis. Umerii lui lați și brațele puternice făceau ca smokingul prea strâmt să se întindă la cusături. Nu i-ar fi stricat unul nou, reflectă Marty.

— Li s-a întâmplat ceva fiicelor noastre? întrebă Frawley.

Marty îl privi cum își punea mâinile pe brațele soției lui, ca și cum ar fi vrut s-o sprijine la primirea unei posibile vești proaste.

Nu exista niciun mod de a le spune cu menajamente unor părinți că le fuseseră răpiți copiii, iar pe patul acestora fusese lăsat un bilet prin care se cerea o răscumpărare de opt milioane de dolari. Stupoarea întipărită pe chipurile celor doi tineri părea sinceră, își spuse Marty, o reacție pe care avea s-o consemneze în caietul cazului, dar nu fără a-i adăuga și un semn de întrebare.

— Opt *milioane* de dolari! *Opt milioane de dolari!* De ce nu *optzeci* de milioane? întrebă Steve Frawley, cu chipul cenușiu. Casa asta ne-a înghițit toți banii. În momentul de față, mai avem în cont la bancă doar o mie cinci sute de dolari amărâți, nu mai mult!

— Aveți în familie vreo rudă bogată? se interesă Marty.

Soții Frawley izbucniră într-un râs isteric. Apoi, sub ochii lui Marty, Steve își răsuci nevasta în loc. Se îmbrățișară, râsetele fiind înlocuite de sunetele aspre ale suspinelor lui gâtuite și tânguielile ei jalnice.

— Le vreau pe fetițele mele… Le vreau pe fetițele mele…

3

La ora unsprezece, telefonul celular special sună. Clint răspunse.

— Bună ziua, domnule, spuse el.

— Aici Pied Piper.

„Tipul ăsta, oricine-o fi, încearcă să-și prefacă glasul", își spuse Clint, în timp ce străbătea micul living ca să se îndepărteze cât mai mult de Angie, care le gângurea gemenelor. „Pentru numele lui Dumnezeu, puștoaicele dorm!", reflectă el nervos. „Mai tacă-ți gura odată!"

— Ce se-aude acolo? întrebă tăios Pied Piper.

— Prietena mea le cântă copiilor de care are grijă.

Clint știa că-i dădea lui Pied Piper informațiile dorite. Acțiunea sa și a lui Lucas fusese încununată de succes.

— Nu reușesc să-l prind pe Beri.

— Mi-a zis să vă spun că are de luat pe cineva la cinci dimineața, de la Aeroportul Kennedy. S-a dus acasă să se culce, și și-a închis telefonul. Sper că…

— Harry, dă drumul la televizor, îl întrerupse Pied Piper. Se transmite un reportaj despre răpire. Am să mai revin mâine-dimineață.

Clint luă telecomanda și deschise televizorul, după care văzu apărând pe ecran casa de pe Old Woods Road. Deși filmarea fusese făcută noaptea, în lumina de pe verandă se distingea clar zugrăveala cojită a casei și obloanele vechi de la ferestre. Panglica galbenă pentru delimitarea câmpului infracțional se întindea până la stradă, pentru a ține reporterii și curioșii la distanță.

„Noii proprietari, Stephen și Margaret Frawley, s-au mutat la această adresă cu doar câteva luni în urmă, spunea reporterul. Vecinii se așteptaseră să vadă casa demolată, -dar au aflat că soții Frawley intenționau s-o renoveze treptat. Azi, după-amiază, câțiva dintre copiii vecinilor au venit la ziua de naștere a gemenelor, care au împlinit trei ani. Avem o fotografie care a fost făcută la petrecere, cu doar câteva ore în urmă."

Pe ecran apărură dintr-odată fețele identice ale gemenelor, cu ochii dilatați de emoție în timp ce-și priveau tortul de ziua lor. Pe fiecare latură a prăjiturii festive erau înfipte câte trei lumânări, iar în mijloc se afla una singură, mult mai mare.

„Vecina ne spune că lumânarea din centru simbolizează creșterea. Fetițele seamănă atât de mult una cu alta, încât mama lor a spus, în glumă, că n-are niciun rost să pună acolo încă o lumânare a creșterii."

Clint mută pe alt canal. Apăru o fotografie diferită a gemenelor, în rochiile lor sărbătorești de catifea albastră. Se țineau de mână.

— Clint, uită-te ce dulci sunt. Niște adevărate frumuseți, declară Angie, luându-l prin surprindere. Până și când dorm, încă se mai țin de mână. Ai mai văzut ceva atât de drăgălaș?

N-o auzise venind în spatele lui. Acum, Angie îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Întotdeauna mi-am dorit un copil, dar mi s-a spus că nu pot avea, zise ea, în timp ce-și freca nasul de gâtul lui.

— Știu, Angie, iubito, răspunse Clint cu răbdare. Mai auzise de nenumărate ori aceeași poveste.

— Și pe urmă, multă vreme, nu te-am mai avut alături.

— A trebuit să stai internată în spitalul acela special, scumpo. Ai rănit foarte grav pe cineva.

— Dar acum o să avem o mulțime de bani și vom trăi pe un iaht în Caraibe.

— Întotdeauna am vorbit despre asta. Foarte curând o să trecem la fapte.

— Am o idee extraordinară! Hai să luăm și fetițele cu noi!

Clint închise brusc televizorul și se răsuci spre ea, nervos, apucând-o de încheieturile mâinilor.

— Angie, de ce avem noi copiii ăștia?

Femeia îl privi fix, înghițind nervoasă în sec.

— I-am răpit.

— De ce?

— Ca să primim mulți bani și să putem trăi pe un iaht.

— În loc de a mai trăi ca niște țigani nenorociți, dați afară de-aici în fiecare vară, când vin să se instaleze jucătorii de golf

profesioniști. Și ce-o să se întâmple cu noi dacă ne prinde poliția?

— O să intrăm la pușcărie, pentru mult, mult timp.

— Și ce mi-ai promis tu să faci?

— Să am grijă de fetițe, să mă joc cu ele, să le dau de mâncare, să le îmbrac.

— Și nu asta ai să faci?

— Ba da. Ba da. Iartă-mă, Clint. Te iubesc. Poți să-mi spui Mona. Nu-mi place numele ăsta, dar dacă tu vrei să-mi spui așa, foarte bine.

— Nu trebuie să folosim niciodată numele adevărate în fața gemenelor. Peste două zile, o să le dăm înapoi și ne luăm banii.

— Clint, poate dacă am…

Angie se întrerupse. Știa că s-ar fi înfuriat dacă-i propunea s-o păstreze pe una dintre gemene. „Dar o s-o *facem*", își jură ea în gând, cu șiretenie. „Știu eu cum să fac ca să se întâmple așa. Lucas se crede nemaipomenit de deștept, da' nu-i la fel de deștept ca mine."

4

Margaret Frawley își împreună mâinile în jurul cești cu ceai aburind. Îi era atât de frig… Steve luase pledul afgan de pe canapeaua din living și-i acoperise umerii, dar ea continua să tremure din tot corpul.

Gemenele dispăruseră. Kathy și Kelly dispăruseră. Cineva le furase și lăsase un bilet de răscumpărare. Nu avea niciun sens. Ca o litanie, cuvintele i se repetau în cap, în aceeași cadență: *Gemenele au dispărut. Kathy și Kelly au dispărut.*

Polițiștii nu le dăduseră voie să intre în camera fetelor. „Sarcina noastră e să le aducem înapoi", le explicase căpitanul Martinson. „Nu putem risca să pierdem amprente sau probe ADN prin contaminarea zonei."

Regiunea interzisă mai includea și culoarul de la etaj, unde cineva o atacase pe babysitter. Trish avea să-și revină. Era internată în spital și le povestise polițiștilor tot ce-și mai amintea. Spusese că vorbea la telefonul celular cu prietenul ei, când i se păruse c-o auzise pe una dintre gemene plângând. Urcase scara și imediat își dăduse seama că era ceva în neregulă, fiindcă nu mai putea să vadă lumina din camera gemenelor, iar atunci simțise că în spatele ei se afla cineva. Mai departe, nu-și mai amintea nimic.

Oare mai fusese un om, se întrebă Margaret, cineva care intrase dinainte în cameră, la fete? Kelly avea somnul foarte ușor, iar al lui Kathy era destul de agitat. S-ar fi putut să fie în pragul unei răceli.

Dacă una dintre fete începuse să plângă, acel cineva o făcuse să se oprească?

Margaret scăpă din mână ceașca pe care o ținea și se strâmbă când ceaiul fierbinte i se vărsă pe bluza și fusta pe care le cumpărase de la un magazin cu prețuri reduse pentru dineul simandicos din acea seară, la Waldorf.

Deși plătise o treime din prețul pe care ar fi trebuit să-l achite pe Fifth Avenue, tot costase prea mult pentru bugetul lor.

„Steve a insistat să mi le cumpăr", își spuse ea ca prin ceață.

„Era un dineu important pentru firmă. Oricum, și eu voiam să mă îmbrac elegant astă-seară. N-am mai fost la o petrecere cu pretenții de peste un an."

Steve încerca să-i șteargă hainele cu un prosop.

— Marg, te simți bine? Nu te-ai opărit cu ceaiul?

„Trebuie să mă duc sus", își spuse Margaret. „Poate că gemenele se ascund în debara. Țin minte că au făcut asta, odată. Mă prefăceam că le căutam. Și le auzeam chicotind, când le strigam pe nume.

«Kathy… Kelly… Kathy… Kelly… unde sunteți?…»

Chiar atunci a venit acasă Steve. Și l-am strigat: «Steve… Steve… Fetițele noastre gemene au dispărut!»

Alte chicoteli din debara.

Steve și-a dat seama că glumeam. A urcat în camera lor. Eu i-am arătat debaraua. S-a apropiat de ușă și a strigat: «Poate că au fugit. Poate că nu le mai place de noi. Ei, n-are niciun rost să le căutăm. Hai să stingem toate luminile și să mergem în oraș, la un restaurant.»

În clipa următoare, ușa debaralei s-a dat de perete. «Ne place de voi, ne place de voi!», au început ele să se tânguiască, la unison."

Margaret își amintea cât de speriate păreau. „Trebuie să se fi speriat și când le-au prins răpitorii", își spuse ea. „Și acum, când le țin ascunse. Nu e adevărat ce se întâmplă. E doar un coșmar, și am să mă trezesc. *Le vreau pe fetițele mele.* De ce mă arde brațul? De ce-mi pune Steve ceva rece pe braț?"

Margaret închise ochii. Auzea ca prin ceață glasul căpitanului Martinson, care vorbea cu cineva.

— Doamnă Frawley.

Ridică privirea. În cameră intrase încă un bărbat.

— Doamnă Frawley, sunt agentul FBI Walter Carlson. Și eu am trei copii și-mi dau seama ce simțiți. Mă aflu aici ca să vă ajut să vă primiți copiii înapoi, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Îmi puteți răspunde la câteva întrebări?

Walter Carlson avea ochi blânzi. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, deci copiii lui erau, probabil, cel mult adolescenți.

— De ce-ar fi vrut cineva să le ia pe fetițele mele? îl întrebă Margaret.

— Asta vrem și noi să aflăm, doamnă Frawley.

Cu o mișcare rapidă, Carlson o prinse pe Margaret, care era pe punctul să cadă de pe scaun.

5

Clientul de la ora cinci dimineața al lui Lucas era Franklin Bailey, directorul financiar al unei rețele de băcănii particulare. Călător frecvent pe timpul nopții de-a lungul și de-a latul Coastei de Est, era un client regulat al limuzinei. În unele zile, ca azi de pildă, Lucas îl ducea la câte o întâlnire în Manhattan, unde îl aștepta pentru a-l aduce înapoi acasă.

Niciun moment nu-i trecuse prin minte să spună că-n dimineața aceea nu era disponibil. Știa că polițiștii aveau să verifice în primul rând ce lucrători circulaseră prin apropierea casei lui Frawley. Avea mari șanse să apară și el pe listă, fiindcă Bailey locuia pe High Ridge, la doar două străzi distanță de Old Woods.

„Acuma, normal, n-ar avea niciun motiv să mă ia la descusut", își spuse el. „De douăzeci de ani tot iau oameni și-i duc cu mașina prin orașul ăsta, și niciodată n-am călcat în strâchini." Știa că vecinii săi din Danbury, unde locuia, îl considerau un individ singuratic și liniștit, al cărui hobby era acela de a zbura cu un avion mic, de pe Aeroportul Danbury. Îl mai amuza și să le spună oamenilor cât de mult îi plăceau excursiile pe jos, explicație care îi servea drept alibi în ocaziile când punea câte un șofer de rezervă să-l înlocuiască. Destinațiile excursiilor, desigur, erau de obicei case pe care le luase la ochi ca să le prade.

În dimineața aceea, rezistă ispitei de a trece prin fața casei Frawley în timp ce se ducea să-l ia pe Bailey. Ar fi fost o nebunie. Își putea imagina forfota dinăuntru. Se întreba dacă venise deja și FBI-ul. Oare ce-și spuneau? se întrebă el, amuzat. Că ușa din spate putea fi forțată cu o carte de credit? Că, în timp ce stătea ascuns printre buruienile netăiate din curte, i-ar fi fost foarte ușor s-o vadă pe babysitter cum vorbea la telefon, tolănită pe canapea? Că, privind prin fereastra de la bucătărie, ar fi văzut clar că orice intrus putea ajunge la etaj pe scara din dos, fără ca guvernanta să aibă nici cea mai vagă idee? Că era clar că fuseseră cel puțin doi răpitori, unul care să scape de babysitter,

iar celălalt să aibă grijă ca puștoaicele să nu facă gălăgie?

La cinci fără cinci, intră pe aleea casei lui Franklin Bailey, unde menținu motorul în ralanti, ca să se asigure că rămânea cald și plăcut pentru marele mahăr de finanțist, în timp ce visa la banii pe care urma să-i primească din răscumpărare.

Ușa din față a frumoasei case în stil Tudor se deschise. Lucas sări din mașină și-i deschise clientului portiera din spate. Unul dintre micile sale gesturi de curtoazie era acela ca fotoliul din față să fie tras înainte cât mai mult posibil, spre a lăsa maximum de spațiu pentru picioare, în spate.

Bailey, un bărbat de aproape șaptezeci de ani, cu păr argintiu, murmură o formulă de salut, pe un ton distrat. Dar, când mașina se puse în mișcare, spuse:

— Lucas, cotește pe Old Woods Road. Vreau să văd dacă mai e poliția acolo.

Lucas simți că i se contracta gâtlejul. Ce-i venise lui Bailey să vrea să treacă tocmai pe-acolo? se întrebă el. Nu era genul de gură-cască. Trebuia să aibă un motiv. Desigur, Bailey era mare ștab în oraș, își reaminti Lucas. Într-o vreme, fusese chiar și primar. Faptul că apărea acolo n-o să atragă atenția asupra limuzinei cu care circula. Pe de altă parte, Lucas avea întotdeauna încredere în senzația de furnicături pe care o resimțea ori de câte ori se apropia de limita legalității – ceea ce i se întâmpla și acum.

— Cum doriți, domnule Bailey. Dar ce să caute poliția pe Old Woods Road?

— E clar că nu te-ai uitat la știri, Lucas. Azi-noapte au fost răpite fetițele gemene, în vârstă de trei ani, ale cuplului care s-a mutat recent în vechea casă Cunningham.

— Răpite! Cred că vă arde de glumă, domnule.

— Aș vrea și eu să fie o glumă, replică mohorât Franklin Bailey. În Ridgefield nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. I-am întâlnit de câteva ori pe soții Frawley și i-am îndrăgit foarte mult.

Lucas parcurse cele două străzi care-i despărțeau de locul faptei, apoi coti pe Old Woods Road. Baricadele poliției încă se mai înălțau în fața casei unde, cu opt ore în urmă, pătrunsese

prin efracție și răpise fetițele. În pofida stânjenelii și a senzației că ar fi fost mult mai în siguranță dacă nu trecea pe-acolo, nu se putu stăpâni să nu spună în sinea lui, îngâmfat: „De-ați ști numai, ageamiilor!"

Vizavi de casa Frawley erau parcate carele de reportaj ale posturilor de televiziune. Doi polițiști stăteau în fața barajelor rutiere, pentru a împiedica alte mașini să intre pe aleea casei. Lucas văzu că aveau în mâini carnete.

Franklin Bailey deschise fereastra din spate și fu recunoscut imediat de sergentul de serviciu, care începu să se scuze că nu-i putea permite să parcheze.

— Ned, nu vreau să mă opresc, îl întrerupse Bailey. Dar poate reușesc să fiu și eu de folos cu ceva. La șapte am o întâlnire în New York, la micul dejun, și pe la unsprezece am să fiu înapoi. Cine-i înăuntru, Marty Martinson?

— Da, domnule. Și FBI-ul.

— Știu cum merg treburile astea. Dă-i lui Marty cartea mea de vizită. Jumătate din noapte am stat treaz, să ascult știrile. Soții Frawley abia au sosit în oraș, și nu par să aibă rude apropiate pe care să se bazeze. Spune-i lui Marty că dacă-l pot ajuta cu ceva, ca persoană de legătură cu răpitorii, îi stau la dispoziție. Spune-i că-mi amintesc că, în timpul răpirii copilului lui Lindbergh, un profesor care s-a oferit să fie om de legătură a fost cel care a primit vești de la răpitori.

— Am să-i transmit, domnule.

Sergentul Ned Barker luă cartea de vizită și făcu o însemnare în carnet. Apoi, pe un ton spășit, adăugă:

— Trebuie să-i identific pe toți cei care trec cu mașina pe-aici, domnule. Sunt sigur că înțelegeți.

— Bineînțeles.

Barker îl privi pe Lucas.

— Pot să vă văd permisul, domnule?

Lucas îi adresă obișnuitul său zâmbet serviabil.

— Desigur, domnule ofițer, desigur.

— Pot să garantez eu pentru Lucas, spuse Franklin Bailey. E șoferul meu de ani de zile.

— Nu fac decât să urmez cu strictețe ordinele, domnule

Bailey. Sunt sigur că înțelegeți.

Examină permisul șoferului, apoi îi aruncă o privire lui Lucas. Fără niciun comentariu, notă ceva în carnet.

Franklin Bailey ridică geamul și se rezemă de spătar.

— În regulă, Lucas. Hai să mergem. Cred că mi-am pierdut timpul de pomană, dar am simțit că trebuia să fac gestul ăsta.

— A fost un gest admirabil din partea dumneavoastră, domnule. N-am avut niciodată copii, dar nu e nevoie de prea multă imaginație ca să-ți închipui ce simt acum bieții părinți.

„Sper numai să fie destul de afectat ca să iasă pe interval cu opt milioane de dolari", adăugă el în gând, reprimându-și un zâmbet.

6

Clint se trezi din somnul adânc, indus și de Chivas Regal, auzind două voci persistente de copii strigând: „Mami, mami!" Când nu primiră niciun răspuns, încercară să se cațăre peste marginile înalte ale leagănului în care dormiseră.

Angie zăcea lângă el, sforăind, fără să audă vocile fetițelor, nici scârțâitul leagănului. Clint se întrebă cât băuse înainte de culcare. Lui Angie îi plăcea să stea trează jumătate din noapte și să se uite la filme vechi, cu o sticlă de vin lângă ea. Charlie Chaplin, Greer Garson, Marilyn Monroe, Clark Gabie – toți erau favoriții ei. „Ăia erau *actori"*, îi spunea, cu vocea îngroșată de băutură. „Azi, toți arată la fel. Blonzi. Sexy. Botox. Liftinguri. Liposucțiune. Da' de jucat, joacă? Nnț." Abia mult mai târziu, după ce trăise cu ea atâția ani, Clint își dăduse seama că Angie era invidioasă. Ar fi vrut să fie frumoasă. Așa că el se folosise și de acest lucru pentru a o convinge să aibă grijă de copii. „O s-avem atâția bani, că dac-ai să vrei să te duci la băi sau să-ți schimbi culoarea părului, ori să mergi la cel mai mare chirurg plastician ca să te facă mai frumoasă, n-o să te împiedice nimeni să-ți îndeplinești dorințele. Nu e nevoie decât să ai mare grijă de ele câteva zile poate, sau o săptămână."

Acum, îi dădu un cot în coaste.

— Scoală!

Angie își îngropă fața și mai adânc în pernă.

O scutură de umăr.

— Scoală, am zis, mârâi el.

Fără tragere de inimă, femeia înălță capul și se uită spre leagăn.

— Măi, ia dormiți acolo! se răsti ea. Culcați-vă la loc, imediat!

Kathy și Kelly văzură expresia furioasă întipărită pe fața ei și izbucniră în plâns.

— Mami… tati…!

— Gura, am zis! Liniște!

Scâncind, gemenele se culcară din nou, agățându-se una de alta. Din leagăn nu se mai auziră decât suspinele lor înăbușite.

— O vorbă să n-aud!

Suspinele deveniră sughițuri.

Angie îl înghionti pe Clint.

— La ora nouă, Mona va începe să le iubească. Niciun minut mai devreme.

7

Margaret și Steve stătuseră treji toată noaptea, împreună cu Marty Martinson și agentul Carlson. După ce-și revenise din leșin, Margaret refuzase cu îndărătnicie să se ducă la spital.

„Ați spus că aveți nevoie de ajutorul meu", insistase ea.

Împreună cu Steve, răspunsese la toate întrebările lui Carlson. Încă o dată, negaseră amândoi cu tărie că aveau acces la vreo sumă de bani semnificativă, necum la milioane de dolari.

— Tatăl meu a murit când aveam cincisprezece ani, îi spuse Margaret lui Carlson. Mama locuiește în Florida, cu sora ei. E secretară la un cabinet medical. Eu mai am de plătit încă zece ani ratele împrumuturilor pentru colegiu și Facultatea de Drept.

— Tatăl meu e căpitan de pompieri în retragere, spuse și Steve. El și mama mea locuiesc într-un imobil din Carolina de Nord. L-au cumpărat înainte ca prețurile s-o ia razna.

Când fură chestionați în legătură cu alte rude, Steve recunoscu că nu era în termeni buni cu fratele său după mamă, Richie.

— Are treizeci și cinci de ani, cu cinci mai mult decât mine. Mama mea tocmai rămăsese văduvă, când l-a cunoscut pe tata. Richie a fost întotdeauna mai zvăpăiat. Niciodată nu ne-am înțeles prea bine. Și pe urmă, ca să le pună capac la toate, a cunoscut-o pe Margaret înaintea mea.

— N-a fost nimic între noi, se grăbi Margaret să precizeze. Întâmplător, am fost la aceeași nuntă și am dansat împreună de câteva ori. Mi-a lăsat un mesaj, dar nu i-am răspuns la apel. Printr-o coincidență, l-am cunoscut pe Steve peste vreo lună, la Facultatea de Drept.

— Unde e Richie acum? îl întrebă Carlson pe Steve.

— E mânuitor de bagaje la Newark Airport. A divorțat de două ori. S-a lăsat de școală și-mi poartă pică fiindcă am terminat colegiul și mi-am luat diploma în drept.

Ezită.

— Mai bine să vă spun. A avut cazier ca minor și a fost închis cinci ani, pentru complicitate la spălare de bani. Dar una ca asta,

să ne răpească fetele… n-ar face niciodată.

— Poate că nu, însă o să-l verificăm, totuși, răspunse Carlson. Și acum, să vedem cine ar mai fi putut să vă dușmănească, sau să intre în contact cu gemenele și să se decidă să le răpească. Ați primit lucrători în casă, de când v-ați mutat?

— Nu. Tatăl meu era în stare să repare orice, și m-a învățat și pe mine, îi explică Steve, răpus de oboseală. Îmi petrec serile și weekendurile făcând reparații simple. Cred că sunt cel mai bun client al firmei Home Depot.

— Și compania de mutări la care ați apelat? se interesă Carlson în continuare.

— Sunt polițiști în timpul liber, răspunse Steve, cu un zâmbet fugar. Cu toții au copii. Mi-au arătat până și pozele lor. Vreo doi au aceeași vârstă cu gemenele noastre.

— Dar persoanele cu care lucrați?

— M-am angajat la firmă doar de trei luni. C.F.G.&Y. E o companie de investiții specializată în fondurile de pensionare.

Carlson se referi apoi la faptul că, până la nașterea gemenelor, Margaret lucrase ca apărător public în Manhattan.

— Doamnă Frawley, ar fi posibil ca vreunul dintre oamenii pe care i-ați apărat să vă poarte ranchiună?

— N-aș crede…

Apoi, ezitând, continuă:

— Am avut un client care a fost condamnat pe viață. L-am implorat să pledeze vinovat, pentru o reducere de pedeapsă, dar a refuzat, iar când a fost găsit vinovat, judecătorul i-a dat pedeapsa maximă. În timp ce-l scoteau din sală, familia lui a început să profereze înjurături la adresa mea.

„Ce ciudat", își spuse ea, în timp ce-l privea pe Carlson care nota numele acuzatului condamnat. „În clipa asta, mă simt doar amorțită. Nimic altceva, numai o amorțeală…"

La ora șapte, când printre jaluzele începu să pătrundă lumina, Carlson se ridică.

— V-aș recomanda să dormiți puțin. Cu cât veți avea capul mai limpede, cu atât ne puteți ajuta mai mult. Eu rămân aici. Vă promit că vă vom anunța imediat ce răpitorii iau legătura cu noi, și s-ar putea să vă cerem să dați și o declarație pentru presă,

mai târziu, în cursul zilei de azi. Vă puteți duce sus, în dormitorul dumneavoastră, dar *nu* vă apropiați de camera fetelor. Echipa criminalistică încă mai lucrează.

Steve și Margaret dădură din cap, fără o vorbă. Frânți de oboseală, se ridicară și trecură prin living, îndreptându-se spre scară.

— Sunt sinceri, îi spuse sec Carlson lui Martinson. N-au niciun ban, pot să-mi pun capul. Ceea ce mă face să mă întreb dacă toată cererea asta de răscumpărare nu-i o farsă. Poate că cineva care voia pur și simplu să ia copiii încearcă să ne orienteze pe-o pistă greșită.

— M-am gândit și eu la asta, conveni Martinson. Nu-i așa că majoritatea cererilor de răscumpărare îi avertizează pe părinți să nu anunțe poliția?

— Exact. Mă rog doar ca fetițele astea să nu fie chiar acum la bordul unui avion, în drum spre America de Sud.

8

Vineri dimineața, știrea despre răpirea gemenelor Frawley apăru pe prima pagină a tuturor ziarelor de pe Coasta de Est, și până după-amiază deveni subiect de interes național. Fotografia de la ziua de naștere a frumoaselor surori de trei ani, cu fețele lor angelice și părul lung și blond, îmbrăcate în rochiile festive de catifea albastră, fu arătată de canalele de știri și publicată în ziarele din toată țara.

În sufrageria casei de la numărul 10, Old Woods Road, fusese organizat un centru de comandă. La ora cinci după-amiaza, Steve și Margaret apărură la televizor, în fața casei, implorându-i pe răpitori să aibă mare grijă de fetițe și să le aducă înapoi nevătămate.

— Nu avem bani, spuse Margaret, pe un ton rugător. Dar prietenii noștri ne-au dat telefoane toată ziua. Fac o chetă. Până acum, s-au adunat aproape două sute de mii de dolari. Vă rog, probabil ne-ați confundat cu niște persoane care pot obține opt milioane de dolari. Noi nu avem de unde. Dar, vă rog, nu le faceți niciun rău fetițelor noastre. Dați-ni-le înapoi. Vă promit că vom avea pentru dumneavoastră două sute de mii de dolari, bani gheață.

Steve, ținându-și brațul în jurul lui Margaret, adăugă:

— Vă mai rugăm să luați legătura cu noi. Vrem să ne asigurăm că fetele noastre sunt în viață.

După ei, pe micul ecran apăru căpitanul Martinson.

— Comunicăm numărul de telefon și de fax al lui Franklin Bailey, care a fost cândva primarul acestui oraș. Dacă vă temeți să contactați direct familia Frawley, vă rugăm să luați legătura cu el.

Dar seara de vineri trecu, apoi și zilele de sâmbătă și duminică, fără să sosească nicio veste de la răpitori.

Luni dimineața, Katie Couric fu întreruptă pe parcursul emisiunii *Today* în timp ce-i lua un interviu unui agent FBI pensionat, în legătură cu răpirea. Brusc, se opri înainte de a termina de formulat o întrebare, își apăsă cu mâna casca din

ureche, ascultă cu atenție, apoi spuse:

— S-ar putea să fie o farsă, dar la fel de posibil e ca acest lucru să fie ceva extrem de important. La telefon e cineva care susține că ar fi răpitorul gemenelor Frawley. La cererea persoanei, inginerul nostru de sunet transmite acum apelul în emisie.

Un glas răgușit, în mod clar distorsionat, spuse pe un ton furios:

— Amintiți-le soților Frawley că timpul trece. Am spus opt milioane, și opt milioane trebuie să fie. Ascultați fetele.

Două voci subțiri spuseră la unison:

— Mami, te iubesc, tati, te iubesc.

Apoi, una dintre fete țipă:

— Vrem să ne întoarcem acasă!

Secvența fu reluată peste cinci minute, cu Steve și Margaret ascultând. Nu fu nevoie ca Martinson și Carlson să-i întrebe pe soții Frawley dacă apelul era autentic. Expresiile întipărite pe fețele lor le întăreau convingerea că în sfârșit se stabilise contactul cu răpitorii.

9

Tot mai nervos, Lucas trecuse pe la casa îngrijitorului atât sâmbătă, cât și duminică seara. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea în preajma gemenelor, așa că avusese grijă să sosească la ora nouă, când spera să le găsească adormite.

Sâmbătă seara, își alungă temerile bizuindu-se pe asigurările lui Clint că Angie era extrem de pricepută la copii.

— Au mâncat foarte bine. A jucat jocuri cu ele. După-amiaza le-a pus să se culce. Le-a îndrăgit foarte mult. Întotdeauna și-a dorit copii. Dar, îți spun eu, când te uiți, parcă te trec fiorii. Zici că-s două părți ale aceleiași persoane.

— Le-ai înregistrat vocile pe bandă? întrebă Lucas pe un ton repezit.

— A, sigur. Le-am pus pe amândouă să zică: „Mami, te iubesc. Tati, te iubesc." A ieșit foarte bine. Pe urmă, una din ele a început să zbiere: „Vrem să ne întoarcem acasă!", și Angie s-a supărat. A ridicat mâna de parc-ar fi vrut să-i dea una, și le-a bușit plânsul pe amândouă. Am tras și faza asta pe bandă.

„Ăsta-i primul lucru cu cap pe care l-ați făcut", spuse Lucas în sinea lui, în timp ce băga banda în buzunar. Conform înțelegerii prealabile cu șeful, porni pe Route 7 spre Clancy's Pub, unde ajunse la zece și jumătate. Așa cum fusese instruit, lăsă limuzina în parcarea aglomerată, cu portiera neîncuiată și caseta audio pe fotoliu, și intră să bea o bere. Când reveni la limuzină, caseta dispăruse.

Asta se întâmplase sâmbătă-seara. Duminică, își dădu seama că Angie ajunsese la capătul răbdării.

— S-a stricat afurisitul ăla de uscător, și normal că nu putem chema pe nimeni să-l repare. Ce zici, oare „Harry" știe ce-ar trebui să-i facă?

În timp ce scuipa aceste cuvinte, scoase din mașina de spălat două tricouri identice cu mâneci lungi și salopetele aferente și le agăță pe umerașe de sârmă.

— Ai zis că n-o să țină decât vreo două zile. Cât să mai continui tot așa? S-au făcut deja trei zile.

— Pied Piper o să ne spună când și unde să ducem fetițele, îi reaminti Lucas, reprimându-și cu greu dorința de a o înjura.

— Și de unde știm noi că n-o să se sperie și o să dispară, lăsându-ne cu ele pe cap?

Lucas nu voise să le spună lui Angie și Clint despre planul lui Pied Piper, dar acum consideră necesar s-o liniștească.

— Știm, fiindcă va cere răscumpărarea mâine-dimineață, între opt și nouă, la emisiunea *Today.*

Cu asta îi închisese gura. Șeful merita toate laudele, își spusese Lucas a doua zi dimineața, în timp ce urmărea emisiunea și vedea reacția dramatică stârnită de telefonul lui Pied Piper. Întreaga lume avea să dorească să trimită bani, pentru răscumpărarea fetițelor.

„Dar noi suntem cei care ne asumăm toate riscurile", își spuse el peste câteva ore, după ce-i ascultă pe comentatorii de la toate posturile de radio și televiziune turuind despre răpire. „Noi am pus mâna pe puștoaice. Noi le ținem ascunse. Noi suntem cei care vor lua banii, când au să-i adune. Știu cine-i șeful, dar nu există nimic care să-l pună-n legătură cu mine. Dacă ne prind, ar putea să spună că-s nebun, dacă eu voi susține că el a pus totul la cale."

Lucas nu-și programase nicio treabă până a doua zi dimineața, marți, iar la ora două ajunse la concluzia că nu mai putea să stea în apartament, fierbând în suc propriu. Pied Piper îi spusese să se uite neapărat la știrile de seară de la CBS, când urma să se stabilească din nou legătura.

Hotărî că avea timp pentru un zbor cu avionul. Se duse până la Aeroportul Danbury, unde se afla clubul aviatic al cărui membru era. Acolo, închirie unul dintre avioanele cu o singură elice și decolă. Traseul lui favorit era în susul coastelor statului Connecticut, până în Rhode Island, de unde pleca pentru a survola un timp Atlanticul. Zborul la șapte sute de metri altitudine îi dădea o senzația de control total, pe care în acel moment avea mare nevoie s-o simtă.

Era o zi rece, doar cu o briză ușoară și câțiva nori spre vest: o vreme ideală pentru zbor. Dar, în timp ce încerca să se relaxeze în carlingă și să savureze senzația de libertate pe care i-o

conferea zborul, Lucas nu reușea să alunge grija care-l sâcâia.

Era convins că-i scăpase ceva, dar nu izbutea să se decidă ce anume – asta era problema. Răpirea copiilor mersese ușor. Guvernanta nu-și amintea decât că persoana care o atacase de la spate mirosea a transpirație.

De astă dată o nimerise, își spuse Lucas rânjind un moment, în timp ce zbura peste Newport. Angie ar fi trebuit să bage fiecare cămașă a lui Clint în mașina aia de spălat imediat ce-o scotea de pe el.

Mașina de spălat.

Asta era! Hainele alea pe care le spălase. Două seturi de tricouri și salopete identice. De unde le avea? Când le răpiseră, fetele purtau pijamale. Ce făcuse tâmpita aia, se dusese să cumpere hăinuțe pentru gemeni care să li se potrivească unor fetițe de trei ani?

Asta făcuse. Era sigur. Și, în scurt timp, o vânzătoare avea să-și dea seama cum stau lucrurile.

Clocotind de furie, Lucas smuci involuntar de manșă, silind botul avionului să se ridice aproape perpendicular spre cer. Furia îi crescu când își dădu seama ce făcuse, și încercă imediat să redreseze aparatul. Dar întârziase prea mult, iar avionul începea deja să piardă din viteză. Cu inima bătându-i mai repede, coborî botul aparatului, regăsi viteza portantă și evită căderea. Nu mai lipsea decât ca boarfa aia idioată să ducă puștoaicele la McDonald's, și să le dea niște hamburgeri, își spuse el, furibund.

10

Nu exista nicio modalitate de a transmite cu menajamente ultima comunicare din partea răpitorului. Luni seara, Walter Carlson primi un telefon și intră în livingul unde Margaret și Steve Frawley stăteau unul lângă altul, pe canapea.

— Acum cincisprezece minute, răpitorul a sunat la studio, în timpul emisiunii *CBS Evening News,* spuse el posomorât. Chiar acum se reia secvența. E aceeași bandă cu vocile gemenelor pe care au pus-o azi-dimineață, la Katie Couric, dar cu o adăugire.

Parcă s-ar fi uitat la niște oameni aruncați într-un cazan cu ulei clocotit, își spuse el, în timp ce vedea chinul de pe fețele părinților, la auzul unei voci de copil care protesta:

— Vrem să ne întoarcem acasă…

— Kelly, șopti Margaret.

O pauză…

După care, începură plânsetele.

Margaret își îngropă fața în mâini.

— Nu pot să… nu pot… nu pot…

Se auzi apoi un glas aspru, modificat perceptibil, care mârâi:

— Am spus *opt milioane. Vreau banii acum. Asta-i ultima voastră șansă.*

— Margaret, interveni Walter Carlson, pe un ton insistent, există și un aspect pozitiv. Răpitorul dialoghează cu noi. Aveți dovada că fetele trăiesc. O să le găsim.

— Și-o să ne găsiți și opt milioane de dolari pentru răscumpărare? întrebă amărât Steve.

Carlson nu știa dacă era cazul să le dea speranțe sau dacă trebuia să mai aștepte. Agentul Dom Picella, aflat la comanda unei echipe, își petrecuse toată ziua la C.F.G.&Y., firma de investiții globale unde Steve se angajase recent, interogându-i pe colegii lui pentru a afla dacă știa vreunul dintre ei despre cineva care l-ar fi dușmănit, sau care râvnea, poate, la postul lui. În ultima vreme firmei i se făcuse o publicitate negativă, din caza unor acuzații de tranzacții interne, iar Picella aflase că se convocase în grabă o ședință a consiliului de administrație, pus

în legătură prin teleconferință cu directorii din întreaga lume. Se zvonea că firma ar putea avansa banii de răscumpărare pentru gemenele Frawley.

„Una dintre secretare e o mare bârfitoare", îi spusese Picella lui Carlson, în aceeași după-amiază. „Zice că firma s-a compromis ca urmare a matrapazlâcurilor făcute data trecută. Tocmai a plătit o amendă de cinci sute de milioane de dolari, impusă de Comisia de Securități și Schimburi și a fost luată în colimator de presă. Bănuiește că plata răscumpărării de opt milioane ar reprezenta o publicitate mai bună pentru C.F.G.&Y. decât dacă ar angaja un batalion întreg de agenții de PR ca să-i spele imaginea. Ședința consiliului de administrație e programată pentru diseară, la opt."

Carlson îi studia pe soții Frawley care, în cele trei zile de când dispăruseră gemenele, păreau să fi îmbătrânit cu zece ani. Amândoi erau palizi, cu ochii încercănați și umerii căzuți. Știa că niciunul dintre ei nu se atinsese de mâncare, toată ziua. Mai știa, din experiență, și că aceea era o perioadă când, de obicei, rudele strângeau rândurile, dar o auzise pe Margaret rugându-și mama să rămână în Florida. „Mamă, ne poți fi de mai mult folos rugându-te pentru noi", îi spusese ea la telefon, cu o voce gâtuită de emoție. „O să te ținem la curent, dar dacă ai fi aici, să plângi și tu cu mine, nu cred c-aș mai rezista."

Mama lui Steve își făcuse recent o operație la genunchi și nu putea nici să călătorească, nici să rămână singură. Prietenii asaltaseră casa cu apeluri, dar li se ceruse să nu vorbească mult, în eventualitatea că răpitorii i-ar fi sunat direct pe soții Frawley.

Fără a fi deloc sigur că proceda bine, Walter Carlson ezită, apoi vorbi.

— Margaret, Steve, nu vreau să vă dau speranțe deșarte, dar președintele companiei unde lucrezi tu, Steve, a convocat o ședință de urgență a consiliului de administrație. Din câte am înțeles, sunt șanse să voteze plata răscumpărării.

„Numai să nu se răzgândească", se rugă el, când le văzu chipurile luminându-se de speranță.

— Nu știu ce părere aveți voi doi, da' mie mi-e foame, continuă el. Vecina de-alături i-a dat unuia dintre polițiști un

bilet. V-a gătit ceva pentru cină și vă trimite mâncarea oricând vreți.

— O să mâncăm câte ceva, spuse ferm Steve, privindu-l pe Carlson. Știu că pare o nebunie. Sunt angajat doar de scurt timp la C.F.G.&Y., dar un moment mi-a trecut prin minte că, poate, s-ar oferi să dea ei banii. Pentru o companie ca asta, opt milioane de dolari e un fleac.

„O, Doamne", își spuse Carlson. „S-ar putea ca fratele după mamă să nu fie singura oaie neagră a familiei. Ar fi posibil ca toate firele să ducă la Steve Frawley?"

11

Kathy și Kelly, așezate pe canapea, ridicară capul. Se uitaseră la niște casete video cu Barney, dar Mona pusese televizorul pe un canal de știri și ascultase actualitățile. Amândouă se temeau de Mona. Nu demult, după ce primise un telefon, Harry începuse să strige la ea. Se supărase pe ea pentru că le cumpărase haine.

Mona țipase și ea: „Și ce, să fi stat cu pijamalele pe ele trei zile, asta voiai? *Sigur* că le-am cumpărat haine, și niște jucării, și ceva benzi cu Barney, și-n caz c-ai uitat, am cumpărat și leagănul, de la un magazin cu profil medical. Și că tot veni vorba, am mai cumpărat și cereale, și suc de portocale, și fructe. Și-acuma, tacă-ți gura și du-te de adu niște hamburgeri pentru toată lumea. M-am săturat să tot gătesc. Ai înțeles?"

Apoi, tocmai când Harry se întorcea cu hamburgerii, îl auziră pe crainicul de la televizor spunând:

„S-ar putea să primim un telefon de la răpitorul gemenelor Frawley".

— De noi vorbesc, șopti Kathy.

Ascultară, și în scurt timp auziră din televizor vocea lui Kelly, spunând:

— Vrem să ne întoarcem acasă.

Kathy încercă să-și stăpânească lacrimile.

— Da' eu chiar *vreau* să mă duc acasă, spuse ea. O vreau pe mămica. Mi-e rău.

— Nu înțeleg o vorbă din ce zice puștoaica, se plânse Harry.

— Câteodată, când vorbesc una cu alta, nici eu nu înțeleg, se răsti Angie. Vorbesc în limba gemenilor. Am citit despre asta.

Apoi, cu nepăsare, trecu la alt subiect:

— De ce nu le-a spus Pied Piper unde să lase banii? Ce mai așteaptă? De ce-a zis doar: „O să mai auziți de mine!"

— Bert zice că ăsta-i modul lui de a-i ține în șah. Mâine o să mai ia o dată legătura cu ei.

Clint/Harry încă mai ținea în mână punga de la McDonald's.

— Hai să-i mâncăm pe-ăștia cât sunt calzi. Veniți la masă,

fetelor.

Kelly sări de pe canapea, dar Kathy se culcă la loc.

— Eu nu vreau să mănânc. Mi-e rău.

Angie se apropie grăbită și-i atinse fruntea.

— Fata asta are febră.

Îl privi pe Clint.

— Termină-ți mai repede hamburgerul ăla și du-te să cumperi niște aspirină pentru copii. Numai asta ne mai lipsește, să facă acum o pneumonie.

Se aplecă peste Kathy.

— Hai, scumpo, nu plânge. Mona o să aibă grijă de tine. Mona te iubește.

Apoi privi furioasă spre masă, unde Kelly începuse să-și mănânce hamburgerul, și o sărută pe Kathy pe obraz.

— Pe tine te iubește Mona cel mai mult, Kathy. Tu ești mai cuminte decât sora ta. Tu ești fetița lui Mona, nu-i așa?

12

În sala de consiliu de pe Park Avenue a C.F.G.&Y., Robinson Alan Geisler, președintele și directorul general executiv, aștepta nerăbdător ca directorii plecați din oraș să-și confirme prezența la teleconferință. Postul său era deja în pericol, ca urmare a amenzii impuse de CSS, iar Geisler știa că poziția pe care avea s-o adopte în spinosul caz Frawley putea fi o greșeală fatală. De douăzeci de ani în cadrul companiei, dar de numai unsprezece luni în funcția supremă, știa că încă mai era considerat compromis din cauza legăturilor sale apropiate cu fostul director general executiv.

Întrebarea era simplă: dacă firma C.F.G.&Y. se oferea să achite răscumpărarea de opt milioane de dolari, oare rezultatul avea să fie un superb gest cu impact asupra publicului, sau o invitație ca, așa cum știa că se așteptau unii dintre directori, și alți răpitori să înceapă să-și facă de cap?

Gregg Stanford, directorul financiar, era și el de aceeași părere.

— Este o tragedie, dar dacă plătim pentru ca fetițele lui Frawley să fie aduse înapoi, ce-o să ne facem când va fi răpit copilul sau nevasta altui salariat? Suntem o companie globală, și o duzină dintre localitățile unde avem sedii sunt deja posibile puncte fierbinți.

Geisler știa că cel puțin o treime dintre cei cincisprezece directori împărtășeau aceeași opinie. Pe de altă parte, își spunea, ce impresie ar fi făcut o companie care tocmai plătise o amendă de cinci sute de milioane de dolari, iar acum refuza să plătească o fracțiune din acea sumă pentru a salva viețile a două fetițe? Era întrebarea pe care plănuia s-o pună pe tapet. „Și dacă mă înșel și plătim, iar săptămâna viitoare va fi răpit copilul altui salariat, eu sunt cel care-o să fie ars pe rug”, își spuse el abătut.

La vârsta de cincizeci și șase de ani, Rob Geisler obținuse în sfârșit slujba pe care și-o dorise. Era un om scund și slab, care fusese nevoit să învingă inevitabilele prejudecăți ale lumii afacerilor la adresa oamenilor mici de statură. Ajunsese în vârf

fiindcă era recunoscut ca un geniu financiar și dovedise că știa cum să consolideze și să controleze puterea. Dar, în timpul ascensiunii, își făcuse nenumărați dușmani, și cel puțin trei dintre aceștia stăteau acum așezați la aceeași masă cu el.

Ultimul director din afara sediului își anunță prezența, și toți ochii se întoarseră spre Geisler.

— Știm cu toții de ce ne aflăm aici, începu el, fără niciun preambul, și sunt pe deplin conștient de sentimentele pe care le împărtășiți unii dintre dumneavoastră, în sensul că ar însemna că cedăm în fața răpitorilor, dacă ne oferim să achităm răscumpărarea cerută.

— *Exact* așa gândim unii dintre noi, Rob, spuse încet Gregg Stanford. Compania asta a avut deja destulă publicitate negativă. N-ar trebui nici măcar să luăm în discuție o cooperare cu niște infractori.

Geisler își privi cu dispreț colegul, fără a se osteni să-și ascundă antipatia față de acesta. În aparență, Stanford era versiunea de televiziune a unui director corporatist. Avea patruzeci și șase de ani, un metru nouăzeci înălțime, un chip frapant de atrăgător, cu păr blond decolorat de soare, și o dantură perfectă care lucea ori de câte ori zâmbea – adică mai tot timpul. Stanford era îmbrăcat întotdeauna impecabil, și avea maniere de o eleganță desăvârșită, chiar și atunci când își înjunghia un prieten pe la spate. Își croise drum în lumea corporatistă prin însurătoare – actuala lui soție, a treia, era o moștenitoare a cărei familie deținea zece la sută din acțiunile companiei.

Geisler știa că Stanford îi râvnea postul și, dacă avea câștig de cauză în poziția sa împotriva plății răscumpărării, asupra lui avea să se îndrepte atenția presei, în momentul când compania va refuza public să achite suma.

Dădu din cap spre secretara care consemna minuta ședinței, iar aceasta se ridică și deschise televizorul.

— Doresc să priviți cu toții următoarea înregistrare, le spuse răstit Geisler, înainte de a vă transpune în situația soților Frawley.

La ordinul lui, departamentul mediatic montase o bandă

video acoperind succesiunea de evenimente ale răpirii: exteriorul casei Frawley, rugăminţile disperate ale părinţilor la televizor, apelul din emisiunea lui Katie Couric şi cel ulterior, de la CBS. Banda de termina cu o voce subţire care spunea: „Vrem să ne întoarcem acasă", urmată de plânsetul înspăimântător al gemenelor şi cererile ameninţătoare ale răpitorului.

— Cei mai mulţi dintre dumneavoastră, cei prezenţi în jurul acestei mese, sunteţi părinţi, spuse el. Putem măcar încerca să salvăm aceşti copii. E posibil să nu reuşim. S-ar putea să recuperăm banii, sau nu. Dar nu văd cum ar putea oricare dintre dumneavoastră să stea aici şi să voteze împotriva plăţii răscumpărării.

Toate capetele se întoarseră ca să observe reacţia lui Gregg Stanford.

— Dacă te amesteci în tărâţe, te mănâncă porcii. Eu susţin că nu trebuie să cooperăm niciodată cu infractorii, declară Stanford, cu privirea în jos, spre masa de conferinţă, învârtind un pix între degete.

Următorul director care-şi exprimă părerea fu Norman Bond:

— Eu am fost răspunzător de angajarea lui Steve Frawley, şi am făcut o alegere foarte bună. Nu e relevant pentru această discuţie, dar Steve o să ajungă departe. Votez pentru achitarea sumei de răscumpărare, şi insist ca acesta să fie un vot unanim al consiliului nostru de administraţie. Aş mai dori să-i amintesc lui Gregg că, în urmă cu ani de zile, J. Paul Getty a refuzat să plătească răscumpărarea pentru unul dintre nepoţii lui, dar s-a răzgândit când i s-a trimis prin poştă urechea copilului. Aceste fetiţe sunt în pericol, şi cu cât ne mişcăm mai repede pentru a le salva, cu atât cresc şansele ca răpitorii să nu intre în panică şi să le facă vreun rău.

Acest sprijin era neaşteptat. Geisler şi Bond aveau adeseori poziţii contrare la şedinţele consiliului de administraţie. Bond îl angajase pe Frawley într-un post la care jinduiau alţi trei din companie. Pentru omul potrivit, era o scurtătură spre administraţia superioară. Geisler îl prevenise pe Bond să nu aducă un om din afara firmei, dar Bond pledase în favoarea lui Frawley. „Are masteratul şi o diplomă în drept", spusese el. „E

deștept și cinstit.”

Geisler aproape că se așteptase ca Bond, un om de circa cincizeci de ani, divorțat și fără copii, să voteze și el împotriva achitării răscumpărării, în ideea că, dacă el nu-l angaja pe Frawley, compania n-ar fi ajuns într-o asemenea situație.

— Îți mulțumesc, Norman, spuse el. Și, pentru oricine altcineva care se îndoiește că e recomandabil ca firma să răspundă la nevoia disperată a unuia dintre angajații săi, propun să mai vedem o dată banda, apoi să supunem la vot.

La ora nouă fără un sfert, se înregistră un vot de paisprezece la unu pentru plata răscumpărării. Geisler se întoarse spre Stanford.

— Vreau ca votul să fie unanim, spuse el, pe un ton glacial. După care, ca de obicei, te poți considera liber să anunți mass-media, printr-un intermediar anonim, că după părerea ta efectuarea plății ar putea pune în pericol fetițele, mai degrabă decât să le salveze. Însă, atâta vreme cât în fotoliul ăsta stau eu, nu tu, vreau un vot unanim.

Zâmbetul lui Gregg Stanford cedă locul unui rânjet. Dădu din cap.

— Votul va fi unanim, spuse el. Iar mâine-dimineață, când ai să pozezi pentru presă în fața magherniței ăleia dărăpănate unde locuiește familia Frawley, sunt sigur că vor apărea în fotografie toți membrii consiliului de administrație care sunt disponibili.

— Inclusiv tu, nu-i așa? întrebă sarcastic Geisler.

— *Exclusiv eu,* replică Stanford, ridicându-se. O să-mi rezerv pentru altă zi plăcerea de a-mi face apariția în fața camerelor de luat vederi.

13

Margaret reuși să înghită câteva îmbucături din puiul fript pe care i-l trimisese Rena Chapman, vecina ei. Apoi, în timp ce Steve aștepta cu agentul FBI Carlson să afle rezultatul ședinței consiliului de administrație de la C.F.G.&Y., urcă pe furiș la etaj, în camera gemenelor.

Era singura cameră pe care o decoraseră complet înainte de a se muta în casă. Steve zugrăvise pereții într-un bleu-pal și acoperise podelele vechi cu resturile unei mochete albe. Mai adăugaseră un pat dublu cu baldachin, antic, și un scrin din aceeași garnitură.

„Știam că ar fi fost o prostie să cumpărăm două paturi de o singură persoană", își spuse Margaret, în timp ce se așeza pe scăunelul care se aflase și în propria ei cameră, când fusese mică. „Oricum ar fi dormit în același pat, și era o cale de a mai economisi și noi un ban în plus."

Agenții FBI luaseră cearșafurile, pătura, plapuma și fețele de pernă ca să le testeze, în căutare de eșantioane ADN. Pudraseră mobila pentru amprente și luaseră hainele purtate de gemene după petrecere, ca să fie adulmecate de câinii pe care dresorii de la poliția statului Connecticut îi plimbau de trei zile prin toate parcurile din apropiere. Margaret știa ce însemna o asemenea căutare: exista oricând posibilitatea ca indivizii care răpiseră gemenele să le fi omorât imediat, îngropându-le undeva în apropiere. „Dar eu nu cred așa ceva", își spunea ea. *„N-au murit.* Dacă erau moarte, aș fi știut."

Sâmbătă, după ce echipa criminalistică își terminase treaba, iar Steve și cu ea apăruseră pentru prima oară la televizor, Margaret se descărcase emoțional venind la etaj să aranjeze camera, făcând din nou patul cu celălalt set de așternuturi Cenușăreasa. „Vor fi obosite și speriate, când se vor întoarce acasă", judecase ea. „După ce vin, am să stau culcată lângă ele până când se liniștesc."

Se înfioră. „Nu reușesc să mă încălzesc", își spuse ea, „deși mi-am pus un pulover pe sub trening, tot frig mi-e. Cred că la

fel s-a simțit și Anne Morrow Lindbergh, când i-a fost răpit copilul. A scris despre asta o carte pe care am citit-o când eram în liceu. Se intitula *Ora de aur, ora de plumb.* Plumb. Sunt grea ca plumbul. Îmi vreau copilașii înapoi."

Margaret se ridică și traversă camera, spre canapeaua de sub fereastră. Acolo, se aplecă și ridică unul, apoi și pe celălalt ursuleț de pluș, jucăriile favorite ale gemenelor, strângându-i cu fervoare la piept.

Se uită pe fereastră și fu surprinsă să vadă că începuse să plouă. Toată ziua fusese soare – o zi friguroasă, dar însorită. Kathy era puțin răcită. Margaret simți cum începeau s-o înece suspinele. Și le înghiți cu greu, încercând să-și reamintească ceea ce-i spusese agentul FBI Carlson.

Zeci de agenți FBI caută gemenele – zeci și zeci. Alții cercetează dosarele de la sediul Biroului din Quantico și-i anchetează pe toți cei care au antecedente de abuz la adresa copiilor. Îi interoghează pe toți infractorii sexuali care locuiesc în zonă.

„Dumnezeule mare, numai asta nu!", își spuse ea, cutremurându-se. „Numai să nu le molesteze cineva."

Căpitanul Martinson trimisese polițiști în toate casele din oraș, ca să întrebe dacă nu văzuse nimeni pe cineva care putea să pară suspect. Vorbiseră chiar și cu agentul imobiliar care le vânduse soților Frawley casa. Martinson și Carlson susțineau că se vor face progrese. Cineva trebuia să fi văzut ceva. Multiplicaseră fotografiile fetițelor și le trimiseseră prin toată țara. Erau publicate și pe internet, și tipărite pe primele pagini ale ziarelor.

Cu ursuleții în brațe, Margaret se duse la debara și o deschise. Își trecu mâna peste rochițele de catifea pe care le purtaseră gemenele de ziua lor, apoi le privi lung. În momentul răpirii, fetele fuseseră în pijamale. Oare și acum aveau tot pijamalele pe ele?

Ușa dormitorului se deschise. Margaret se întoarse, privi fața lui Steve și-și dădu seama, la vederea expresiei de imensă ușurare din ochii lui, că firma se oferise să plătească banii de răscumpărare.

— Imediat se va face și anunțul, se grăbi el s-o asigure. Apoi, mâine-dimineață, președintele și câțiva dintre directori vor veni aici, ca să apară în fața camerelor alături de noi. Vom cere instrucțiuni despre modul de livrare a banilor, și dovezi că fetițele mai sunt în viață.

Apoi ezită.

— Margaret, cei de la FBI vor să ne supunem amândoi testelor cu detectorul de minciuni.

14

La ora nouă și un sfert, în seara de luni, așezat în apartamentul său de deasupra unui magazin de scule și unelte cam dărăpănat, în apropierea Străzii Principale din Danbury, Lucas se uita la televizor, când un buletin de știri întrerupse emisiunea programată. Firma C.F.G.&Y. acceptase să plătească răscumpărarea pentru gemenele Frawley. O clipă mai târziu, telefonul celular începu să sune. Lucas puse în funcțiune dispozitivul de înregistrare pe care-l cumpărase în drum spre casă, la întoarcerea de la aeroport.

— Hai că-ncepe, șopti glasul cel răgușit.

„Deep Throat", își spuse Lucas sarcastic. „Poliția are niște echipamente sofisticate pentru amprentele vocale. În caz că intervine ceva, am cu ce să negociez ca să ajungem la o înțelegere. Te predau pe tine, la pachet."

— Tocmai mă uitam la anunț, spuse el.

— L-am sunat pe Harry acum o oră, continuă Pied Piper. Am auzit că una dintre fete plângea. Te-ai uitat să vezi ce fac?

— Le-am văzut aseară. Aș zice că făceau bine.

— Mona are grijă de ele cum trebuie? Nu vreau să avem vreo surpriză.

Această ocazie era prea grozavă pentru ca Lucas s-o rateze.

— Știoarfa aia tâmpită are așa de mare grijă de ele, că le-a cumpărat și costumașe asortate.

De astă dată, nu-și mai schimbă glasul.

— De unde?

— Nu știu.

— Ce-are de gând, să le îmbrace elegant când ne vom debarasa de ele? Vrea ca sticleții să ia urma hainelor, și pe urmă să se găsească cine știe ce vânzătoare care să zică: „Sigur, o țin minte pe femeia care-a cumpărat costumele astea pentru niște copii de trei ani"?

Lui Lucas îi plăcea cum începea să se agite Pied Piper. Îi mai alunga și lui teama. Se putea întâmpla orice, o știa prea bine. Și simțea nevoia să-și împărtășească această îngrijorare.

— I-am spus lui Harry să n-o mai lase să iasă afară din casă, zise el.

— În patruzeci și opt de ore totul se va termina, și-am scăpat, continuă Pied Piper. Mâine, voi lua legătura ca să dau instrucțiuni în legătură cu banii. Miercuri, te duci și-i iei. Miercuri seara, îți spun unde să lași fetele. Ai grijă să fie îmbrăcate exact cu ceea ce purtau când le-ați răpit.

Convorbirea se întrerupse.

Lucas apăsă pe butonul de oprire al aparatului de înregistrare. „Șapte milioane pentru tine; câte o juma' de milion pentru mine și Clint", reflectă el. „N-aș prea crede, domnule Pied Piper."

15

Se stabilise ca Robinson Geisler să apară alături de Margaret și Steve Frawley, pentru a vorbi în fața camerelor de luat vederi, marți dimineața, la ora zece. Niciunul dintre ceilalți directori nu voia să participe la eveniment. Unul dintre ei îi spusese lui Geisler: „Am votat pentru plata răscumpărării, dar și eu am trei copii mici. N-am chef să-i dau nimănui idei să mi-i răpească."

Neputând dormi aproape toată noaptea, la ora șase Margaret se trezi. Făcu un duș prelungit, ridicându-și fața sub torentul de apă pentru a simți înțepăturile fierbinți ale stropilor pe piele, în încercarea de a-și risipi fiorii înghețați care-i scuturau corpul. Apoi, înfășurată în halatul gros al lui Steve, reveni în pat. Steve se sculase înaintea ei și ieșise la jogging, strecurându-se pe ușa din spate pentru a evita ziariștii. Epuizată pe neașteptate după noaptea nedormită, Margaret simți că încep să i se închidă ochii.

Era ora nouă când Steve o trezi și-i puse pe noptieră o tavă cu pâine prăjită, suc și cafea.

— Domnul Geisler tocmai a venit, îi spuse el. Ar trebui să te îmbraci, iubito. Mă bucur atât de mult că ai reușit să dormi puțin! Când va sosi vremea să mergem afară, voi veni eu să te iau.

Margaret făcu un efort să bea sucul de portocale și să rontăie puțină pâine prăjită. Apoi, sorbind din cafea, se dădu jos din pat și începu să se îmbrace. Dar, în timp ce-și punea o pereche de jeanși negri, se opri.

„Cu o săptămână în urmă, pe vremea asta, mă duceam să cumpăr rochițele pentru ziua gemenelor, de la mall-ul de pe Route 7", își spuse ea. „În timp ce mă aflam acolo, m-am repezit în magazinul de articole sportive și mi-am luat un trening nou, unul roșu, pentru că gemenelor le plăceau vechile mele tricouri roșii. Poate că cei care le țin prizoniere le lasă să se uite la televizor. Poate că în mai puțin de-o jumătate de oră au să ne vadă."

— Îmi place roșu, fiindcă e o culoare veselă, îi spusese Kelly, pe un ton solemn.

„Azi am să mă-mbrac în roșu”, hotărî Margaret, smuci de pe umeraș bluza și pantalonii noi de trening. Se îmbrăcă repede, în timp ce încerca să se concentreze asupra lucrurilor pe care i le spusese Steve. După emisiune, aveau să treacă testele cu detectorul de minciuni. „Cum își pot imagina unii că Steve și cu mine am putea avea ceva de-a face cu treaba asta?”, se întrebă ea.

După ce-și legă șireturile, făcu patul, apoi se așeză pe marginea acestuia, cu mâinile împreunate și capul în piept. *Doamne, Dumnezeule mare, numai să se întoarcă acasă nevătămate. Te rog. Te rog…*

Își dădu seama că Steve intrase în cameră, abia când îl auzi întrebând-o:

— Ești gata, iubito?

Veni spre ea, îi luă fața în mâini și o sărută. Apoi își plimbă degetele prin părul ei.

Margaret știa că fusese la un pas de leșin, înainte de a afla că răscumpărarea avea să fie plătită. În timpul nopții, crezuse că Steve dormea, dar la un moment dat el îi spusese încet: „Marg, singurul motiv pentru care FBI-ul vrea să ne supună testelor cu detectorul de minciuni e neisprăvitul ăla de frate-meu. Știu la ce se gândesc agenții. Faptul că Richie a plecat vineri spre Carolina de Nord, ca s-o viziteze pe mama, le pare o tentativă de a-și crea un alibi. N-a mai vizitat-o de un an. Apoi, în clipa când i-am spus lui Carlson că aveam dubii dacă firma se va oferi să plătească răscumpărarea, mi-am dat seama că devenisem suspect. Dar asta e. Și *eu* vreau să suspecteze pe toată lumea.”

„Datoria lui Carlson e să le găsească pe fetițele mele”, își spuse Margaret, în timp ce cobora scara împreună cu Steve. În antreu, se apropie de Robinson Geisler.

— Vă sunt profund recunoscătoare, dumneavoastră și companiei, spuse ea.

Steve deschise ușa și o luă de mână, în timp ce blițurile aparatelor foto imortalizau momentul. Însoțiți de Geisler, coborâră spre masa și scaunele care fuseseră pregătite pentru interviu. Margaret se bucură să vadă că Franklin Bailey, care se oferise să joace rolul de intermediar, era prezent și el. Îl

cunoscuse pentru prima oară la oficiul poștal, când cumpăra timbre. Kelly se repezise pe ușă afară, iar ea o prinsese chiar lângă bordură, înainte de a alerga în fața mașinilor.

Ploaia din timpul nopții se oprise. În dimineața de sfârșit de martie se simțea un iz de primăvară. Margaret privi în gol spre reporterii adunați, spre ofițerii de poliție care țineau pe loc curioșii, spre șirul de mașini ale presei parcate de-a lungul străzii. Auzise că, uneori, oamenii ajunși la un pas de moarte au senzația că plutesc pe deasupra scenei, mai degrabă observând evenimentele prin care trec decât participând la ele. Îl ascultă pe Robinson Geisler declarând că urma să plătească răscumpărarea, apoi pe Steve spunând că aveau nevoie de o dovadă că fetele mai erau în viață, și pe Franklin Bailey, care își oferea serviciile ca persoană de contact și, vorbind rar, își dădea numărul de telefon.

— Doamnă Frawley, acum când știți că doleanțele răpitorilor vor fi satisfăcute, care e lucrul de care vă temeți cel mai mult?

„Ce întrebare prostească", își spuse Margaret, înainte de a răspunde:

— Desigur, cel mai tare mă tem că s-ar putea să survină vreo neconcordanță între plata răscumpărării și întoarcerea fiicelor noastre. Cu cât durează mai mult, cu atât crește riscul să se întâmple ceva. Cred că una dintre fetițe, Kathy, avea un început de răceală. Se îmbolnăvește ușor de bronșită. Când era mică, a fost cât pe ce s-o pierdem.

Privind în obiectivul camerei de televiziune, continuă:

— Vă rog, vă implor, dacă e bolnavă, duceți-o la un doctor, sau cel puțin dați-i niște medicamente. Când le-ați luat din casă, fetele n-aveau pe ele decât pijamalele…

Nu mai putu continua. „Nu știam că aveam să spun asta", își zise ea. „De ce-am făcut-o?" Toate aveau un motiv, dar nu reușea să-și amintească. Era ceva în legătură cu pijamalele…

Domnul Geisler, Steve și Franklin Bailey răspundeau la întrebări. Atât de multe întrebări… Dacă fetele vedeau emisiunea? „Trebuie să le vorbesc", își spuse Margaret. Întrerupând un reporter, declară brusc:

— Te iubesc, Kelly. Te iubesc, Kathy. Foarte curând, vă

promit, vom găsi o cale de a vă aduce acasă.

În timp ce camerele erau fixate asupra ei, Margaret rămase tăcută, reprimându-și cuvintele care fuseseră cât pe ce să-i scape: *Există o legătură pe care trebuie să o fac! Este un lucru pe care trebuie să mi-l amintesc!*

16

La ora cinci, în aceeași după-amiază, vecinul lui Franklin Bailey, judecătorul pensionar Benedict Sylvan, bătu în ușă. Când Bailey îi deschise, Sylvan izbucni, cu sufletul la gură:

— Franklin, tocmai am primit un telefon. Cred că era răpitorul. O să te sune din nou la mine acasă, peste trei minute fix. A spus că are instrucțiuni pentru tine.

— Probabil știe că telefonul meu e pus sub urmărire, replică Bailey. De-asta a sunat la tine.

Cei doi străbătură în grabă peluzele largi dintre casele lor. Abia ajunseseră la ușa deschisă a locuinței judecătorului, când telefonul din birou începu să sune. Judecătorul se grăbi să răspundă. Gâfâind sufocat, abia apucă să spună, înainte de a-i preda receptorul lui Bailey:

— Franklin Bailey e aici, lângă mine…

Apelantul se prezentă cu numele de „Pied Piper" Instrucțiunile lui erau scurte și clare; a doua zi dimineața, la ora zece, firma C.F.G.&Y. trebuia să fie pregătită să transfere șapte milioane de dolari într-un cont din străinătate. Al optulea milion de dolari al răscumpărării urma să fie gata pentru predare, în bancnote de cincizeci și douăzeci de dolari uzate, cu serii nesuccesive.

— După ce se face transferul telegrafic, se vor primi noi instrucțiuni pentru predarea banilor gheață.

Bailey nota grăbit într-un blocnotes de pe biroul judecătorului.

— Avem nevoie de o dovadă că fetele mai trăiesc, spuse el, cu glasul încordat și nesigur.

— Închideți acum. Într-un minut, veți auzi vocile Celor Două Fetițe în Albastru.

Franklin Bailey și judecătorul Sylvan se priviră, în timp ce Bailey punea receptorul la loc în furcă. Peste câteva momente, îl auziră sunând. Când ridică, Bailey auzi o voce de copil spunând:

— Bună ziua, domnule Bailey. V-am văzut la televizor azi-

dimineață, cu mami și tati.

O a doua voce șopti:

— Bună ziua, domnule…

Dar se întrerupse și începu să tușească, o tuse răgușită, convulsivă, care continuă să răsune în mintea lui Bailey și după ce telefonul amuți.

17

În timp ce Pied Piper îi dădea instrucțiuni lui Franklin Bailey, Angie împingea un cărucior prin culoarele farmaciei CVS, cumpărând tot ce credea că ar fi împiedicat ca starea lui Kathy să se agraveze, respectiv aspirină pentru copii, picături de pus în nas, alcool pentru frecții și un vaporizator.

„Când eram eu mică, bunica punea Vick's în vaporizator", își spuse ea. „Mă întreb dacă și acum se procedează la fel. Poate n-ar strica să-l întreb pe Julio. El e un farmacist bun. Când Clint și-a scrântit umărul, tot ceea ce-mi dădea pentru el avea efect."

Știa că Lucas ar fi făcut încă o criză, dacă ar fi aflat că lua produse pentru copii. „Da' ce vrea să fac, s-o las să moară?", se întrebă ea.

Împreună cu Clint, privise interviurile la televizor, în cursul dimineții, când tipul care era șeful companiei lui Steve Frawley se oferise să plătească banii de răscumpărare. Țînuseră fetițele în dormitor în timpul emisiunii, fiindcă nu voiau să se agite dacă-și vedeau mama și tatăl la televizor.

A reieșit că fusese o greșeală, căci după program Pied Piper telefonase, insistând să înregistreze vocile fetițelor adresându-i-se acelui Bailey ca și cum ar fi văzut emisiunea. Dar, când au încercat să le convingă să vorbească în celular, Kelly, cea mai obraznică, a început să facă mofturi.

„Nu l-am văzut și nici pe mami și pe tati nu i-am văzut la televizor și vrem să ne ducem acasă", spusese ea.

În continuare, Kathy începuse să tușească ori de câte ori încerca să spună: „Bună ziua, domnule Bailey."

Până la urmă, o convinseseră pe Kelly să spună ce voia Pied Piper, promițându-i că aveau s-o ducă acasă. Când Clint îi pusese banda, Pied Piper răspunsese că era foarte bine că vocea lui Kathy nu se auzea decât rostind câteva cuvinte. Îi plăcea cum suna tusea ei groasă. O înregistrase prin telefon.

Angie împingea căruciorul prin farmacie, când își simți gura uscându-se. Lângă tejghea era expusă o fotografie în mărime naturală a gemenelor. Inscripția de deasupra ei anunța cu litere

groase: COPII DISPĂRUȚI. RECOMPENSĂ PENTRU ORICINE ȘTIE UNDE POT FI GĂSIȚI.

La tejghea nu aștepta nimeni, iar Julio îi făcu semn să se apropie.

— Bună, Angie, o salută el, apoi arătă spre fotografie. Ce lucru îngrozitor, răpirea asta. Nu poți să nu te întrebi cine-ar fi în stare să facă așa ceva.

— Mda, e îngrozitor, îi dădu Angie dreptate.

— Mă face să mă bucur că-n Connecticut încă mai e valabilă pedeapsa cu moartea. Dacă li se întâmplă ceva fetițelor, m-aș oferi să prepar personal injecția letală pentru șobolanii care le-au răpit.

Clătină din cap.

— Cred că nu putem decât să ne rugăm s-ajungă cu bine acasă. Angie, ce pot să fac pentru tine?

Conștientă de transpirația care-i îmbrobonase fruntea, Angie căută de zor prin agendă, apoi ridică din umeri.

— Mare lucru nu cred. Cred că am uitat rețeta acasă.

Până și în propriile ei urechi, explicația suna ridicol.

— Pot să-l sun pe medicul tău.

— A, îți mulțumesc, dar e la New York. Știu că nu-l putem găsi acum. O să mă întorc mai târziu.

Se gândi iar la ocazia când luase compresele pentru umărul lui Clint. Stătuse de vorbă două minute cu Julio și menționase întâmplător că locuia împreună cu Clint în casa îngrijitorilor de la clubul country. De-atunci trecuseră cel puțin șase luni, și totuși Julio își amintise numele ei în clipa când o văzuse. Oare avea să-și amintească și unde locuia? Cu siguranță!

Julio era un bărbat înalt, brunet, cam de vârsta ei. Purta ochelari cu niște rame foarte sexy, care-i scoteau în evidență ochii. Îi urmări privirea care se plimba peste conținutul căruciorului.

Toate erau acolo, în văzul lui. Aspirina pentru copii. Picăturile de pus în nas. Alcoolul de frecții. Vaporizatorul.

„Oare-o să se întrebe de ce cumpăr lucruri pentru un copil bolnav?", se întrebă Angie, în timp ce se chinuia să-și alunge din minte această posibilitate înspăimântătoare. Nici nu voia să

se gândească la așa ceva. Venise acolo cu o misiune. „Am să cumpăr un borcan de Vick's și am să pun puțin din el în vaporizator", se hotărî ea. „Când eram mică, își făcea efectul."

Reveni grăbită pe culoarul numărul 3, înhăță borcanul de Vick's și alergă să plătească. Una dintre case era închisă, iar la cealaltă așteptau deja șase persoane. Trei terminară destul de repede, dar apoi casierul anunță:

— Eu am ieșit din schimb! Un minut, să predau casa…

„Ce prostie", se enervă Angie, în timp ce noul casier lua gestiunea în primire, fără să se grăbească.

„Mai repede", îl zori ea în gând, împingând nerăbdătoare căruciorul de cumpărături.

Clientul din fața ei, un bărbat masiv, cu un cărucior plin, se întoarse. Expresia lui nemulțumită fu înlocuită de un zâmbet larg.

— Bună, Angie, ce vrei să faci, să-mi tai picioarele?

— Bună, Gus, răspunse Angie, încercând să zâmbească.

Gus Svenson era un pisălog cu care ea și Clint se întâlneau uneori când mâncau la Danbury Pub, genul de nesimțit care mereu încerca să intre în vorbă cu ceilalți de la bar. Era un instalator cu firmă proprie, care lucra adesea la clubul de golf, în timpul sezonului. Prin urmare, faptul că ea și Clint locuiau în casa îngrijitorului când clubul era închis îl făcea pe Gus să se poarte ca și cum ar fi fost aproape rude. Rude de sânge, fiindcă și unii și alții făceau munca de jos pentru oamenii cu bani, își spuse ea cu dispreț.

— Ce mai face băiatul meu, Clint? se interesă Gus.

Tipul avea din naștere un amplificator în corzile vocale, își spuse Angie, în timp ce oamenii se întorceau să-i privească.

— Mai bine ca oricând, Gus. Cred că mototolul de la casă e gata să-și ia banii.

— Sigur, sigur.

Gus își descărcă pe tejghea cumpărăturile și se întoarse iar să arunce o privire în coșul căruciorului lui Angie.

— Aspirină pentru copii. Picături de pus în nas – tot pentru copii. I-auzi, nu cumva voi doi aveți să-mi dați o veste…?

Îngrijorarea lui Angie în legătură cu farmacistul deveni frică

în toată regula. „Lucas a avut dreptate", își spuse ea. „Nu trebuia să cumpăr nimic pentru copii, sau măcar nu dintr-un loc unde lumea mă cunoaște…"

— Nu fi prost, Gus, se răsti ea. Am grijă de copilul unei prietene, care a răcit.

— Face o sută douăzeci și doi de dolari și optsprezece cenți, îi spuse casierul lui Gus.

Gus își deschise portofelul și-și scoase cartea de credit.

— Ieftin, la juma' de preț.

Apoi se întoarse iar spre Angie.

— Auzi, dacă tu ești ocupată cu plodu' ăla, poate că vechiul meu prieten Clint ar avea chef să ne-ntâlnim la niște beri. O să trec să-l iau. Așa, nu vei avea de ce să te temi c-o să se-mbete. Doar mă cunoști. Știu când e timpul să nu mai tom în mine. Am să-l sun.

Înainte ca Angie să-i răspundă, Gus își mâzgăli semnătura pe chitanță, își luă cumpărăturile și porni spre ieșire.

Angie își trânti pe tejghea conținutul căruciorului. Făcea patruzeci și trei de dolari. Știa că n-avea în portofel mai mult de douăzeci și cinci de dolari, așa că trebuia să-și folosească și ea cartea de credit. Nu se gândise la asta când luase vaporizatorul de pe raft.

Lucas le dăduse bani să cumpere leagănul. „Așa, n-o să lăsăm urme de hârtie", spusese el. Dar nu puteau evita urma de hârtie. Angie fusese nevoită să plătească de pe card când cumpărase costumașele pentru gemene, de la magazinul de copii, iar acum trebuia să facă același lucru.

„Totul o să se termine curând", își spuse ea, în timp ce se îndrepta spre ieșire.

Lângă ușă stătea un paznic. Angie abandonă căruciorul și luă pachetele. „Acum nu mai trebuie decât să sune alarma", își spuse ea, când trecu pe lângă paznic. „Așa se-ntâmplă, când proștii de casieri nu scanează produsele."

„Două zile cel mult, și vom avea banii, ca să plecăm de-aici", își reaminti ea, în timp ce traversa parcarea și intra în furgoneta Chevy a lui Clint, veche de doisprezece ani. Un Mercedes-Benz parcat alături tocmai pleca. Farurile Chevroletului luminară în

treacăt caroseria mașinii, model SL500.

„Asta o fi costând peste-o sută de mii”, își spuse Angie. „Poate n-ar strica să ne cumpărăm și noi una. În două zile, vom avea de cinci ori pe-atâta, bani în mână.”

În timpul scurtului drum spre casă, revăzu în minte planul de acțiune. Lucas le spusese că a doua zi Pied Piper urma să-și primească banii prin transfer telegrafic. Seara aveau să-și ia și ei milionul de dolari cash. După ce se vor asigura că primiseră suma completă, în zorii zilei de joi aveau să lase fetițele într-un loc și să-i anunțe pe părinții lor unde să le găsească.

Ăsta era planul de acțiune, stabilit de Lucas. Dar Angie vedea lucrurile cu totul altfel.

18

Miercuri dimineața, imprevizibila vreme de martie devenise din nou friguroasă. Un vânt tăios zgâlțâia ferestrele sufrageriei unde Steve și Margaret stăteau cu Walter Carlson și colegul lui, agentul Tony Realto. O a doua cafetieră stătea neatinsă pe masă.

Carlson considerase că nu avea dreptul să minimalizeze ceea ce-i spusese Franklin Bailey, și anume că una dintre gemene tușea.

— Steve și Margaret, știu că e înspăimântător să vă gândiți că fetița e bolnavă, le spuse el. Pe de altă parte, asta dovedește că Bailey le-a auzit cu adevărat. Erați îngrijorați ca nu cumva Kathy să răcească.

— Nu credeți că Pied Piper va avea atâta minte încât să nu-l mai sune pe vecinul lui Bailey? întrebă Steve. Trebuie să-și fi dat seama că de-acum postul e pus sub observație.

— Steve, toți criminalii fac greșeli. Își închipuie că s-au gândit la toate, dar *fac* totuși greșeli.

— Mă întreb dacă cei care le țin prizoniere îi dau lui Kathy vreun medicament ca să nu facă pneumonie, spuse Margaret, cu vocea frântă.

Carlson se uită peste masă. Pielea lui Margaret Frawley era albă ca hârtia. În jurul ochilor de un albastru-închis avea cearcăne vinete. De frecare dată când spunea câte ceva, își strângea buzele, de parcă s-ar fi temut de ceea ce-ar fi putut adăuga în continuare.

— Cred că oamenii la care sunt fetele vor în primul rând să le trimită înapoi nevătămate.

Era zece fără un sfert. Pied Piper spusese că urma să-i caute la ora zece. Rămaseră toți trei tăcuți. Nu mai puteau decât să aștepte.

La ora zece punct, Rena Chapman, vecina care le pregătise cina soților Frawley, veni în fugă de la ea de-acasă.

— A dat cineva telefon la mine și a zis că are informații importante despre gemene, pentru FBI, îi spuse ea cu sufletul la gură ofițerului de poliție care făcea de gardă în fața casei.

Cu Steve și Margaret pe urme, Realto și Carlson alergară în casa Chapman. Carlson înhăță receptorul și se prezentă.

— Ai hârtie și creion? întrebă glasul de la celălalt capăt al firului.

Carlson își scoase carnetul și pixul din buzunarul de la piept.

— Vreau ca șapte milioane de dolari să fie transferate în contul 507964 din Banca Nemidonam, în Hong Kong, îi spuse Pied Piper. Aveți trei minute ca să efectuați transferul. Când voi vedea că s-a făcut, am să revin.

— Se va efectua imediat, răspunse răstit Carlson.

Înainte de a apuca să termine fraza, auzi declicul telefonului.

— E răpitorul? întrebă Margaret. Fetele sunt cu el?

— Răpitorul a fost. N-a spus nimic despre fete. S-a referit doar la răscumpărare.

Formă numărul privat al lui Robinson Geisler, la direcția firmei C.F.G.&Y. Geisler promisese să aștepte acolo instrucțiuni în legătură cu transferul de bani. Vorbind precis și sacadat, repetă numele băncii din Hong Kong și numărul de cont.

— Transferul se va face în șaizeci de secunde, iar valizele cu banii cash vor aștepta să fie predate, îl asigură el pe agentul FBI.

Margaret ascultă în timp ce Carlson dădea instrucțiuni unității de comunicații a FBI, pentru a încerca să intercepteze telefonul casei Chapman, în speranța că puteau repera locul de unde vorbea Pied Piper, când avea să revină.

„E prea isteț ca să facă o asemenea greșeală", își spuse Margaret. „Acum are cele șapte milioane de dolari. Oare cum mai auzi de el?"

Carlson le explicase, ei și lui Steve, că unele bănci din străinătate, contra unui comision, acceptă transferuri telegrafice, după care dau dispoziție ca banii să fie transferați din nou, imediat. „Dacă e mulțumit cu atâta?", se întreba Margaret. „Dacă nu vom mai primi nicio veste? Dar, ieri, Franklin Bailey a auzit vocile fetelor. I-au spus că ne văzuseră la televizor. Ieri-dimineață trăiau."

— Domnule Carlson, veniți repede! Iar vă caută la telefon. Cu trei case mai încolo.

Un polițist din Ridgefield, care făcea de gardă în fața casei

Frawley, alergase la ușa bucătăriei Renei Chapman și o deschisese fără să ciocănească.

Vântul îi sufla lui Margaret părul în ochi, în timp ce ea și Steve, ținându-se de mână, alergau în urma lui Carlson și a lui Realto, spre casa unde o vecină pe care n-o cunoștea îi făcea semne disperate să intre.

Pied Piper întrerupsese legătura, dar reveni în mai puțin de un minut.

— Ați fost foarte înțelepți, îi spuse el lui Carlson. Vă mulțumesc pentru transferul telegrafic. Acum, să ne înțelegem. Îndatoritorul dumneavoastră prieten, Franklin Bailey, trebuie să aștepte în Manhattan, în fața clădirii Time Warner din Columbus Circle, diseară la ora opt. Trebuie să aibă valizele cu banii și un telefon celular. Ce număr de mobil ai, domnule agent FBI?

— 917–555-3291, răspunse Carlson.

— Am să-l repet: 917–555-3291. Dă-i telefonul dumitale lui Franklin Bailey. Reține că-l vom supraveghea. Orice încercare de a-l urmări sau de a-l reține pe mesagerul care va prelua valizele se va solda cu dispariția definitivă a gemenelor. Alternativa este că, după confirmarea sumei și stabilirea autenticității banilor, la un moment dat după miezul nopții, cineva va primi un telefon prin care vi se va spune de unde să luați gemenele. Le este foarte dor de casă, iar una dintre ele are febră. Vă sugerez să nu faceți nicio greșeală.

19

În timp ce se întorcea din casa vecinilor, cu mâinile încleștate de brațul lui Steve, Margaret se credea îndreptățită să spere că, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, gemenele aveau să fie cu adevărat acasă. „*Trebuie s*ă cred", își tot spunea ea. „Kathy, te iubesc. Kelly, te iubesc."

În graba de a ajunge mai întâi acasă la Rena Chapman, și apoi la cealaltă vecină, pentru al doilea telefon, nici măcar nu remarcase carele de reportaj media parcate pe stradă. Acum, însă, reporterii din fața casei se înghesuiau să-i ceară o declarație.

— Răpitorii au luat legătura cu dumneavoastră?

— S-a plătit răscumpărarea?

— Aveți confirmarea că gemenele simt în viață?

— Acum nu se va face nicio declarație, răspunse repezit Carlson.

Fără să ia în seamă întrebările care le erau adresate, Margaret și Steve porniră grăbiți pe alee. Căpitanul Martinson îi aștepta pe verandă. Tot timpul, începând de vineri-noapte, fusese în casă sau în apropiere, uneori sfătuindu-se în particular cu agenții FBI, alteori impunându-se doar ca o prezență încurajatoare. Margaret știa că ofițerii din subordinea lui, de la departamentul de poliție Ridgefield și poliția statului Connecticut, distribuiseră sute de afișe cu fotografia fetițelor stând lângă tortul de ziua lor. Unul dintre posterele pe care-l văzuse Margaret avea imprimată pe el o întrebare: CUNOAȘTEȚI PE CINEVA CARE ARE, SAU A AVUT, O MAȘINĂ DE SCRIS ROYAL MANUALĂ?

Era mașina de scris la care fusese bătută nota de răscumpărare pentru gemene.

În ajun, Martinson le spusese că oamenii din oraș promiseseră o recompensă de zece mii de dolari pentru orice informație menită să înlesnească revenirea cu bine a gemenelor. Era posibil să fi răspuns cineva? Se prezentase vreo persoană cu informații? „Pare supărat, dar, cu siguranță, *nu poate fi* o veste

proastă", își spuse Margaret, în timp ce intrau în antreu. „Încă nu știe că s-a stabilit deja unde să se lase răscumpărarea."

Ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva reporterii să-i audă, Martinson așteptă să ajungă cu toții în living înainte de a vorbi.

— A survenit o problemă, spuse el. Franklin Bailey și-a pierdut cunoștința, în dimineața asta, devreme. Menajera lui a sunat la 911 și a fost dus la spital. Cardiograma i-a ieșit bine. Medicul lui presupune că a avut un atac de anxietate, pe bază de stres.

— Răpitorul tocmai ne-a spus că Bailey trebuie să aștepte în fața clădirii Time Warner din Columbus Circle, diseară la ora opt, spuse răstit Carlson. Dacă nu apare, cei care au copiii vor crede că încercăm să-i păcălim.

— Păi, *trebuie* să fie acolo!

Margaret percepu tonul isteric al propriei voci și-și mușcă buzele atât de tare încât simți gustul sângelui.

— *Trebuie* să se ducă acolo! repetă ea, de astă dată în șoaptă.

Se uită prin cameră, la fotografiile de pe pian ale gemenelor. „Cele două fetițe ale mele în albastru", își spuse ea. „O, Doamne, te rog, adu-mi-le acasă."

— Are de gând să se ducă, spuse Martinson. N-a vrut să stea în spital.

El și agenții schimbară o privire.

Steve, însă, fii acela care exprimă prin viu grai temerile tuturor:

— Și dacă leșină din nou sau se zăpăcește în timp ce aplică instrucțiunile pentru predarea banilor? Atunci ce-o să se întâmple? Dacă Bailey nu stabilește contactul, Pied Piper a spus că n-o să ne mai vedem niciodată copiii.

Agentul Tony Realto nu le dezvălui gândul care, în mintea lui, căpătase proporțiile unei virtuale certitudini. „N-ar fi trebuit niciodată să-l lăsăm pe Bailey să se amestece. Și de ce a insistat să «ajute»?"

20

Miercuri dimineața, la ora zece și douăzeci, Lucas se uita pe fereastra din față a apartamentului, pufăind nervos din a cincea țigară a zilei. „Dacă Pied Piper primește cele șapte milioane de dolari transferate telegrafic și se hotărăște să ne lase baltă? Am înregistrarea vocii lui, dar poate că acest lucru nu e suficient. Dacă ne trage-n piept, ce facem cu fetele? Și chiar dacă Pied Piper joacă cinstit și aranjează predarea milionului cash, va fi nevoie atât de mine cât și de Clint pentru a încerca să luăm banii și să scăpăm fără să fim prinși." Ceva o să iasă prost. Lucas o știa, în sinea sa, și dădea crezare presimțirilor de acel soi. Se dovediseră corecte în copilărie, când îl prindea poliția. Ignorarea lor la maturitate îl costase șase ani de pușcărie. Cu acea ocazie, când pătrunsese într-o casă, simțise că nu trebuia să pună piciorul acolo, deși trecuse cu succes de sistemul de alarmă.

Și avusese dreptate. Camerele video ale unui sistem separat îi înregistraseră fiecare mișcare. În seara asta, dacă el și Clint erau prinși, îl aștepta închisoarea pe viață.

Și cât de bolnavă era puștoaica aia! Dacă murea, o putea păți mult mai rău.

Telefonul sună. Era Pied Piper. Lucas dădu drumul magnetofonului.

— Merge bine, Bert, îl anunță Pied Piper. Transferul telegrafic s-a făcut. Mi-e foarte clar că FBI-ul n-o să riște siguranța copiilor, urmărindu-vă prea îndeaproape.

Folosea mârâitul fals despre care credea că-i putea masca vocea. Lucas își strivi chiștocul de țigară pe pervazul ferestrei. „Continuă, amice", îl îndemnă el în gând.

— Acum mingea e în terenul vostru, adăugă Pied Piper. Dacă vreți să vă numărați banii diseară, ascultă foarte atent ce plan am făcut. După cum știi, veți avea nevoie de un autovehicul furat. M-ai asigurat că Harry e capabil să obțină ușor unul.

— Mda… E singurul lucru la care se pricepe.

— Vom stabili contactul cu Franklin Bailey la ora opt, astă-

seară, în fața clădirii Time Warner de pe Columbus Circle. La ora aceea, tu și Harry trebuie să fiți cu mașina parcată pe West Fifty-sixth Street, lângă pasajul spre Fifty-seventh Street care-i chiar la est de Sixth Avenue. Și veți folosi autovehiculul furat. Îi veți înlocui numerele de înmatriculare cu plăci luate de la un alt autovehicul.

— Nicio problemă.

— Iată cum vom proceda…

În timp ce asculta, Lucas recunoscu fără tragere de inimă că planul avea mari șanse de reușită. În sfârșit, după ce-l asigură fără rost pe Pied Piper că urma să aibă asupra lui telefonul celular special, auzi declicul care însemna că legătura se întrerupsese.

„OK", își spuse el. „Știu ce facem. Poate o să meargă." În timp ce-și aprindea încă o țigară, începu să sune propriul lui telefon mobil.

Aparatul era pe scrinul din dormitor. Se grăbi să răspundă.

— Lucas, începu un glas slab și încordat, sunt Franklin Bailey. Am nevoie de tine diseară. Dacă ești ocupat, te rog, apelează la înlocuitorul tău să-ți preia angajamentul. Am de făcut un comision extrem de important în Manhattan și trebuie să fiu în Columbus Circle la ora opt.

Cu creierul la turație maximă, Lucas își propti telefonul lângă ureche și în același timp scoase din buzunar pachetul de țigări pe jumătate gol.

— Am o comandă, într-adevăr, dar poate reușim să ne descurcăm cumva. Cât vă așteptați să dureze, domnule Bailey?

— Nu știu…

Lucas se gândi la expresia ciudată cu care-l privise acel polițist vineri, când îl dusese pe Bailey până la casa Frawley, ca să-și ofere serviciile de intermediar. Dacă agenții federali hotărau că era mai bine ca Bailey să aibă un șofer propriu, și descopereau că el avea un alt angajament, se puteau întreba ce era așa de important încât nu putea servi un vechi client.

„Nu-l pot refuza", își zise el.

— Domnule Bailey, spuse, încercând să-și folosească timbrul vocal obișnuit și serviabil, voi găsi pe cineva pentru cealaltă

comandă. La ce oră doriți să vin să vă iau, domnule?

— La șase. Probabil vom ajunge mai devreme, dar nu pot risca să întârzii.

— La șase fix, domnule.

Lucas își aruncă telefonul celular pe pat, parcurse distanța scurtă până-n livingul sordid al apartamentului și-și luă telefonul celular special. Când Pied Piper răspunse, își șterse nervos sudoarea de pe frunte și-i povesti ce se întâmplase.

— N-am putut refuza, așa că acum planul inițial nu mai stă în picioare.

Deși Pied Piper încă mai încerca să-și prefacă vocea, i se putea deslușI amuzamentul din glas.

— Ai dreptate, dar și greșești în același timp, Bert. N-ai putut refuza, dar *vom aplica* planul așa cum am stabilit. De fapt, s-ar putea ca această mică întorsătură să fie convenabilă pentru noi. Plănuiai să faci un zbor cu avionul, nu-i așa?

— Mda, după ce luam marfa de la Harry.

— Ai grijă să iei cu tine mașina de scris folosită pentru întocmirea biletului de răscumpărare, ca și hainele și jucăriile care au fost cumpărate pentru copii. Nu trebuie să rămână nicio urmă a prezenței copiilor în casa lui Harry.

— Știu, știu…

Discutaseră deja în amănunt partea aceea a planului.

— Pune-l pe Harry să mă sune după ce face rost de mașină. Tu să-mi telefonezi imediat ce-l lași pe Bailey în fața clădirii Time Warner. Am să-ți spun atunci ce să faci în continuare.

21

La zece și jumătate, Angie lua micul dejun, cu gemenele. Ajunsese la a treia ceașcă de cafea neagră și capul începea să i se limpezească. Dormise prost în timpul nopții. O privi pe Kathy. Își dădea seama că vaporizatorul și aspirina îi făcuseră bine. Deși dormitorul trăsnea a Vick's, cel puțin vaporii îi mai atenuaseră tusea. Încă mai era destul de grav bolnavă, totuși, și stătuse trează o bună parte din noapte, plângând după mama ei. „Sunt frântă de oboseală", își spuse Angie. Cel puțin cealaltă dormise destul de bine – deși uneori, când Kathy tușea foarte tare, Kelly începea să tușească la rândul ei.

— O să se îmbolnăvească și ea? întrebase Clint de cel puțin șase ori.

— Nu, ea nu. Culcă-te la loc, îi ordonase Angie. N-am chef ca diseară să fii pe jumate mort.

Se uită la Kelly, care-i susținu privirea. Abia se stăpânea să n-o plesnească. „Vrem acasă", repeta fata din minut în minut.

— Kathy și cu mine vrem acasă. Ne-ai promis că ne duci acasă.

„Abia *aștept* să te știu acasă", spuse Angie în sinea ei.

Se vedea clar că amărâtul de Clint era cu nervii la pământ. Își băuse cafeaua pe canapea, în fața televizorului, și tot bătea cu degetele în așa-zisa măsuță de cafea. Urmărise știrile ca să vadă dacă se mai spunea ceva despre răpirea fetelor, dar avea atâta minte să țină sonorul închis. Fetele stăteau cu spatele spre televizor.

Kelly mâncase câte ceva din fulgii de cereale pe care îi pregătise Angie, iar Kathy luase câteva înghițituri. Amândouă era palide, recunoscu Angie în sinea ei, și cu părul cam ciufulit. Poate-ar fi fost bine să-ncerce să le pieptene, dar pe de altă parte n-avea niciun chef să le audă zbierând din cauza părului lor încâlcit. „Las-o baltă", hotărî ea.

Își împinse scaunul înapoi.

— Gata, fetelor. E timpul să tragem un pui de somn.

Se obișnuiseră să fie culcate la loc în leagăn după micul

dejun. Kathy ridică brațele, chiar, să fie luată. „Știe că o iubesc", își spuse Angie, apoi înjură în surdină, când cotul lui Kathy lovi farfuria cu cereale, vărsând-o pe pijama.

Fetița începu să plângă, cu un vaiet bolnăvicios care se termină printr-un acces de tuse.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, se răsti Angie.

„Acum ce mă fac?" se întrebă ea. „Dobitocul ăla de Lucas o s-ajungă aici în scurt timp, și mi s-a spus să las fetele în pijama toată ziua. Poate că dacă-i pun un prosop sub locul unde s-a udat, o să se usuce."

— Șșș, făcu ea nervoasă, în timp ce o lua pe Kathy în brațe. De la bluza de pijama se udă și propriul ei tricou, în timp ce o ducea pe Kathy în dormitor. Kelly coborî de pe scaun și porni pe lângă ele, ridicând mâna să-și bată ușor sora pe laba piciorului.

Angie o așeză pe Kathy în leagăn și luă un prosop de pe scrin. Până termină să-l vâre sub bluza de pijama, Kathy se strânsese ghem și începuse să-și sugă degetul mare. Ăsta era un gest nou, își spuse Angie, în timp ce o lua în brațe și pe Kelly și o punea în leagăn.

Imediat, Kelly se chinui să se ridice în picioare și apucă strâns marginea leagănului în mâini.

— Vrem să mergem acasă acum, spuse ea. Ne-ai promis.

— O să mergeți acasă diseară, spuse Angie. Așa că, ține-ți gura.

Jaluzelele de la ferestrele dormitorului erau trase până jos. Angie dădu s-o ridice pe una dintre ele, dar apoi se răzgândi. Dacă menținea întunericul în cameră, era posibil ca fetele să adoarmă. Reveni la bucătărie, trântind ușa în urma sa ca un avertisment pentru Kelly să fie cuminte. În seara trecută, când fata începuse să clatine leagănul, o ciupitură puternică de braț o lămurise că nu era o idee prea bună.

Clint continua să se uite la televizor. Angie începu să strângă masa.

— Ia benzile alea cu Barney, îi ordonă ea, în timp ce așeza vasele în chiuvetă. Pune-le în aceeași cutie cu mașina de scris.

Pied Piper, cine-o mai fi fost și ăla, îi ordonase lui Lucas să

arunce în ocean toate obiectele care puteau fi puse în legătură cu răpirea. „Se referă la mașina de scris pe care am folosit-o pentru mesajul de răscumpărare, și orice haine, jucării, cearșafuri sau pături care ar putea avea pe ele ADN-ul lor", precizase Lucas atunci când vorbise cu Clint.

„Niciunul dintre ei nu știe ce bine se potrivesc toate astea cu planurile *mele"*, își spuse Angie.

— Angie, cutia asta e prea mare, protestă Clint. Lui Lucas îi va fi greu s-o arunce.

— Nu e prea mare, se răsti ea. Pun înăuntru vaporizatorul. E bine așa? Da?

— Păcat că nu putem pune în ea leagănul.

— După ce lăsăm fetele, poți să te întorci aici și să-l demontezi. Mâine ai să scapi de el.

Două ore mai târziu, era pregătită pentru reacția explozivă a lui Lucas când văzu cutia.

— Una mai mică n-ați găsit? se răsti el.

— Ba sigur că aș fi putut găsi. Puteam chiar să mă duc la băcănie și să explic de ce am nevoie de ea și ce vreau să pun înăuntru. Pe-asta o aveam în pivniță.

— Angie, cred că există și cutii mai mici jos, interveni Clint.

— Pe asta am legat-o și am lipit-o! strigă Angie. Așa că asta rămâne!

Un minut mai târziu, îl privi cu o satisfacție intensă pe Lucas cum căra cutia grea și voluminoasă la mașină.

22

Lila Jackson, vânzătoare la magazinul Abby's Quality Discount de pe Route 7, devenise aproape o celebritate pentru familie și prieteni. Era cea care-i vânduse lui Margaret Frawley cele două rochii de catifea albastră ale gemenelor, cu două zile înainte de răpire.

La cei treizeci și patru de ani ai săi, mică de statură și debordând de energie, Lila demisionase recent din slujba ei de secretară bine plătită din Manhattan, se mutase cu mama ei văduvă și se angajase la Abby's. După cum le explica prietenilor uimiți: „Mi-am dat seama că detestam statul la birou, și niciodată nu mă distrasem mai bine lucrând decât când eram angajată cu jumătate de normă la Bloomingdale's. Îmi plac la nebunie hainele, și-mi place și mai mult să le vând. Imediat ce va fi posibil, îmi voi deschide magazinul meu propriu." În acest scop, urma cursuri de afaceri la colegiul comunitar.

În ziua când se răspândise vestea despre răpire, Lila o recunoscuse atât pe Margaret, cât și rochiile pe care le purtau gemenele răpite, în fotografia difuzată la televiziune.

— Era o persoană foarte drăguță, spuse Lila, cu răsuflarea tăiată, în fața unui grup tot mai numeros de persoane fascinate de faptul că, doar cu două zile înainte de răpirea fetelor, ea fusese în contact cu mama lor. Doamna Frawley are cu adevărat clasă. Și apreciază calitatea. I-am spus că aceleași rochii costă câte patru sute de dolari fiecare în magazinul Bergdorf's pentru toate anotimpurile, și că la patruzeci și doi de dolari erau un adevărat chilipir. Mi-a răspuns că n-ar fi vrut să cheltuiască nici măcar atâta, așa că i-am arătat multe dintre celelalte articole, dar ea tot revenea la astea. Până la urmă, le-a cumpărat. A cam râs ea când le-a plătit, și a zis că spera doar să le poată face gemenelor o poză cât mai bună cu rochiile, înainte de a vărsa ceva pe ele.

Dornică să relateze întâlnirea până în cele mai mici amănunte, Lila continuă:

— Am avut o conversație foarte plăcută. I-am spus doamnei

Frawley că tocmai fusese aici altă femeie, care căuta niște costumașe asortate pentru gemeni. Totuși, nu puteau fi pentru copiii ei, fiindcă nu era sigură ce mărime să ia. Mi-a cerut părerea. A zis că erau niște fetițe de trei ani, cu măsuri medii.

Miercuri dimineață, în timp ce se pregătea să plece la serviciu, Lila prinse știrile dinainte de amiază. Clătinând din cap cu compasiune, privi imaginile cu Margaret și Steve Frawley alergând pe stradă spre casa unei vecine, după care, peste câteva minute, fugiseră spre o alta casă, aflată și mai departe pe aceeași stradă.

„Deși nici familia și nici FBI-ul nu vor să confirme, se crede că în dimineața asta Pied Piper, cum își spune răpitorul, a comunicat pretențiile pe care le are pentru plata răscumpărării, sunând la telefoanele vecinilor familiei Frawley", anunța prezentatorul de la CBS.

Lila privi un prim-plan al lui Margaret Frawley, cu o figură angoasată și cu cearcăne vinete sub ochi.

„Robinson Geisler, președintele C.F.G.&Y., nu e disponibil pentru a răspunde la întrebări cu privire la eventuala desfășurare a unui transfer de fonduri, continuă reporterul, dar dacă așa stau lucrurile, e clar că următoarele douăzeci și patru de ore vor fi cruciale. Este a șasea zi de când Kathy și Kelly au fost luate din camera lor. Răpirea a avut loc în jurul orelor douăzeci și unu, în seara de joi."

„Probabil fuseseră în pijamale când le răpiseră", își spuse Lila, în timp ce-și lua cheile mașinii.

Același gând continuă s-o urmărească pe tot drumul până la serviciu, și o sâcâi în timp ce-și agăța mantoul în cuier și-și pieptăna claia de păr roșcat pe care vântul din parcare i-l ciufulise. Își prinse ecusonul cu inscripția BINE AȚI VENIT LA ABBY'S – EU SUNT LILA și se duse la biroul de contabilitate.

— Vreau doar să-mi verific vânzările de miercurea trecută, Jean, îi explică ea contabilei.

„Nu mai țin eu minte numele acelei femei care a cumpărat niște hăinuțe pentru gemeni", continuă ea în gând, „dar îl pot afla de pe chitanță. A cumpărat două seturi de salopete cu bluze

polo asortate, lenjerie și șosete. Încălțăminte n-a luat, fiindcă n-avea idee ce număr purtau."

După ce răsfoi recipisele vreme de cinci minute, o găsi pe cea pe care o căuta. Chitanța pentru haine fusese semnată de doamna Clint Downes, care plătise cu o carte de credit Visa. „Oare s-o pun pe Jean să sune acum la Visa și să-i afle adresa?" se întrebă Lila. „Nu fi proastă", își spuse tot ea, în timp ce se ducea grăbită la raionul unde vindea.

Mai târziu, încă incapabilă să-și reprime senzația că ar fi trebuit să țină seama de acea presimțire incomodă, Lila îi ceru contabilei să încerce să afle adresa femeii care cumpărase costumașele identice pentru niște gemene de trei ani.

— Sigur, Lila. Dacă-mi fac greutăți și nu vor să-mi dea adresa, am să le spun că s-ar putea ca femeia să fi uitat aici un pachet.

— Îți mulțumesc, Jean.

La Visa, doamna Clint Downes era înregistrată ca locuind la numărul 100, pe Orchard Avenue, în Danbury.

Și mai nesigură în legătură cu ceea ce-ar fi trebuit să facă în continuare, Lila își aminti că Jim Gilbert, un polițist în retragere din Danbury, lua cina cu mama ei, în aceeași seară. Avea să-i ceară lui sfatul.

Când ajunse acasă, mama ei o așteptase cu cina, iar ea și Jim tocmai beau un cocktail, în cabinet. Lila își turnă un pahar de vin și se așeză pe piatra înaltă a vetrei, cu spatele spre foc.

— Jim, spuse ea, cred că mama ți-a spus că i-am vândut rochițele alea de catifea albastră lui Margaret Frawley.

— Am auzit.

Lila considera nepotrivit glasul lui profund, baritonal, pentru un om slab și subțiratic ca Jim. În timp ce vorbea, expresia lui prevenitoare se înăspri.

— Ține minte ce-ți spun: n-au să le primească pe fetele alea înapoi, vii *sau* moarte. Părerea mea e că au ieșit deja din țară, și toată vorbăria asta despre răscumpărare nu este decât o diversiune.

— Jim, știu că e o nebunie, dar cu doar câteva minute înainte de a-i vinde rochițele lui Margaret Frawley, am servit o femeie

care cumpăra costumașe asortate pentru două gemene de trei ani, și nici măcar nu părea să știe ce măsură să le ia.

— Așa, și?

Lila își adună tot curajul pentru a continua:

— Vreau să zic, n-ar fi extraordinar dacă femeia aia ar avea o legătură cu răpirea și ar fi cumpărat haine, prevăzând că urma să aibă nevoie de ele? Gemenele Frawley erau îmbrăcate în pijamale când au fost răpite. Copiii de vârsta lor varsă fel de fel de lucruri. Nu pot să stea cinci zile-n șir cu același rând de haine pe ei.

— Lila, îți lași imaginația s-o ia razna, o dojeni cu indulgență Jim Gilbert. Știi câte informații de tipul ăsta au primit poliția din Ridgefield și FBI-ul?

— Femeia este doamna Clint Downes și locuiește aici, în Danbury, pe Orchard Street, la numărul 100, nu se lăsă Lila. Pur și simplu îmi vine să fac un drum cu mașina până acolo, să sun la ușă și să inventez o poveste, de pildă că unul dintre tricouri avea un defect, doar ca să-mi potolesc curiozitatea.

— Lila, ascultă ce-ți spun eu. Îl cunosc pe Clint Downes. E îngrijitorul care locuiește în casa de serviciu de la club; Orchard Street, numărul 100, e adresa clubului. Femeia era slăbănoagă și avea o coadă de cal legată cam aiurea?

— Da.

— Aia e prietena lui Clint, Angie. O fi semnând ea ca doamna Downes, dar *nu* e măritată. Lucrează destul de mult ca babysitter. Poți s-o tai de pe lista suspecților, Lila. Niciunul din ăia doi n-are destulă minte ca să pună la cale o răpire ca asta – nici într-un milion de ani!

23

Lucas știa că Charley Fox, noul mecanic de la aeroport, se uita la el în timp ce se urca în avion, ținând în brațe cutia voluminoasă. „Probabil se întreabă de ce car așa ceva, și pe urmă va ghici c-am s-o arunc", își spuse Lucas. „Iar după aia, o să înțeleagă că era ceva de care voiam să mă descotorosesc cu tot dinadinsul, sau poate că transport droguri undeva. Așa că, data viitoare când va trece pe-aici un copoi care-o să întrebe despre eventualii suspecți care frecventează aeroportul, îi va spune despre mine."

Totuși era mai bine să elimine din casă orice ar fi putut indica prezența gemenelor acolo, recunoscu el, în timp ce punea cutia pe scaunul copilotului, în carlingă. „La noapte, după ce lăsăm fetele, am să-l ajut pe Clint să demonteze leagănul, și pe urmă o să aruncăm piesele undeva. Salteaua trebuie să fie plină de ADN-ul puștoaicelor."

În timp ce-și efectua verificările dinaintea decolării, Lucas schiță un zâmbet acru. Citise undeva că gemenii identici au același ADN. „Vasăzică, pot dovedi c-am avut-o la noi doar pe *una* din ele", reflectă el. „Nemaipomenit!"

Continua să sufle un vânt destul de puternic. Nu era cea mai potrivită zi pentru a zbura cu un avion ușor, dar iminența pericolului avea întotdeauna un efect liniștitor asupra lui Lucas. Acum, avea să-i alunge neliniștea obsedantă în legătură cu ceea ce avea să se întâmple seara. „Dă-i încolo de bani", îi tot spunea o voce lăuntrică insistentă. „Spune-i lui Pied Piper să ne plătească un milion din banii transferați prin telegraf. Lasă puștoaicele undeva unde să poată fi găsite ușor. Așa, n-o să fie niciun risc să vă urmărească și să vă prindă cineva."

Dar Pied Piper n-ar fi fost de acord, își spuse Lucas cu înverșunare, în timp ce simțea cum roțile avionului începeau să se ridice. „Sau ne luăm banii diseară, sau rămânem fără niciun chior, și ne asumăm riscul unei condamnări pentru răpire, dacă ne prind."

Avea de făcut un zbor scurt, doar atâta cât să ajungă

deasupra oceanului, la câteva mile în larg, să țină mansa strânsă între genunchi, să reducă viteza, să se chinuiască să înconjoare cutia cu mâinile, să și-o potrivească în poală, să deschidă cu grijă ușa și să-i dea un brânci. O privi cum cobora. Oceanul era cenușiu și agitat. Cutia dispăru în valuri, aruncând o jerbă de stropi în aer. Lucas închise ușa și puse mâna pe manșă. „Iar acum, treaba serioasă", își spuse el.

Când ateriză la aeroport, nu-l văzu pe Charley Fox, ceea ce-i convenea de minune. „Așa, n-o să știe dacă am adus sau nu cutia înapoi cu mine", răsuflă el ușurat.

Era aproape ora patru. Vântul începea să se potolească, dar norii de pe cer păreau amenințători. Oare ploaia avea să le prindă bine, sau mai degrabă le-ar fi creat probleme? Lucas se duse la parcare și se urcă în mașină. Stătu așezat la volan câteva minute, neștiind dacă era mai bine cu sau fără ploaie. „Numai timpul va decide", își spuse el. Deocamdată, cel mai bine era să scoată limuzina din garaj și s-o ducă la spălătorie, ca să lucească lună când o să-l ia pe domnul Bailey. În caz că se întâmpla ca agenții federali să fie acasă la Bailey, vor ajunge la concluzia că era un șofer de limuzină conștiincios – nici mai mult, nici mai puțin.

În plus, era o ocupație. Dacă stătea în apartament fără să facă nimic, și-ar fi ieșit din minți. Odată hotărârea luată, răsuci cheia în contact.

Două ore mai târziu, proaspăt spălat și bărbierit, îmbrăcat îngrijit în uniforma lui de șofer, Lucas intră cu limuzina sa curată și lustruită pe aleea casei lui Franklin Bailey.

24

— Margaret, suntem cât se poate de siguri că n-ai avut niciun amestec în dispariția gemenelor, spuse agentul Carlson. Al doilea test cu detectorul de minciuni a fost neconcludent, chiar mai mult decât primul. Explicația o poate constitui starea ta emotivă. Contrar tuturor lucrurilor pe care le citești în romane sau le vezi la televizor, testele cu poligraful nu sunt întotdeauna edificatoare, motiv pentru care nici nu se admit ca probe în instanță.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă Margaret, pe un ton aproape indiferent.

„Ce importanță mai are?", își spuse ea. „Când am dat testele, abia dacă am înțeles întrebările. Nu erau decât cuvinte și nimic mai mult." Cu o oră în urmă, Steve insistase să ia un sedativ pe care i-l recomandase medicul. Era primul pe care-l înghițea, pe parcursul întregii zile, deși ar fi trebuit să ia câte unul o dată la patru ore. Nu-i plăcea starea de abulie pe care i-o provocau sedativele. Îi era greu să se concentreze asupra frazelor pe care i le adresa agentul FBI.

— La ambele teste, ai fost întrebată dacă cunoști persoana responsabilă de răpire, repetă calm Walter Carlson. Când ai negat acest lucru, la al doilea test s-a înregistrat ca o minciună.

Ridică mâna, la vederea protestului pe care-l exprimau ochii ei.

— Margaret, ascultă-mă. N-ai mințit. Știm asta. Dar este posibil ca, în subconștient, să suspectezi pe cineva de a fi implicat în răpire, ceea ce afectează rezultatele testelor, chiar dacă tu nu ești conștientă de acest lucru.

„Se întunecă", își spuse Margaret. „E ora șapte. Încă o oră, și Franklin Bailey va fi în fața clădirii Time Warner, așteptând să-l contacteze cineva. Dacă predă banii, s-ar putea ca-n seara asta fetițele să se întoarcă acasă."

— Margaret, ascultă… insistă Steve.

Margaret auzea sunetul ibricului care începuse să fluiere. Rena Chapman adusese o cratiță cu macaroane cu brânză și felii

de șuncă de Virginia proaspăt friptă. „Ce vecini buni avem", își spuse ea. „Abia dacă am avut ocazia să-i cunosc. După ce se întorc gemenele, am să-i invit pe toți, ca să le mulțumim."

— Margaret, vreau să te mai uiți o dată la dosarele unora dintre clienții pe care i-ai apărat, spunea Carlson. Am redus numărul la trei sau patru care, după condamnări, te-au învinuit pe tine pentru că pierduseră procesele.

Margaret făcu un efort să se concentreze asupra numelor inculpaților.

— I-am apărat cât am putut de bine. Probele împotriva lor erau foarte puternice, spuse ea. Cu toții erau vinovați, și obținusem condiții de negociere avantajoase, dar n-au vrut să le accepte. Apoi, când au fost găsiți vinovați la proces, și au primit sentințe mai aspre decât dacă și-ar fi recunoscut vinovăția, m-au făcut responsabilă pe mine. Multor apărători publici li se întâmplă așa ceva.

— După condamnare, Donny Mars s-a spânzurat în celulă, insistă Carlson. La înmormântarea lui, maică-sa a zbierat: „În curând o să afle și Frawley cum e să-ți pierzi copilul!"

— Asta s-a întâmplat acum patru ani, cu mult înainte să mi se nască fetele, spuse Margaret. Era isterică.

— O fi fost ea isterică, dar s-a dat la fund complet, și celălalt fiu al ei de asemenea. Nu crezi c-ar fi posibil ca, fără să-ți dai seama, s-o fi suspectat pe ea?

— Era isterică, repetă Margaret calmă, întrebându-se cum putea vorbi pe un ton atât de rezonabil. Donny avea probleme de sănătate. I-am cerut insistent judecătorului să-l trimită la un spital. Ar fi trebuit să primească îngrijiri medicale. Fratele lui mi-a trimis o scrisoare prin care-mi cerea scuze pentru ceea ce spusese mama lor. Nu vorbise serios.

Închise ochii, apoi îi deschise din nou, încet.

— Ăsta-i celălalt lucru pe care încercam să mi-l amintesc, spuse ea dintr-odată.

Carlson și Steve o priviră mirați. „Își pierde șirul", reflectă Carlson. Sedativul începea să-și facă efectul, dându-i o stare de relaxare și somnolență. Timbrul vocal îi cobora, iar Carlson fu nevoit să se aplece înainte ca să audă ce spunea.

— Trebuie s-o sun pe doctorița Harris, șopti Margaret. Kathy e bolnavă. După ce-o aducem înapoi, pe ea și pe Kelly, vreau ca doctorița Harris să aibă grijă de Kathy.

Carlson îl privi pe Steve.

— Doctorița Harris e pediatră?

— Da. Lucrează la New York-Presbyterian, în Manhattan, și a scris mult despre tiparele comportamentale ale gemenilor. Când a aflat că urma să nască gemeni, Margaret a sunat-o. De-atunci, ea s-a ocupat încontinuu de fete.

— Când vom ști unde să le găsim, vor fi duse imediat la un spital din apropiere, pentru un control, le spuse Carlson. Poate că doctorița Harris va veni și ea acolo.

„Vorbim de parcă reîntoarcerea lor ar fi deja confirmată", își spuse Steve. „Mă întreb dacă încă mai poartă pijamalele." Întoarse capul, când ploaia începu să lovească în ferestre, apoi îl privi pe Carlson. Bănuia la ce se gândea acesta. Ploaia avea să îngreuneze mult supravegherea răpitorilor.

Dar agentul FBI Walter Carlson nu se gândea la vreme. Se concentra asupra frazei pe care o rostise Margaret. „Ăsta-i *celălalt* lucru pe care încercam să mi-l amintesc."

„Margaret", i se adresă el în gând. „*S-ar putea să ai cheia. Amintește-ți despre ce e vorba, până nu e prea târziu.*"

25

Drumul de la Ridgefield în Manhattan durase o oră și cincisprezece minute. La șapte și un sfert, Franklin Bailey stătea adus de umeri pe bancheta din spate a limuzinei parcate de Lucas pe Central Park South, la o jumătate de cvartal distanță de edificiul Time Warner.

Începuse să plouă. În drum spre oraș, Bailey explicase nervos motivul pentru care insistase ca Lucas să se facă liber pentru el.

— FBI-ul o să-mi ceară să mă dau jos din mașina cu care am venit. Știu că răpitori vor suspecta că la volan e un agent. Dacă au reușit cumva să mă supravegheze înainte de a pleca de acasă, și și-au dat seama că vin cu limuzina și șoferul pe care le folosesc întotdeauna, răpitorii vor înțelege că nu vrem decât ca fetițele să ajungă înapoi nevătămate.

— Vă înțeleg, domnule Bailey, răspunse Lucas.

— Știu că în jurul clădirii Time Warner roiesc agenți, iar alții trec prin apropiere cu taxiuri și mașini particulare, pregătiți să mă urmărească în momentul când voi primi instrucțiunile, continuă Bailey, cu un tremur nervos în glas.

Lucas aruncă o privire în oglinda retrovizoare. „Arată la fel de zguduit pe cât mă simt eu", își spuse el. „Toată povestea asta nu e decât o cursă pentru mine și Clint. FBI-ul așteaptă doar s-o închidă. N-ar fi exclus ca lui Angie să-i pună cătușele chiar acum."

— Lucas, ai la tine telefonul celular? întrebă Bailey pentru a zecea oară.

— Da, domnule.

— După ce se face predarea banilor, am să te sun imediat. Vei fi cu mașina parcată pe-aici, pe undeva?

— Da, domnule, și gata să vă iau de oriunde v-ați afla.

— Știu că unul dintre agenți va veni și el cu noi. Mi-au spus că ar vrea să mă chestioneze în legătură cu impresiile pe care mi le-am putut face despre omul de legătură al răpitorilor. Înțeleg de ce e necesar, dar le-am spus că prefer să mă aflu în mașina mea.

Încercă un chicotit slab.

— De fapt, la mașina *ta* mă refeream, Lucas, nu la a mea.

— Este oricând la dispoziția dumneavoastră, domnule Bailey.

Lucas simțea o sudoare rece începând să-i umezească palmele, așa că și le frecă una de alta. „Să începem", își spuse el. „Am așteptat destul."

La opt fără două minute, opri mașina în fața clădirii Time Warner. Apăsă pe butonul de deblocare a portbagajului, sări jos de la volan și-i deschise portiera lui Bailey. Privirea îi stărui asupra celor două valize pe care acesta le scoase din portbagaj.

Agentul FBI care fusese acasă la Bailey pusese în portbagaj, pe lângă valize, și un cărucior de bagaje.

„Când îl lași pe domnul Bailey, ai grijă să pună valizele în cărucior", îi spusese el lui Lucas. „Sunt prea grele ca să le ducă singur."

Deși era tentat să le înhațe și s-o ia la fugă, Lucas le mută pe cărucior și le prinse de mânerul acestuia.

Acum ploua torențial, iar Bailey își ridică gulerul impermeabilului. Își pusese și o căciulă, pentru a împiedica șuvițele umede de păr alb să-i cadă pe frunte. Scoase din buzunar telefonul agentului FBI Carlson și îl duse nervos la ureche.

— Eu o să plec, domnule Bailey, spuse Lucas. Vă doresc noroc. Aștept să mă chemați.

— Mulțumesc… Îți mulțumesc, Lucas…

Lucas se urcă în limuzină și aruncă rapid o privire în jur. Bailey stătea lângă bordură. Pe giratoriul din Columbus Circle, mașinile mergeau încet. La toate colțurile, oamenii făceau degeaba semne după taxiuri. Lucas porni încet și o luă pe Central Park South. Așa cum se așteptase, nu găsi niciun loc de parcare. Coti la dreapta pe Seventh Avenue și încă o dată la dreapta, pe Fifty-fifth Street. Între Eight și Ninth Avenues, parcă în fața unui hidrant de incendiu și rămase să aștepte apelul de la Pied Piper.

26

Fetele dormiseră aproape toată după-amiaza. Când se treziră, Kathy era congestionată la față și Angie presupuse că avea din nou febră. „Nu trebuia s-o las cu pijamaua asta udă pe ea", își spuse, pipăindu-i bluza. „Și-acum e umedă." Totuși, așteptă până la ora cinci, când Clint plecă, pentru a o schimba pe Kathy cu una dintre salopetele cu bluze polo pe care nu le aruncase.

— Și eu vreau să mă îmbrac, protestă Kelly.

Apoi, văzând privirea ostilă a lui Angie, întoarse capul spre televizor, care era pus pe canalul Nickelodeon.

La ora șapte, Clint telefonă pentru a anunța că găsise în New Jersey o mașină nouă, o Toyota neagră, și o cumpărase – ceea ce însemna că furase o mașină și-i pusese plăci cu un număr din New Jersey. Încheie convorbirea spunând:

— Nicio grijă, Angie, diseară o să sărbătorim.

„Pe *bune* că da", răspunse Angie în sinea ei.

La ora opt, puse gemenele la loc în leagăn. Kathy avea febră și respira greu. Angie îi mai dădu o aspirină, apoi o privi cum se ghemuia cu degetul în gură. „Chiar acum, Clint și Lucas se întâlnesc cu cel care aduce banii", își spuse ea, simțind furnicături în degete.

Kelly ședea în leagăn, cu brațul pe după umerii surorii ei. Pijamaua albastră cu ursuleți pe care o purta din seara trecută era mototolită și se descheiase la gât. Salopeta lui Kathy era bleumarin, iar tricoul alb avea pătrățele albastre.

— „Două fete în albastru, măi băiete", începu Angie să cânte. „Două fete în albastru, măi băiete…"

Kelly ridică privirea spre ea, cu o expresie serioasă, în timp ce Angie repeta ultimul vers al refrenului:

— „Dar ne-am îndepărtat…"

Apoi, Angie stinse lumina, închise ușa dormitorului și trecu în living. „Arată ca un pahar", își spuse ea sarcastic. De mult nu mai fusese atâta ordine și curățenie în casă. „Totuși, ar fi trebuit să păstrez vaporizatorul. Numai Lucas e de vină că l-am aruncat."

Se uită la ceas. Era opt și zece. Singurul lucru pe care îl știa Clint despre plata răscumpărării era că trebuia să aștepte într-o mașină furată, parcată la două străzi distanță de Columbus Circle, la ora opt. Între timp, Pied Piper trebuie să fi pus lucrurile în mișcare.

Lui Clint nu i se spusese să poarte o armă asupra lui – dar, încurajat de ea, își luase totuși pistolul. „Ia-o cu tine", îi spusese Angie. „Să zicem că scapi cu banii, și cineva te urmărește. Știi să tragi cu pistolul. Dacă chiar ești încolțit, ochește în picioarele polițiștilor sau în cauciucurile mașinii."

Așa că pistolul neînmatriculat al lui Clint era acum în buzunarul lui.

Angie făcu cafea, se așeză pe canapea și puse televizorul pe canalul de știri. Cu o ceașcă de cafea neagră fierbinte într-o mână și o țigară în cealaltă, privi atentă cum prezentatorul făcea speculații cu privire la posibilitatea ca tranzacția de plată a răscumpărării să fie în curs de desfășurare, între răpitori și familia Frawley.

— Website-ul nostru a fost inundat cu mesaje ale telespectatorilor care se roagă ca în cel mai scurt timp cele două fetițe în albastru să fie din nou în brațele părinților lor atât de greu încercați.

Angie râse.

— Mai gândește-te, amice, spuse ea, zâmbind afectat spre chipul solemn al crainicului.

27

Un articol recent dintr-o revistă o descrisese ca pe „o femeie de șaizeci și trei de ani, cu ochi căprui înțelepți și miloși, păr cărunt ondulat și trup rotofei, spre încântarea copiilor pe care-i ținea în poală". Doctorița Sylvia Harris era directoarea secției pediatrice a Spitalului de Copii New York- Presbyterian din Manhattan. Când se răspândise prima oară vestea despre răpire, încercase să ia legătura cu Steve și Margaret Frawley, dar nu reușise decât să le lase un mesaj. Frustrată, sunase la serviciul lui Steve și-i ceruse secretarei să-i transmită că-i pusese pe toți cunoscuții ei să se roage pentru întoarcerea în siguranță a gemenelor.

În cele trei zile de la dispariția acestora, doctorița Harris își continuase consultațiile și vizitele, dar gândurile ei erau absorbite de cele două fetițe.

Ca o bandă video reluată la nesfârșit, doctorița Harris retrăia ziua de toamnă târzie din urmă cu trei ani și jumătate când Margaret Frawley o sunase pentru a-și programa o vizită medicală.

„Cât are copilul?" o întrebase ea pe Margaret.

„Le aștept pe douăzeci și patru martie", răspunsese aceasta, cu o voce emoționată și fericită. „Tocmai am aflat că voi naște două gemene, și am citit unele dintre articolele dumneavoastră pe tema asta. De aceea doresc ca *dumneavoastră* să aveți grijă de ele când se vor naște."

Soții Frawley veniseră la o consultație preliminară, și toți trei se simpatizaseră imediat. Chiar înainte de nașterea gemenelor, relația lor cu doctorița Harris evoluase spre o prietenie strânsă. Le dăduse să citească un teanc de cărți, despre legăturile speciale dintre gemeni, iar când ținea conferințe cu acest subiect soții Frawley asistau adesea. Fuseseră fascinați de exemplele pe care le dădea despre cazurile de gemeni identici care-și percep unul altuia durerile fizice și comunică prin mesaje telepatice, chiar și când se află pe continente diferite.

Când se născuseră Kathy și Kelly, sănătoase și frumoase,

Steve și Margaret fuseseră în al nouălea cer. „Și eu mă simțeam la fel, pe toate planurile, atât profesional, cât și personal”, își spuse acum Sylvia, în timp ce-și încuia biroul și se pregătea să plece acasă. „Am avut ocazia să studiez o pereche de gemene identice chiar din clipa când s-au născut, și ele confirmă tot ceea ce s-a scris vreodată despre legătura dintre univitelini.” Își amintea ziua când o aduseseră pe Kathy la ea în mare grabă, fiindcă răceala ei degenerase în bronșită. Steve stătea în sala de așteptare, cu Kelly. „În clipa când i-am făcut lui Kathy injecția, în cabinetul de tratament”, își amintea Sylvia, „Kelly a început să se vaiete îngrozitor. Iar ăsta n-a fost decât unul dintre nenumăratele cazuri similare. În ultimii trei ani, Margaret a ținut un jurnal, la sugestia mea. Cât de des le-am spus, ei și lui Steve, că lui Josh i-ar fi plăcut enorm să aibă grijă de fete și să le studieze?”

Le povestise lui Steve și Margaret despre răposatul ei soț, spunându-le că-i aminteau de relația dintre ea și Josh, în primii ani de căsnicie. Soții Frawley se cunoscuseră la Facultatea de Drept. Ea și Josh studiaseră împreună medicina, la Columbia. Diferența era că soții Frawley aveau gemenele, în vreme ce ea și Josh nu fuseseră binecuvântați cu copii. După ce-și terminaseră rezidențiatele, deschiseseră împreună o clinică de pediatrie. Apoi, la vârsta de numai patruzeci și doi de ani, John declarase că se simțea îngrozitor de obosit. Testele arătaseră că avea cancer pulmonar în faza terminală, o ironie pe care numai Sylvia, cu marea ei credință, o putuse accepta fără să se revolte împotriva sorții.

„O singură dată l-am văzut purtându-se sever cu un pacient – atunci când a venit o mamă cu hainele mirosind a fum de țigară”, le spusese ea lui Steve și Margaret. „Josh a întrebat-o pe un ton glacial: «Fumezi în prezența acestei fetițe? Nu-ți dai seama în ce pericol o pui? Trebuie să încetezi *imediat.*»”

La televizor, Margaret spusese că se temea ca nu cumva Kathy să fi răcit. Apoi, răpitorul pusese o bandă cu vocile gemenelor, și una dintre ele tușea. Kathy putea face foarte ușor pneumonie, își spuse Sylvia. Era puțin probabil ca un răpitor s-o ducă la medic. „Poate ar fi mai bine să telefonez la secția de

poliție din Ridgefield și să explic că sunt pediatra gemenelor, și în această calitate sugerez posturilor de televiziune să le comunice răpitorilor unele măsuri de precauție pe care le pot lua, dacă fetița are febră."

Telefonul sună. Un moment, fu tentată să lase să răspundă robotul, dar se răzgândi și întinse mâna spre receptor.

Era Margaret – o Margaret a cărei voce era de nerecunoscut.

— Doamnă doctor Sylvia… Răscumpărarea se plătește tocmai acum, și credem că în curând fetele vor veni înapoi. N-ați putea să vă deplasați până aici și să le așteptați împreună cu noi? Știu că vă cer foarte mult, dar n-avem nici cea mai vagă ideea ce s-o fi putut întâmpla cu ele. Tot ce știu e că am auzit-o pe Kathy tușind foarte tare.

— Vin acum, răspunse Sylvia Harris. Rugați pe cineva să-mi dea instrucțiuni cum să ajung.

28

Telefonul celular pe care Franklin Bailey îl ținea în mână începu să sune. Cu degete tremurânde, îl deschise și-l duse la ureche.

— Franklin Bailey, se prezentă el, simțind cum i se usca gura.

— Domnule Bailey, ești admirabil de punctual. Felicitările mele.

Glasul se auzea ca o șoaptă răgușită.

— Trebuie să pornești imediat pe Eighth Avenue, spre Fifty-seventh Street. Cotește la dreapta pe Fifty-seventh și ia-o spre vest, în direcția Ninth Avenue. Așteaptă la colțul din nord-vest. Vei fi urmărit pas cu pas. Revin cu un telefon peste cinci minute.

Agentul FBI Angus Sommers, îmbrăcat în hainele murdare și zdrențuite ale unui om fără adăpost, stătea ghemuit pe trotuar, rezemat de bizara clădire care fusese cândva Hartford Huntington Museum. Lângă el se afla un cărucior rablagit, acoperit cu plastic și plin de haine vechi și ziare, ferindu-l oarecum de ochii unui posibil observator. Asemenea celorlalți zece agenți din vecinătate, avea telefonul mobil programat să recepționeze apelul primit de Franklin Bailey de la Pied Piper. Acum îl privea pe Bailey cum începea să tragă căruțul de bagaje pe trecerea de pietoni. Chiar și de la acea distanță, Sommers putea să vadă că Bailey făcea mari eforturi cu valizele grele, iar ploaia tot mai puternică îl uda leoarcă.

Cu ochi îngustați, Sommers scrută circumferința pieței Columbus Circle. Oare răpitorul și banda lui se aflau în mulțimea de trecători care se grăbeau spre treburile lor, la adăpostul umbrelelor? Sau nu era decât un singur om, care avea să-l alerge pe Bailey prin tot New Yorkul, în încercarea de a-i identifica și pierde pe drum pe toți cei care-l urmăreau?

Când Bailey dispăru din câmpul lui vizual, Sommers se ridică încet, își împinse căruciorul de cumpărături până la colțul străzii și așteptă lumina verde a semaforului. Știa că toată scena era filmată pas cu pas de camerele video instalate în edificiul

Time Warner și împrejurul giratoriului.

Traversă Fifty-eighth Street și coti la stânga. Acolo, un agent mai tânăr, îmbrăcat tot în zdrențe de boschetar, îi luă în primire căruciorul. Sommers intră într-una din mașinile FBI-ului și, peste două minute, echipat cu un impermeabil Burberry și o pălărie asortată, fu lăsat la Holiday Inn, pe Fifty-seventh Street, la o jumătate de cvartal distanță de intersecția cu Ninth Avenue.

— Bert, aici Pied Piper. Spune unde ești.

— Am parcat pe Fifty-fifth Street, între Eight și Ninth. Sunt în dreptul unui hidrant. Nu pot sta prea mult. Te previn, din câte zice Bailey, peste tot mișună agenți FBI.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Vreau să pornești spre Tenth Avenue, apoi să cotești spre est, pe Fifty-sixth Street. Trage pe dreapta imediat ce poți și așteaptă alte instrucțiuni.

Un moment mai târziu, sună și telefonul celular al lui Clint. Acesta avea mașina pe care o furase parcată pe West Sixty-first Street. Primi de la Pied Piper aceleași instrucțiuni.

Franklin Bailey aștepta la colțul de. Nord-vest dintre Ninth Avenue și Fifty-seventh Street. Era ud până la piele și respira anevoie din cauza efortului de a trage după el valizele grele. Nici chiar certitudinea că era supravegheat la tot pasul de agenții FBI nu reușea să-i alunge stresul jocului de-a șoarecele și pisica pe care-l jucau răpitorii cu el. Când telefonul celular îi sună din nou, mâna îi tremura atât de tare încât îl scăpă pe jos. Rugându-se să nu se fi stricat, îl deschise și spuse:

— Aici sunt.

— Văd și eu. Acum urmează să mergi spre intersecția Fifty-ninth Street cu Tenth Avenue. Intră în magazinul Duane Reade de la colțul de nord-vest. Cumpără un telefon celular cu ore preplătite și o cutie cu pungi de gunoi. Am să te sun iar în zece minute.

„Îl va pune să se debaraseze de telefonul nostru”, reflectă agentul Sommers, în timp ce asculta convorbirea, stând pe aleea

de la Holiday Inn. „Dacă poate observa fiecare mișcare a lui Bailey, e posibil să fie într-unul dintre blocurile de apartamente din jur.” Se uită la un taxi care opri vizavi, pentru a lăsa să coboare un cuplu. Știa că o duzină de agenți conduceau taxiuri, cu alți agenți pe bancheta din spate. Planul era să-i lase pe presupușii pasageri în apropierea locului unde aștepta Bailey, astfel încât dacă i se spunea să oprească un taxi, să nu pară suspect că imediat se elibera unul. Acum, însă, Pied Piper încerca să se asigure că oricine-l urmărea pe Bailey devenea cât mai vizibil.

Să târască valizele alea cale de încă patru cvartaluri, prin ploaie, era o sarcină extrem de dificilă, își spuse Sommers, în timp ce-l privea pe Bailey cum cotea spre nord, urmând instrucțiunile lui Pied Piper. „Sper numai să nu cadă din picioare înainte de a apuca să predea banii.”

O mașină cu plăci de înmatriculare ale firmei Taxi and Limousine Commission opri la bordură. Sommers se grăbi să se urce.

— Ocolim Columbus Circle, îi spuse el agentului de la volan, și parcăm pe Tenth, după colțul cu Sixtieth Street.

Franklin Bailey avu nevoie de zece minute pentru a ajunge la magazinul Duane Reade și a intra. Când ieși iar, ținea un pachețel într-o mână și un telefon în cealaltă, dar agenții nu mai puteau auzi ce-i spunea Pied Piper. Sub ochii lui Sommers, Bailey se urcă într-o mașină și plecă.

În magazinul Duane Reade, Mike Benzara, un student la Fordham/Lincoln Center, care lucra ca vânzător cu jumătate de normă, tocmai trecea pe lângă o casă de marcat. Se opri când văzu un telefon celular zăcând printre dulciurile și gumele expuse pe tejghea. Un telefon destul de arătos, își spuse el, în timp ce i-l dădea casierului.

— Ce păcat că nu merge treaba aia cu „ce-am găsit și n-am furat”, glumi el.

— Ăsta-i al doilea pe ziua de azi, răspunse casierul, în timp ce lua telefonul mobil și-l punea în sertarul de sub casă. Pun

pariu pe cât vrei tu că-i al bătrânului care târa valizele alea. Nici nu plătise bine pungile de gunoi și telefonul nou pe care tocmai îl cumpărase, c-a și început să-i sune ăsta, din buzunar. Mi-a cerut să-i comunic numărul celui nou tipului care-l sunase. Cică ochelarii lui se aburiseră prea tare și nu mai vedea să-l citească.

— Poate are o prietenă și nu vrea ca nevastă-sa să-i afle numărul, când o să citească facturile.

— Nu, vorbea cu un tip. O fi agentul lui de pariuri.

— Te așteaptă în față un sedan, îl instruise Pied Piper pe Bailey. Ai numele expuse pe geamul din dreapta. Nu te teme să intri. E mașina 142 de la Excel Driving Service. A fost rezervată pe numele dumitale și plătită dinainte. Ia valizele de pe cărucior și cere-i șoferului să le pună în spate, lângă dumneata.

Șoferul de la Excel, Angel Rosario, opri la colțul dintre Fifty-ninth Street și Tenth Avenue, parcând în paralel. Bătrânul care trăgea după el un cărucior de bagaje și încerca să se uite în ferestrele mașinilor parcate la bordură trebuia să fie pasagerul lui. Angel sări jos.

— Domnul Bailey?

— Da… da…

Întinse mâna după toarta căruciorului.

— Am să deschid portbagajul, domnule.

— Nu, trebuie să scot ceva din genți. Pune-le pe bancheta din spate.

— Sunt ude, obiectă Angel.

— Atunci, pune-le pe jos, se răsti Bailey. Hai… hai odată…

— OK. OK. Să nu faceți un atac de cord.

În cei douăzeci de ani de când șofa pentru Excel, Angel avusese partea lui de pasageri ciudați, dar bătrânul ăsta îl îngrijora serios. Părea pe punctul să facă un infarct, iar Angel nu avea de gând să-i agraveze starea, certându-se cu el. Și-n plus, dacă-l ajuta putea primi un bacșiș bun. Deși hainele lui Bailey se udaseră leoarcă, Angel își dădea seama că erau scumpe. Și glasul lui aparținea unui om civilizat, spre deosebire de acela al ultimei pasagere, o femeie care protestase că trebuia să plătească

pentru timpul de așteptare.

Angel deschise ușa din spate a mașinii, dar Bailey nu vru să urce înainte ca valizele să fie desprinse de pe cărucior și puse pe podea, în fața canapelei. Apoi, șoferul închise portiera și alergă să se așeze iar la volan.

— La Brooklyn Museum, da, domnule?

— Așa ți s-a spus…

Era în același timp o întrebare și un răspuns.

— Mda. O să-l luăm pe prietenul dumneavoastră și vă aduc pe amândoi înapoi la Pierre Hotel. Vă previn, o să dureze destul de mult. Traficul e foarte aglomerat și, pe ploaia asta, se conduce greu.

— Înțeleg.

În timp ce mașina pornea, noul telefon celular al lui Bailey începu să sune.

— Te-ai întâlnit cu șoferul? întrebă Pied Piper.

— Da. Sunt în mașină.

— Transferă banii din valize în cele două pungi de gunoi. Leagă-le la gură cu cravata albastră pe care o porți și cu cea roșie pe care ai fost instruit s-o iei la dumneata. Am să te mai sun în scurt timp.

Era ora nouă fără douăzeci.

29

La nouă și un sfert, telefonul din casa îngrijitorului sună, cu un țârâit puternic și strident care-o făcu pe Angie să tresară violent. Tocmai deschisese ușa dormitorului, să vadă ce fac fetele. În grabă, o închise la loc și alergă să răspundă la telefon. Știa că nu putea fi Clint – acesta o suna mereu pe mobil. Ridică receptorul.

— Alo?

— Angie, sunt jignit, jignit se-ri-os. Credeam că vechiul meu amic Clint o să mă sune în seara asta, ca să bem o bere împreună.

„O, nu!", își spuse Angie. Era bețivul ăla tâmpit de Gus și, după sunetele din apropiere, își dădea seama că vorbea din Danbury Pub. E mare lucru să știi când să te oprești din băut, își spuse ea, remarcându-i vocea dogită. Totuși, știa că trebuia să aibă grijă, amintindu-și acea ocazie când Gus apăruse la ușă nepoftit, dornic de vizite.

— Bună, Gus, îl salută ea, încercând să pară prietenoasă. Clint nu te-a sunat? I-am spus să te caute. Aseară se simțea destul de rău și s-a culcat devreme.

Din dormitor, o auzi pe Kathy care începuse să plângă, cu tânguieli sonore și disperate, și-și dădu seama că, în graba de a ajunge la telefon, nu închisese complet ușa camerei. Încercă să acopere receptorul cu mâna, dar era prea târziu.

— Asta-i fetița de care ai grijă? O aud cum plânge.

— Da, e fetița de care am grijă, și acum trebuie să mă duc să văd ce-a pățit. Clint s-a dus să se uite la o mașină pe care-o are de vânzare un tip, în Yonkers. Am să-i spun să vă întâlniți mâine-seară la un pahar, precis.

— Nu v-ar prinde rău o mașină nouă. Aia cu care umblați acum e o rablă.

— De acord. Gus, ai auzit și tu că fata plânge. Mâine-seară, cu Clint, sigur, OK?

Se pregăti să închidă dar, înainte ca receptorul să ajungă în furcă, Kelly, care între timp se trezise și ea, începu să țipe:

— Mami, mami!

Oare Gus avea să-și dea seama că auzea două voci, sau era deja prea beat ca să observe diferența? se întrebă îngrijorată Angie. Se aștepta ca el să sune din nou. Mai mult ca sigur, voia să stea la palavre cu cineva.

Angie intră în dormitor. Gemenele se ridicaseră în picioare și se țineau de gratiile leagănului, strigând după mama lor. „Ei, las' că-ți arăt eu ție", spuse Angie în sinea ei, în timp ce smulgea din sertarul scrinului o șosetă pe care începu s-o lege în jurul gurii lui Kelly.

30

Agentul Angus Sommers își ținea telefonul celular la ureche, în timp ce, împreună cu agentul Ben Taglione, care conducea mașina, nu-și lua ochii de la sedanul din fața lor, în care se afla Franklin Bailey. Imediat ce văzuse sigla firmei Excel Driving Service, Sommers luase legătura cu dispecerul companiei. Mașina 142 fusese închiriată pe numele Bailey și plătită de pe cardul său American Express. Destinația era Muzeul Brooklyn, pentru a lua un pasager, de unde avea să se întoarcă la Pierre Hotel, pe Sixty-fifth Street, colț cu Fifth Avenue. „E prea simplu", își spuse Sommers, știind că și restul echipei era de aceeași părere. Totuși, o duzină de agenți FBI erau deja în drum spre muzeu, și alți câțiva se postaseră la Pierre.

De unde avea Pied Piper numărul de card American Express al lui Bailey? se întrebă el. De bună seamă că persoana care pusese la cale răpirea era cunoscută de familie. Dar acum nu asta îl preocupa pe Sommers. În primul rând, trebuia să aducă fetele înapoi. Abia pe urmă aveau să se concentreze asupra făptașilor.

Alte cinci autovehicule cu agenți urmăreau mașina lui Bailey. Pe West Side Drive, traficul aproape că stagnase. Omul care urma să-l întâlnească pe Bailey și să ia banii putea ușor să-și piardă răbdarea, în timp ce aștepta în locul stabilit. Sommers era tot mai îngrijorat. Știa că pe toți îi preocupa același lucru. Era vital ca predarea banilor să se facă înainte ca răpitorul, sau răpitorii, să intre în panică. Altfel, nimeni n-ar mai fi avut cum să prevadă ce le-ar fi putut face gemenelor.

La fosta ieșire de pe West Side Highway spre World Trade Center, deveni clară și cauza aglomerației. Din pricina unei tamponări față-spate se blocaseră două benzi de circulație. După ce în sfârșit ocoliră vehiculele accidentate, traficul se fluidiză. Sommers se aplecă înainte, mijind ochii pentru a se asigura că sedanul negru, unul dintre numeroasele vehicule închise la culoare care pe ploaie arătau toate la fel, nu le scăpase.

Menținând trei mașini între ei și sedanul de la Excel, îl

urmară în timp ce ocolea capătul de jos al insulei Manhattan și cotea spre nord, pe FDR Drive. Începea să se vadă Podul Brooklyn, cu luminile licărindu-i difuz prin ploaia suflată de vânt. Apoi, la South Street, mașina de la Excel coti brusc la stânga și dispăru pe ieșire. Agentul Taglione mormăi o înjurătură, în timp ce încerca să treacă pe banda din stânga, însă i-ar fi fost imposibil s-o facă fără a se ciocni de un SUV care mergea paralel cu ei.

În timp ce Sommers strângea pumnii, telefonul său mobil începu să sune.

— Suntem tot pe urmele lor, îl anunță agentul Buddy Winters. Iar a luat-o spre nord.

Era nouă și jumătate seara.

31

Doctorița Sylvia Harris o îmbrățișă pe Margaret Frawley, care suspina. În asemenea momente, cuvintele nu erau numai nepotrivite, ci de-a dreptul inutile. Peste umărul lui Margaret, Steve îi întâlni privirea. Tras la față și palid, arăta vulnerabil și mai tânăr decât cei treizeci și unu de ani pe care-i avea. Sylvia vedea clar că făcea mari eforturi pentru a-și stăpâni lacrimile.

— *Trebuie* să se întoarcă acasă în seara asta, șopti Margaret, cu vocea frântă. Se *vor* întoarce acasă în seara asta. *Știu* că așa va fi!

— Avem nevoie de dumneavoastră, doamnă doctor Sylvia.

Glasul lui Steve era gâtuit de emoție. Cu un efort vizibil, continuă:

— Chiar dacă cei care au ținut fetele s-au purtat bine cu ele, știm că n-au cum să nu fie tulburate și speriate. Iar Kathy tușește rău.

— Mi-a spus Margaret, când a telefonat, răspunse încet Sylvia.

Walter Carlson îi vedea îngrijorarea pe față și avea senzația că-i putea citi gândurile. Dacă doctorița Harris o tratase deja pe Kathy pentru pneumonie, probabil își spunea că o tuse gravă netratată era deosebit de periculoasă pentru mica ei pacientă.

— Am făcut focul în cabinet, spuse Steve. Haideți să mergem acolo. Problema cu casele vechi ca asta e că sistemul de încălzire face ca în fiecare cameră să fie sau prea cald, sau prea frig, depinde cum încerci să reglezi termostatul.

Carlson știa că Steve încerca să abată gândurile lui Margaret în altă direcție. Din clipa când îi telefonase doctoriței Harris și o rugase să vină, Margaret își tot exprima convingerea cu privire la gravitatea bolii lui Kathy. Stând la fereastră, spusese: „Dacă, după ce-și primesc banii, răpitorii lasă fetițele undeva în ploaie, Kathy ar putea să facă iar pneumonie".

Apoi, Margaret îi ceruse lui Steve să se ducă în camera lor și să aducă jurnalul pe care-l ținea de când se născuseră gemenele. „Ar fi trebuit să scriu în el, săptămâna asta", îi explicase ea lui

Carlson. „Vreau să zic, când le vom primi înapoi, s-ar putea să fiu atât de fericită și ușurată, încât să încerc să-mi șterg totul din minte. Acum aș dori să scriu despre așteptarea asta."

După care, vorbind aproape fără șir, adăugase: „Bunica mea avea o expresie pe care obișnuia s-o repete când eram mică și așteptam cu nerăbdare să vină ziua mea sau Crăciunul. Spunea așa: «Așteptarea nu mai pare lungă, după ce ți s-a împlinit»."

Când Steve îi aduse jurnalul legat în piele, Margaret citi cu voce tare câteva însemnări. Una dintre cele mai vechi descria cum, chiar și în somn, Kathy și Kelly își desfăceau și-și strângeau pumnii în același timp. O altă notație pe care o citi se referea la o zi din anul trecut când Kathy se împiedicase și-și lovise genunchiul de scrinul din dormitor. Kelly, care era în bucătărie, se prinsese de genunchi în același moment, fără niciun motiv vizibil.

— Doamna doctor Harris mi-a spus să țin jurnalul ăsta, le explică ea.

Carlson îi lăsă în cabinet și se întoarse în sufragerie, unde telefonul monitorizat se afla pe masă. Presupunea că încă mai era posibil ca Pied Piper să ia hotărârea de a stabili un contact direct cu soții Frawley.

Era ora zece fără un sfert, și trecuseră aproape două ore de când Franklin Bailey începuse să urmeze instrucțiunile lui Pied Piper cu privire la predarea banilor pentru răscumpărare.

32

— Bert, în următoarele două minute vei primi un telefon de la Franklin Bailey, cu rugămintea de a-l aștepta pe Fifty-sixth Street, la pasajul care face legătura între Fifty-sixth și Fifty-seventh, chiar la est de Sixth Avenue, îi spuse Pied Piper lui Lucas. Harry va fi cu mașina deja parcată acolo. Când am confirmarea că ai ajuns și tu, am să-l îndrum pe Bailey să lase pungile de gunoi cu banii pe bordură, în fața magazinului Cohen Fashion Optical de pe Fifty-seventh Street. O să le pună deasupra sacilor cu gunoi care așteaptă deja acolo să-i ia mașina de la salubritate. Fiecare pungă va fi legată la gură cu câte o cravată. Tu și cu Harry veți alerga prin pasaj, veți lua pungile, le veți aduce înapoi, apoi le veți pune în portbagajul mașinii lui Harry și veți pleca. Ar trebui ca Harry să dispară înainte ca agenții să-i ia urma.

— Adică va trebui să alergăm pe toată lungimea cvartalului, cu pungile de gunoi în brațe? protestă Lucas. Da' n-are niciun sens.

— Ba are foarte mult sens. Chiar dacă FBI-ul a reușit să urmărească în continuare mașina lui Bailey, agenții vor fi la o distanță destul de mare în urma ei pentru ca voi să aveți timp să luați pungile, iar Harry să dispară. Tu vei sta pe loc, iar când vor apărea Bailey și FBI-ul, vei spune adevărul: că domnul Bailey te-a instruit să-l aștepți în locul acela. Niciun agent n-ar îndrăzni să te urmărească prin pasaj prea de aproape, riscând să fie reperat. Când vor sosi, tu vei juca rolul de martor și vei spune că ai văzut doi oameni punând niște pungi într-o mașină parcată lângă a ta. Apoi, le vei face o descriere parțial corectă a mașinii, menită să-i inducă în eroare.

Și, cu asta, legătura se întrerupse.

Era zece fără șase minute.

Fusese necesar ca Franklin Bailey să-i spună lui Angelo Rosario de ce schimbau încontinuu direcțiile. Prin oglinda retrovizoare, Rosario îl văzuse mutând banii din valize în

pungile de gunoi și amenințase că avea să se ducă la cea mai apropiată secție de poliție. Bailey îi explicase că erau banii de răscumpărare pentru gemenele Frawley și-i ceruse să coopereze. „S-ar putea să primești chiar și o recompensă", adăugase el.

„Și eu am doi copii", răspunsese Angel. „Am să merg oriunde ne spune tipul ăla."

După ce cotiseră la ieșirea de pe South Street, fuseseră instruiți s-o ia pe First Avenue, apoi la dreapta pe Fifty-fifth Street, și să găsească un loc unde să staționeze cât mai aproape posibil de Tenth Avenue. Trecuseră cincisprezece minute, înainte ca Pied Piper să sune din nou.

— Domnule Bailey, am ajuns în ultima fază a colaborării noastre. Îi vei telefona șoferului dumitale personal și-l vei instrui să te aștepte pe West Fifty-sixth Street, la pasajul de legătură dintre Fifty-seventh și Fifty-sixth. Spune-i că e doar la un sfert de cvartal distanță de Sixth Avenue, spre est. Sună-l. O să revin imediat.

Zece minute mai târziu, Pied Piper îi telefonă din nou lui Bailey.

— Ai vorbit cu șoferul?

— Da. Era în vecinătate. Va ajunge acolo în câteva minute.

— E o seară ploioasă, domnule Bailey. Vreau să te menajez. Instruiește-ți șoferul să înainteze până la Fifty-seventh, să cotească la dreapta și s-o ia spre est, încetinind și mergând pe lângă bordură după intersecția cu Sixth Avenue.

— Vorbești prea repede! protestă Bailey.

— Ascultă-mă cu mare atenție, dacă vrei ca soții Frawley să-și mai revadă copiii. În fața magazinului Cohen Fashion Optical, vei vedea o grămadă de pungi cu gunoi așteptând să fie ridicate. Deschide portiera sedanului, scoate pungile de gunoi cu banii și pune-le deasupra celorlalte, având grijă să se vadă cât mai bine cravatele. Apoi, întoarce-te imediat în mașină și instruiește-l pe șofer să-și continue drumul spre est. Am să revin.

Era zece și șase minute.

— Bert, aici Pied Piper. Pornește imediat prin pasaj. Chiar acum sunt depuse pungile de gunoi.

Lucas își scosese cascheta de șofer și luase pe el o pelerină de ploaie cu glugă și o pereche de ochelari negri care-i acopereau jumătate din față. Sări din mașină, își deschise umbrela mare și-l urmă pe Clint, care era îmbrăcat asemănător și avea și el o umbrelă, prin pasajul dintre blocuri. Continua să plouă atât de tare, încât Lucas era sigur că puținii oameni care mai circulau prin preajmă nici nu-i luau în seamă.

De la adăpostul umbrelei care-i acoperea parțial fața, îl văzu pe Franklin Bailey urcându-se într-o mașină. Rămase pe loc, în timp ce Clint se repezea să înhațe pungile de gunoi legate cu cravate și se întorcea în fugă prin pasaj. Lucas așteptă ca mașina lui Bailey să plece și, când fu sigur că nu-l mai vedea nimeni, i se alătură lui Clint și luă una dintre pungi.

În câteva secunde, ajunseră înapoi pe Fifty-sixth Street. Clint apăsă pe butonul de la portbagajul mașinii Toyota furate, dar capota nu vru să se ridice. Înjurând printre dinți, smuci de portiera din spate, însă și aceasta era blocată.

Lucas știa că nu mai aveau decât câteva secunde la dispoziție. Deschise repede portbagajul limuzinei.

— Aruncă-le aici, mârâi el, în timp ce se uita înnebunit spre pasaj, apoi în susul și-n josul străzii. Oamenii care trecuseră prin apropiere când străbăteau ei doi pasajul în fugă aproape că nici nu se mai vedeau.

Reveni la volan și-și îndesă pelerina sub fotoliul din față. Tocmai își pusese la loc chipiul, când niște oameni despre care era sigur că nu puteau fi decât agenți FBI apărură în fugă din pasaj și de la ambele capete ale cvartalului. Cu nervii întinși la maximum, dar păstrându-și calmul în aparență, Lucas îi răspunse celui care bătuse în geamul limuzinei.

— S-a întâmplat ceva?

— N-ai văzut un om cu niște pungi de gunoi, în brațe sau târându-le pe jos, ieșind din pasajul ăsta, acum nu mai mult de un minut? îl întrebă agentul Sommers.

— Ba da. Aveau mașina parcată chiar aici, răspunse Lucas, arătând spre locul de unde Clint tocmai plecase.

— Aveau? Vrei să zici că erau doi?

— Da. Unul era îndesat, iar celălalt înalt și slab. Nu le-am

văzut fețele.

Sommers fusese prea departe pentru a vedea depunerea banilor, pentru că mașina lor se blocase la stopul de pe Sixth Avenue. Ajunseseră la timp pentru a zări mașina firmei Excel care pleca de lângă bordură, din fața magazinului de articole optice. Nevăzând nici urmă de valize pe grămezile de gunoi de-acolo, continuaseră să urmărească mașina până pe Fifth Avenue.

Un alt agent îi sună ca să-i anunțe ce greșeală făcuseră, așa că opriseră mașina și se întorseseră în fugă. Un pieton care se oprise să răspundă la celular le spusese că văzuse un bărbat îndesat târând în pasaj două pungi cu gunoi care tocmai fuseseră abandonate acolo. La sosirea în capătul celălalt, găsiseră limuzina și șoferul lui Bailey așteptând.

— Descrie mașina pe care ai văzut-o, îi ordonă Sommers lui Lucas.

— Albastră-închis sau neagră. Model recent, Lexus cu patru portiere.

— Cei doi au plecat cu ea?

— Da, domnule.

Deși avea palmele transpirate, Lucas reuși să răspundă la întrebări cu glasul slugarnic pe care-l folosea când i se adresa lui Franklin Bailey. În următoarele minute, încă nervos, dar și amuzat în sinea lui, se uită cum forfoteau agenții pe stradă. Probabil că de-acum toți copoii din New York căutau Lexusul, își spuse el. Mașina pe care o furase Clint era o Toyota neagră, mai veche.

Mai trecură câteva minute, iar mașina de la Excel care-l aducea pe Franklin Bailey opri în spatele lui. Bailey, care abia se ținea pe picioare, fu ajutat să se urce în limuzină. Însoțit de doi agenți și urmat de alții, Lucas îl duse înapoi la Ridgefield, ascultând cum îl descoseau despre instrucțiunile pe care le primise de la Pied Piper. Avu mulțumirea de a-l auzi pe Bailey spunând:

— I-am cerut lui Lucas să rămână în apropiere de Columbus Circle. Cam pe la ora zece, am fost instruit să-i spun să mă aștepte în acel loc de pe Fifty-sixth Street. Ultimul ordin pe care l-am primit, în timp ce ne îndreptam spre est, după ce

aruncasem pungile de gunoi, a fost să mă întâlnesc cu el în acel loc. Pied Piper a spus că nu voia să mă ud prea rău.

La douăsprezece și un sfert, Lucas opri în fața casei lui Bailey. Un agent îl ajută pe bătrân să intre, iar celălalt rămase pe loc, pentru a-i mulțumi lui Lucas, spunându-i că le fusese de mare ajutor. Cu banii de răscumpărare încă în portbagaj, Lucas își continuă drumul spre garajul său, mută banii din limuzină în mașina sa cea veche și porni către casa îngrijitorului, unde-l așteptau Clint, care jubila, și Angie, neobișnuit de tăcută.

33

Banii pentru răscumpărare fuseseră predați, dar agenții pierduseră urma indivizilor care luaseră sacii cu bani. Acum nu le mai rămânea decât să aștepte. Steve, Margaret și doctorița Harris stăteau tăcuți, rugându-se în sinea lor să sune telefonul și cineva, eventual altă vecină, să spună: „Tocmai am primit un telefon și mi s-a spus unde sunt gemenele." Tăcerea, însă, se prelungea.

Unde aveau să le lase? se întreba chinuită Margaret. Poate găsiseră o casă părăsită și urmau să le ducă acolo. Nu puteau opta pentru o stație de autobuz sau o gară, fiindcă riscau să fie observați. „Toată lumea se uită la gemene, când ies cu ele în oraș. Cele două fetițe în albastru ale mele. Așa sunt numite în ziare."

Rochițele de catifea albastră…

„Dacă nu mai primim nicio veste de la răpitori? Și-au luat banii. Dacă dispar?"

Așteptarea nu mai pare lungă, după ce ți s-a împlinit.

Rochițele de catifea albastră…

34

— Regele era în haznaua cu galbeni și-și număra banii, chicoti Clint. Nu-mi vine să cred că ai adus banii acasă cu tipii de la FBI în mașină.

Grămezile de bancnote zăceau pe pardoseala livingului, în majoritate hârtii de câte cincizeci de dolari, iar restul, de douăzeci. Conform instrucțiunilor primite, nu erau noi. La o verificare rapidă constataseră că nu aveau nici serii succesive.

— Ei bine, crede, se răsti Lucas. Pune-ți jumătatea ta de bani într-una din pungi. Eu pe-a mea mi-o iau în cealaltă.

Deși stătea cu banii în fața lui, Lucas încă mai presimțea că ceva avea să iasă prost. Zăpăcitul ăla de Clint fusese prea bătut în cap ca să verifice portbagajul mașinii furate pentru a se asigura că-l putea deschide. Dacă nu se nimerea el acolo cu limuzina, l-ar fi prins cu mâța-n sac. Iar acum, așteptau un apel de la Pied Piper, ca să le spună unde să lase copiii.

Oriunde ar fi fost, probabil că Angie ar fi vrut să se oprească și să le cumpere o înghețată. Se consolă întru câtva cu gândul că nu puteau găsi nicio tonetă deschisă în toiul nopții. Lucas avea senzația că măruntaiele i se strâng. *De ce nu suna Pied Piper?*

La trei și cinci dimineața, țârâitul strident al telefonului din casă îi făcu pe toți trei să tresară. Angie se ridică în grabă de pe jos și alergă să răspundă, mormăind:

— Sper să nu fie stricatul ăla de Gus.

Era Pied Piper.

— Dă-mi-l pe Bert, ordonă el.

— El e, șopti nervoasă Angie.

Lucas se ridică, traversând fără grabă camera, pentru a-i lua din mână receptorul.

— Mă întrebam când ai să-ți amintești și de noi, mârâi el.

— Nu vorbești ca un om care are sub ochi un milion de dolari. Ascultă-mă cu atenție. Veți merge cu mașina de împrumut până în parkingul restaurantului „La Cantina", care se află în partea de nord, pe Saw Mill River Parkway, în Elmsford. Restaurantul este lângă intrarea la Great Hunger

Memorial, în V. E. Macy Park. De ani de zile e închis.

— Știu unde e.

— Atunci înseamnă că mai știi și că parcarea e în spatele clădirii, și nu se vede din stradă. Harry și Mona te vor urma cu furgoneta lui Harry, aducând și gemenele. Trebuie să le mute în mașina împrumutată și să le încuie acolo. Toți trei vă veți întoarce acasă cu furgoneta. La cinci dimineața am să dau telefon, ca să-mi confirmați că ați aplicat instrucțiunile. Atunci voi face ultimul pas. După aia, niciunul dintre voi nu va mai auzi de mine vreodată.

Porniră la trei și un sfert. De la volanul mașinii furate, Lucas se uita cum Angie și Clint le aduceau în brațe pe gemenele adormite. Dacă avea o pană de cauciuc cu rabla aia… dacă-i oprea un control rutier… dacă vreun bețiv intra cu mașina în ei… exista o gamă infinită de posibilități a unui dezastru, își spuse el, în timp ce pornea motorul, după care observă alarmat că rezervorul de benzină nu era plin nici pe sfert.

Ajunge, încercă el să se autolinistească.

Continua să plouă, dar nu la fel de tare ca înainte. Lucas interpretă acest lucru ca pe un semn bun. În timp ce trecea prin Danbury, spre apus, făcu un efort să se gândească la restaurantul „La Cantina". Cu ani în urmă, se oprise acolo să ia masa de seară, după ce-i reușise o spargere spectaculoasă în Larchmont. Familia fusese afară, lângă piscină, iar el se strecurase în casă printr-o ușă laterală descuiată și se dusese drept în dormitorul principal. Ăsta, da, noroc! Nevasta barosanului director de hotel lăsase ușa seifului deschisă – nu doar descuiată, ci *deschisă* de-a binelea! „După ce-am plasat bijuteriile, am petrecut trei săptămâni în Vegas", își aminti Lucas. „Am pierdut aproape toți banii, dar m-am distrat de minune."

Cu *această* jumătate de milion urma să fie mai atent. N-avea să-i mai joace. „Nici norocul meu nu poate ține o veșnicie", își spuse el. „Și nu vreau să-mi trăiesc restul zilelor într-o celulă." Asta era o altă grijă. O credea pe Angie în stare să atragă atenția asupra ei, apucându-se să cheltuiască necontrolat.

Coti pe Saw Mill River Parkway. Încă zece minute, și urmau să ajungă. Nu erau prea multe vehicule în trafic. Îi îngheță sângele-n vene, când văzu mașina unui ofițer din poliția de stat. Aruncă o privire la vitezometru – mergea cu șaizeci de mile pe oră, într-o zonă de cincizeci și cinci. Nu era grav. Se afla pe banda din dreapta, nu pendula între ele. Clint rămăsese destul de departe în urmă ca să nu se gândească nimeni că se ținea după el.

La următoarea ieșire, polițistul părăsi șoseaua. Până acum, toate bune, își spuse Lucas, umezindu-și buzele cu vârful limbii. Nici cinci minute, calculă el. Patru minute… trei… două…

Construcția veche a fostului restaurant „La Cantina" se profila în dreapta. Pe nicio parte a Saw Mill nu se vedea vreo mașină. Apăsând scurt butonul de pe panoul de bord, Lucas stinse farurile, coti la dreapta pe drumul care trecea pe lângă restaurant și merse până în parcarea din spatele lui. Acolo, răsuci cheia în contact și rămase în așteptare, până când sunetul unei mașini care se apropia îl înștiință că începea ultima fază a planului.

35

— Durează mult să numere manual un milion de dolari, spuse Walter Carlson, sperând ca vorbele lui să sune cât mai încurajator.

— Banii au fost predați la zece și ceva, replică Steve. Au trecut cinci ore de-atunci.

Aruncă o privire în jos, dar Margaret nu deschise ochii.

Zăcea ghemuită pe canapea, cu capul în poala lui. Din când în când, respirația ei regulată îl anunța că ațipise, dar aproape imediat după aceea tresărea, cu un ușor țipăt, deschizând ochii din nou.

Doctorița Harris stătea dreaptă în fotoliu, cu mâinile încleștate în poală. Pe chipul ei nu se citea oboseala. Lui Carlson îi trecuse prin minte că probabil la fel arăta și când stătea de veghe lângă vreun pacient foarte grav bolnav. O prezență calmă și liniștitoare, își spuse el. Tocmai genul de care avea nevoie.

Deși încerca să-i încurajeze pe ceilalți, știa că fiecare minut ce trecea confirma bănuiala că n-aveau să mai primească nicio veste de la răpitori. „Pied Piper mi-a spus că vom primi un telefon la un moment dat, după miezul nopții, anunțându-ne de unde să luăm gemenele. Steve are dreptate. Au primit banii de cinci ore. Ce știm noi? S-ar putea ca fetele să fie deja moarte. Franklin Bailey le-a auzit vocile marți. Asta înseamnă că știm că acum o zi și jumătate gemenele trăiau, pentru că au spus că-și văzuseră părinții la televizor. Adică, dacă dăm crezare poveștii lui Bailey."

Pe măsură ce trecea timpul, în mintea lui Carlson începuse să prindă contur o presimțire, acel gen de intuiție viscerală car**e-l** ajutase atât de mult pe parcursul celor douăzeci de ani de când lucra în Birou. Instinctul îl îndemna să-l verifice pe Lucas Wohl, omniprezentul șofer care întâmplător își parcase mașina într-un loc atât de convenabil pentru a-i observa pe răpitori cum veneau cu banii, după care descrisese mașina cu care circulau.

Carlson era de acord că s-ar fi putut ca totul să se întâmple așa cum susținuse Bailey, și în timp ce circula prin zonă în

mașina de la Excel să fi primit instrucțiuni de la Pied Piper cu privire la locul unde trebuia să-l aștepte șoferul, transmițându-i apoi aceste instrucțiuni lui Lucas. Dar acum nu-i dădea pace gândul că poate Bailey își bătuse joc de ei.

Angus Sommers, agentul FBI însărcinat cu grupul din New York, călătorise în mașină cu Bailey și era convins că acesta și șoferul nu aveau nimic de ascuns. Totuși, hotărî Carlson, avea să-i dea un telefon lui Connor Ryan, agentul special care supraveghea localitatea New Haven și superiorul lui direct. Acum Ryan era la sediu, cu oamenii lui, gata să se repeadă dacă venea vestea că gemenele fuseseră lăsate în nordul statului Connecticut. Putea începe să-l verifice imediat pe Lucas.

Margaret se ridică încet. Își împinse părul pe spate, cu un gest atât de obosit încât Carlson avu impresia că efortul necesar pentru a-și ridica brațul era aproape peste puterile ei.

— Când ați vorbit cu Pied Piper, n-a spus că va suna pe la miezul nopții? întrebă ea.

Nu putea să-i ascundă adevărul.

— Da, așa a spus.

36

Clint știa că se apropiau de restaurantul „La Cantina” și era îngrijorat. Cu ochii îngustați, scruta neliniștit partea dreaptă a șoselei. Văzuse mașina de patrulare a poliției statului și rămăsese în urmă, pentru a se asigura că polițistului nu-i va trece prin minte că-l urmărea pe Lucas. Iar acum, Lucas nu se mai vedea nicăieri.

Angie stătea lângă el, legănând în brațe fetița bolnavă. De când se urcaseră în furgonetă, îi cânta mereu același cântec, „Două fete în albastru”, la nesfârșit.

— „Dar… s-au… îndepărtat…”, gânguri ea acum, intonând ultimul vers.

Aia din față era mașina lui Lucas? se întrebă Clint. Nu, nu era.

— „Două fete în albastru, măi băiete…”, începu iar Angie.

— Angie, aș vrea să termini cu cântatul ăsta nesuferit, se răsti Clint.

— Lui Kathy îi place să-i cânt, replică Angie, cu o voce tăioasă.

Clint o privi nervos. În seara aceea era ceva ciudat la Angie. Iar o apucase nebunia. Când intraseră în dormitor să ia fetele, văzuse că una dintre ele dormea cu un ciorap legat în jurul gurii. Voise să i-l scoată, dar Angie îl apucase de încheietura mâinii. „N-am nevoie să-mi urle-n mașină.” Apoi insistase s-o pună pe jos, în fața banchetei din spate, și s-o acopere cu un ziar despăturit.

Protestul lui, că s-ar putea sufoca, o înfuriase pe Angie și mai rău.

„N-o să se sufoce, și dacă întâmplător dăm peste vreun baraj rutier, ce, vrei ca sticleții să vadă două gemene identice?”

Cealaltă fată, din brațele lui Angie, scâncea neliniștită. Bine că în curând avea să se întoarcă la părinții ei. Nu era nevoie să fii medic ca să-ți dai seama că starea ei se agravase.

Clădirea aia trebuia să fie restaurantul, conchise Clint, în timp ce privea înainte. Înscrise mașina pe banda potrivită.

Simțea cum i se prelinge transpirația pe tot trupul. Mereu i se întâmpla la fel, când ajungea în punctul de criză al câte unei acțiuni. Trecu pe lângă restaurant și coti pe aleea de alături, apoi coti încă o dată, intrând în parcarea din spate.

Văzu că Lucas oprise în apropierea clădirii, așa că trase mașina chiar în spatele lui.

— „Erau surori…", cânta Angie, o cu voce ceva mai puternică.

În brațele ei, Kathy se agită și începu să plângă. De pe podeaua din fața canapelei din spate, scâncetul înăbușit al lui Kelly se adăugă protestului obosit al surorii ei că fusese trezită din somn.

— Tăceți! le ceru Clint. Dacă Lucas deschide portiera și aude gălăgia asta, nu se știe ce-o să vă facă.

Brusc, Angie se opri din cântat.

— Nu mi-e frică de el. Poftim, ia ține-o puțin.

Cu o mișcare rapidă, i-o puse pe Kathy în brațe, deschise portiera, alergă spre mașina furată și bătu în geamul de lângă volan.

Sub privirea lui Clint, Lucas deschise geamul, iar Angie se aplecă în mașină. O clipă mai târziu, prin parcarea pustie răsună o bubuitură puternică ce nu putea fi cauzată decât de un foc de armă.

Angie alergă înapoi la furgonetă, deschise portiera din spate și o înhăță pe Kelly.

Încă prea șocat ca să se miște sau să spună ceva, Clint o văzu cum o depunea pe Kelly în mașina furată, pe canapeaua din spate, și se așeza pe fotoliul din față, dreapta. Când reveni, ținea în mână ambele telefoane celulare ale lui Lucas și un inel de chei.

— Când va suna Pied Piper, trebuie să-i putem răspunde, îi spuse ea, cu o voce caldă și entuziastă.

— L-ai omorât pe Lucas! murmură Clint, cu brațele încă în jurul lui Kathy, al cărei plâns se dizolvase din nou într-un acces de tuse.

Angie i-o luă pe Kathy din brațe.

— A lăsat un bilet. E scris la aceeași mașină ca nota de

răscumpărare. Zice că n-a vrut s-o omoare pe Kathy. Plângea așa de tare, încât i-a acoperit gura cu mâna și când și-a dat seama că murise a pus-o într-o cutie, a zburat până deasupra oceanului și a aruncat-o acolo. Nu-i așa că a fost o idee bună? Trebuia să fac să pară că s-a sinucis. Acum, avem tot milionul de dolari, iar eu o am și pe fetița mea. Haide, să plecăm de aici.

Cuprins de panică dintr-odată, Clint porni motorul și apăsă pedala de accelerație.

— Mai încet, fraiere, se răsti Angie, al cărei entuziasm dispăruse brusc. Du-ți doar familia acasă, ușor și frumos.

Când mașina ieși pe șosea, Angie începu iar să cânte, de astă dată sotto voce: „Erau surori… dar s-au îndepărtat…”

37

Luminile arseseră toată noaptea în birourile directorilor din clădirea C.F.G.&Y. de pe Park Avenue. Unii dintre membrii consiliului de administrație stătuseră treji, în așteptarea revenirii triumfale a gemenelor Frawley în brațele părinților.

Toți știau că Pied Piper promisese să ia legătura cu cineva în jurul miezului nopții, după ce se plătea ultima tranșă de bani. Pe măsură ce treceau orele de după miezul nopții, anticiparea unei mediatizări generoase și a unui imens succes de imagine pentru firmă era tot mai mult înlocuită de îndoieli și îngrijorare.

Robinson Geisler știa că unele ziare avuseseră ideea că plata răscumpărării însemna o capitulare în fața răpitorilor. În felul acesta toată lumea devenea vulnerabilă în fața unor infractori inspirați din acest caz.

„Răscumpărarea", filmul cu Glenn Ford în care tatăl stă într-un studio de televiziune, la o masă plină cu teancuri de bancnote, și-i previne pe răpitori că nu va plăti suma cerută, ci în schimb se va folosi de acei bani pentru a le lua urma, era transmis pe mai multe canale de televiziune. În finalul fericit al filmului, copilul era eliberat. Oare și *această* poveste urma să aibă un final la fel de fericit?

La ora cinci dimineața, Geisler intră în baia lui privată, făcu un duș și se bărbieri, apoi își schimbă hainele. Își amintea că regretatul Bennett Cerf, pe care-i plăcuse să-l privească la televizor, arăta întotdeauna ca scos din cutie. Cerf purta adesea papion. „Oare ar fi o exagerare să-mi pun și eu un papion când mă vor filma cu gemenele?" se întrebă el.

Renunță la această idee. Dar o cravată roșie sugera întotdeauna optimism, victorie chiar. Își alese una din debara.

Apoi reveni la birou și repetă cu glas tare discursul triumfal pe care urma să-l țină în fața reporterilor:

— Pentru unii, plata răscumpărării poate părea o cooperare cu criminalii. Vorbiți cu orice agent FBI și vă va spune că principala lor preocupare este întotdeauna aceea de a salva victimele. Abia ulterior îi pot urmări pe răpitori. Ideea e că

acești infractori, chiar dacă își vor primi răscumpărarea, nu vor mai apuca să-și cheltuiască banii.

„Să vedem cum o să reacționeze Gregg Stanford”, își spuse el, cu un zâmbet subțire.

38

— Primul lucru pe care-l avem de făcut e să scăpăm de mașina asta, spuse Angie pe un ton hotărât, în timp ce intrau în Danbury. Mai întâi, scoatem partea lui de bani din portbagajul mașinii lui, apoi o duci înapoi și i-o parchezi în fața casei. O să vin și eu în urma ta.

— N-o să ne meargă, Angie. Nu poți ascunde fata la nesfârșit.

— Ba pot.

— Cineva ar putea să facă legătura între Lucas și noi. Odată ce-i vor lua amprentele, vor descoperi că adevăratul Lucas Wohl a murit acum douăzeci de ani, iar adevăratul lui nume e Jimmy Nelson și a făcut pușcărie. Iar eu am fost colegul lui de celulă.

— Păi, nici numele tău adevărat nu-i Clint Downes – și cine mai știe asta? Nu te vedeai cu Lucas decât atunci când vă întâlneați pentru câte o treabă. N-a venit la noi acasă decât în ultimele săptămâni, seara.

— A venit și ieri după-amiază, când a luat toate chestiile alea.

— Chiar dacă i-a văzut cineva mașina cotind pe drumul ce duce spre club, crezi cumva că și-a spus: „Ia uite-l pe Lucas, trece cu vechiul lui Ford maro care arată ca toate Fordurile vechi și maro din țara asta"? Dacă venea cu limuzina, s-ar putea ca situația să se fi schimbat. Știm că nu te-a sunat niciodată de pe telefonul special, iar acum îl avem la noi.

— Eu *tot* mai cred…

— Eu tot mai cred că avem un milion de dolari, și mai am și fetița pe care mi-o doream, iar ticălosul ăla care ne-a tratat mereu ca pe ultimii oameni a tras pentru totdeauna pe dreapta, cu capul pe volan, așa că taci din gură.

La cinci și cinci, telefonul special pe care Pied Piper i-l dăduse lui Lucas începu să sune. Tocmai sosiseră pe aleea casei de serviciu. Clint se uită la telefon.

— Ce-ai să-i spui?

— Nu răspundem, zâmbi afectat Angie. Lasă-l să creadă că încă mai suntem pe șosea și poate stăm de vorbă cu un polițist.

Îi aruncă un set de chei.

— Astea-s ale lui. Hai să ne descotorosim de mașină.

La cinci și douăzeci, Clint parcă mașina lui Lucas în fața magazinului de scule și unelte. La etaj, printre jaluzelele de la fereastră se vedea o lumină slabă. Lucas își lăsase lampa aprinsă.

Clint se dădu jos din mașină și urcă în furgonetă. Cu chipul său angelic lac de nădușeală, se așeză la volan. Telefonul celular pe care Pied Piper i-l dăduse lui Lucas suna din nou.

— Cred că a intrat în panică, chicoti Angie. OK, hai să mergem acasă. Fetița mea se trezește iar din somn.

— Mami, mami…

Kathy se mișca agitată, întinzând o mână.

— Încearcă să-și atingă sora geamănă, spuse Angie. Nu-i dulce?

Vru să-și împletească degetele cu acelea ale lui Kathy, dar fetița își retrase mâna.

— Kelly, o vreau pe Kelly, spuse ea cu o voce răgușită, dar clară. N-o vreau pe Mona. O vreau pe Kelly.

În timp ce răsucea cheia în contact, Clint aruncă o privire nervoasă spre Angie. Știa că nu-i plăcea să fie respinsă – ba mai mult, nici nu putea să suporte ideea. Mai știa și că, până la sfârșitul săptămânii, avea să se sature de copil. Și atunci? se întrebă el. O luase razna rău de tot. Nu era prima dată când dădea dovadă de răutate. „Trebuie să scap de-aici", își spuse el, „să plec din orașul ăsta și din Connecticut."

Pe stradă era liniște. Încercând să-și ascundă panica, lăsă farurile stinse până ajunseră pe Route 7. Abia după ce intrară pe poarta de serviciu a clubului country, Clint putu să-și tragă adânc răsuflarea.

— După ce mă lași la ușă, duci furgoneta în garaj, îi spuse Angie. În caz că bețivului ăluia, Gus, i se năzare să treacă pe-aici dimineață, își va închipui că nu ești acasă.

— Oricum nu trece niciodată pe-aici, spuse Clint, știind că n-avea niciun rost să protesteze.

— Aseară a dat telefon, nu? E nerăbdător să se întâlnească iar cu vechiul lui amic de beție.

Angie nu adăugă că, deși era beat când sunase, poate că Gus le auzise pe ambele fete plângând.

Kathy striga din nou:

— Kelly… Kelly…

Clint opri mașina în dreptul ușii din față a casei și se grăbi s-o deschidă. Cu Kathy în brațe, Angie intră, se duse direct în dormitor și o puse pe fetiță în leagăn.

— O să-ți treacă, păpușico, spuse ea, în timp ce se întorcea spre ușă, îndreptându-se spre living.

Clint rămăsese lângă ușă.

— Ți-am spus să duci de-aici furgoneta! îi ordonă ea.

Înainte ca bărbatul să se conformeze, telefonul special începu să sune. De astă dată, Angie răspunse.

— Bună dimineața, domnule Pied Piper, salută ea.

Apoi ascultă câteva clipe.

— Știm că Lucas n-a răspuns la telefonul mobil. A avut loc un accident pe șosea, și era plin de polițiști. Iar legea interzice, după cum știți, să se vorbească la mobil în timpul conducerii… Totul a mers perfect, Lucas a presimțit că agenții federali ar putea dori să vorbească iar cu el, și nu voia să aibă asupra lui aparatul ăsta… Mda, da… Totul a mers ca pe roate. Spuneți cuiva de unde să le ia pe cele două fetițe în albastru. Sper să nu mai vorbim niciodată cu dumneavoastră. Vă doresc noroc.

39

La șase fără un sfert, în dimineața zilei de joi, centrala Bisericii Catolice St. Mary's din Ridgefield primi un apel.

— Sunt într-o situație disperată, spuse un glas răgușit. Trebuie să vorbesc cu un preot.

Rita Schless, centralista care răspunsese, era sigură că omul de la celălalt capăt al firului încerca să-și schimbe vocea. „Să nu-nceapă iar cu prostii din-*alea"*, își spuse ea. Anul trecut, un deștept de elev de la liceu sunase cerând insistent să vină la telefon un preot, sub motiv că la el acasă survenise o situație de urgență.

Rita îl trezise, la ora patru dimineața, pe monseniorul Romney, în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, iar când acesta ajunsese la telefon, puștiul, acompaniat de râsetele celorlalți, spusese: „Părinte, murim: ni s-a terminat berea".

Nici acest apel nu-i inspira prea multă încredere, conchise Rita.

— Sunteți rănit sau bolnav? întrebă ea cu o voce severă.

— Chemați imediat un preot. E o chestiune de viață și de moarte.

— Așteptați, domnule.

„Nu-mi vine să-l cred", își spuse ea, „dar nu pot risca." Fără tragere de inimă, sună la monseniorul Romney, care-i spusese să-l anunțe pe el despre toate apelurile din timpul nopții.

„Am insomnii, Rita", îi explicase. „Încearcă la mine mai întâi."

— Nu cred că spune adevărul, îi explică Rita. Pot să jur că încearcă să-și schimbe vocea.

— Vom afla destul de curând, răspunse reverendul monsenior Joseph Romney, în timp ce se ridica în capul oaselor și-și cobora picioarele din pat.

Cu un gest automat, își frecă genunchiul drept, care-l durea întotdeauna când își schimba poziția. În timp ce întindea mâna după ochelari, auzi declicul apelului transferat.

— Monsenior Romney, se prezentă el. Cu ce vă pot ajuta?

— Monseniore, ați auzi despre cele două surori gemene care au fost răpite?

— Da, sigur că am auzit. Soții Frawley sunt membri ai parohiei noastre. În fiecare zi am oficiat câte o slujbă ca să se întoarcă acasă cu bine.

„Rita are dreptate", își spuse el. „Oricine-ar fi, încearcă să-și modifice vocea."

— Kathy și Kelly sunt bine. Pot fi găsite într-o mașină încuiată, în spatele vechiului restaurant „La Cantina" de pe latura nordică a Saw Mill River Parkway, lângă Elmsford.

Joseph Romney simți că inima începe să-i bată mai tare.

— Asta-i o glumă? întrebă el.

— Nu e o glumă, monseniore Romney. E sunt Pied Piper. Răscumpărarea a fost plătită, și v-am ales pe dumneavoastră ca să le transmiteți soților Frawley această veste fericită. Pe partea de nord a Saw Mill, în spatele fostului restaurant „La Cantina", lângă Elmsford. Ați reținut totul?

— Da, da…

— Atunci, vă sugerez să anunțați cât mai repede autoritățile. E o noapte răcoroasă. Fetele se află acolo de câteva ore, iar Kathy este foarte răcită.

40

În zorii zilei, nemaisuportând să vadă nefericirea întipărită pe fețele lui Margaret și Steve Frawley, Walter Carlson se așeză la masa din sufragerie, lângă telefon. Când acesta sună, la șase și cinci, se pregăti pentru vestea proastă, în timp ce smulgea receptorul din furcă.

Era un apel de la secția de poliție.

— Walt, monseniorul Romney de la St. Mary's a primit un telefon de la cineva care susține că ar fi Pied Piper. I-a spus monseniorului că gemenele sunt într-o mașină încuiată, în spatele unui restaurant vechi de pe Saw Mill River Parkway. Am anunțat poliția statului. Vor ajunge acolo în mai puțin de cinci minute.

Carlson îi auzi pe soții Frawley și pe doctorița Harris repezindu-se în sufragerie. Era clar că auziseră telefonul sunând. Se întoarse, privindu-i. Speranța întipărită pe fețele lor era aproape la fel de tulburătoare ca nefericirea dinainte.

— Așteaptă puțin, Marty, îi spuse el căpitanului Martinson; trebuia să le spună adevărul părinților și doctoriței Harris. Vom afla în câteva minute dacă telefonul pe care l-a primit monseniorul Romney la prezbiteriu e o farsă sau nu, le spuse el încet.

— Era de la Pied Piper?! exclamă Margaret.

— A spus unde sunt? vru să știe și Steve.

Carlson nu le răspunse.

— Marty, reluă el, vorbind în receptor, ofițerii îți vor raporta ție?

— Da. Te sun imediat ce primesc o veste de la ei.

— În prealabil, băieții noștri trebuie să facă expertiza criminalistică a mașinii.

— Polițiștii știu, răspunse Martinson. Vor suna la biroul vostru din Westchester.

Carlson închise telefonul.

— Spune-ne ce se întâmplă, insistă Steve. Avem dreptul să știm.

— În câteva minute vom stabili dacă apelul primit de monseniorul Romney n-a fost o farsă. S-ar părea că gemenele au fost lăsate, nevătămate, într-o mașină încuiată, chiar lângă Saw Mill River Parkway, în apropiere de Elmsford, le spuse Carlson. Poliția statului se îndreaptă acum într-acolo.

— Pied Piper s-a ținut de cuvânt! strigă Margaret. Fetițele mele se întorc acasă!

Își petrecu brațele pe după gâtul soțului ei.

— Steve, se întorc acasă!

— Margaret, s-ar putea să fie o farsă, o preveni doctorița Harris, în timp ce începea și ea să-și piardă calmul aparent, încleștându-și și descleștându-și degetele.

— Dumnezeu nu ne-ar face una ca asta! declară Margaret cu convingere, în timp ce Steve, incapabil să mai scoată o vorbă, își îngropa fața în părul ei.

Când trecură cincisprezece minute fără să mai primească niciun telefon, Carlson nu se mai îndoi că se întâmplase ceva îngrozitor. „Dacă ar fi sunat vreun smintit, până acum ne spuneau", își zise el. Apoi, când se auzi soneria de la ușă, știu că trebuia să fi sosit vestea cea proastă. Chiar dacă gemenele erau în siguranță, drumul cu mașina de la Elmsford ar fi durat cel puțin patruzeci de minute.

Probabil că la același lucru se gândeau și Steve, Margaret și doctorița Harris, în timp ce-l urmau în antreu. Carlson deschise ușa. Pe verandă stăteau monseniorul Romney și Martinson.

Preotul se îndreptă spre Margaret și Steve, cărora, cu glasul tremurându-i de compasiune, le spuse:

— Dumnezeu v-a trimis înapoi una dintre fetițe. Kelly e nevătămată. Pe Kathy a luat-o la El.

41

Vestea că una dintre gemene murise declanșă o avalanșă de condoleanțe la scară națională. Puținele fotografii ale lui Kelly pe care reușise să le obțină presa, în timp ce părinții ei distruși o duceau la spitalul din Elmsford, unde fusese internată pentru a fi examinată, erau destul de clare pentru a arăta diferența față de felul cum arătase în poza de ziua ei, în urmă cu doar o săptămână. Acum avea ochii mari și speriați, și părea să aibă o vânătaie pe față. În toate imaginile, își ținea un braț pe după gâtul mamei sale, iar pe celălalt întins, cu degetele mișcându-se, ca și cum ar fi încercat să ia pe cineva de mână.

Polițistul care ajunsese primul în spatele restaurantului „La Cantina" descria scena:

— Mașina era încuiată. Am văzut omul căzut peste volan. Nu avea cu el decât o fetiță. Zăcea ghemuită pe jos, în fața banchetei din spate. În mașină era frig. Fetița avea pe ea doar pijamaua, și dârdâia. Pe urmă, am văzut că avea și un căluș. Era legat atât de strâns, că m-am și mirat cum de nu se sufocase. Când i l-am dezlegat, a început să scheaune ca un cățeluș rănit. Mi-am scos vestonul și i l-am pus pe umeri, apoi am dus-o la mașina de poliție, ca să se încălzească. Imediat după aceea au sosit colegii mei și FBI-ul, și au găsit mesajul sinucigașului pe scaunul din față.

Soții Frawley refuzaseră să dea interviuri. Declarația lor fu citită presei de către monseniorul Romney:

— Margaret și Steve doresc să-și exprime gratitudinea pentru toate mesajele de compasiune pe care le-au primit. În acest moment, au nevoie de liniște, ca s-o consoleze pe Kelly căreia îi lipsește sora ei geamănă, și pentru a face față propriei lor dureri de a o fi pierdut pe Kathy.

Walter Carlson intră în emisie cu un alt mesaj:

— Omul cunoscut ca Lucas Wohl e mort, dar asociatul sau asociații lui mai trăiesc. Îi vom căuta, și-i vom găsi. Vor fi aduși în fața justiției.

La C.F.G.&Y., Robinson Geisler nu avu șansa să țină

discursul triumfal pe care sperase să-l rostească. În schimb, cu o voce întretăiată, își exprimă regretul pentru pierderea uneia dintre gemene, dar spuse că, după părerea lui, cooperarea firmei în a plăti răscumpărarea înlesnise întoarcerea în siguranță a celeilalte.

Într-un interviu separat, Gregg Stanford, membru al consiliului de administrație, se desolidarizează de președintele și directorul său executiv general.

— S-ar putea să fi auzit că votul pentru plata răscumpărării a fost unanim, spuse el. Totuși, această decizie a fost combătută cu vehemență de o facțiune minoritară condusă de mine. Există o zicătoare vulgară, dar și adevărată: „Dacă te culci cu câinii, te mănâncă puricii". Cred cu tărie că, dacă din capul locului s-ar fi respins cererea de răscumpărare, răpitorii s-ar fi confruntat cu o mare dilemă. Dacă le-ar fi făcut vreun rău copiilor, și-ar fi agravat simțitor situația. În Connecticut, legea încă mai prevede condamnarea la moarte în asemenea cazuri. Pe de altă parte, dacă le eliberau pe Kathy și Kelly, chiar dacă până la urmă ar fi fost prinși, ar fi putut beneficia de circumstanțe atenuante. La C.F.G.&Y. s-a luat o decizie pe care o consider greșită din toate punctele de vedere, atât morale, cât și logice. Iar acum, ca membru al consiliului de administrație, doresc să asigur pe toată lumea care ar putea crede că firma noastră va mai trata vreodată cu infractorii – ascultați-mă cu mare atenție: *Așa ceva n-o să se mai întâmple.*

42

— Domnule Pied Piper, Lucas e mort. Poate că s-a sinucis, poate că nu. Ce importanță are pentru dumneavoastră? De fapt, ar trebui să fiți chiar recunoscător. Știa cine sunteți, și, reținеți, vă înregistra apelurile telefonice. Avea casetele în torpedoul Fordului. Probabil voia să vă forțeze mâna ca să-i dați mai mulți bani.

— Cealaltă fată a murit?

— N-a murit. Doarme doar, răspunse Angie. De fapt, chiar acum e la mine-n brațe. Să nu mai sunați. O s-o treziți.

Puse telefonul jos și o sărută pe Kathy pe obraz.

— N-ai crede că s-ar mulțumi cu șapte milioane de dolari? îl întrebă ea pe Clint.

Era ora unsprezece. Clint se uita la televizor. Toate posturile difuzau reportaje despre deznodământul răpirii gemenelor Frawley. Una dintre fetițe, Kelly, fusese găsită în viață, cu un căluș strâns legat la gură. Se credea că cealaltă, Kathy, probabil nu putuse respira, dacă avusese gura legată în același fel. Se confirmase că Lucas Wohl decolase cu avionul său de pe Aeroportul Danbury în după-amiaza de miercuri, ducând în brațe o cutie grea, și revenise la scurt timp după aceea, fără cutie. „Se presupune că în cutie era trupul micuței Kathy Frawley", spunea prezentatorul. „Conform scrisorii dinaintea sinuciderii, Lucas Wohl a aruncat-o pe Kathy în mare."

— Ce-o să facem cu ea? întrebă Clint.

Epuizarea nopții nedormite și șocul de a o fi văzut pe Angie împușcându-l pe Lucas își spuneau cuvântul. Trupul său masiv stătea prăvălit în fotoliu. Ochii, întotdeauna înfundați în chipul rotund, arătau acum ca două fante cu margini roșii.

— O s-o ducem în Florida, ne cumpărăm un iaht și mergem cu el până-n Caraibe, asta o să facem. Dar deocamdată, am să mă duc la farmacie. Am greșit când am pus vaporizatorul în cutia aia pe care i-am dat-o lui Lucas. Acum o să trebuiască să cumpăr altul. Iar îi e greu să respire.

— Angie, e bolnavă. Are nevoie de medicamente, și trebuie s-

o vadă un medic. Dacă ne moare aici, și suntem prinși…

— N-o să moară, și nu te mai gândi c-o să facă cineva legătura între noi și Lucas, îl întrerupse Angie. Am acționat cum trebuia. Și acum, cât am să fiu eu plecată, vreau s-o duci pe Kathy în baie și să dai drumul la duș până se umple toată baia de aburi. Mă întorc imediat. Sper că ai păstrat niște bani la îndemână, cum ți-am spus.

Clint coborâse scara în debaraua din dormitor pe unde se ajungea în pod și cărase acolo pungile cu bani. Luase din ele cinci sute de dolari, în bancnote de câte douăzeci folosite, ca să-i aibă pregătiți.

— Angie, dacă-ncepi să plătești dintr-un teanc de hârtii de douăzeci sau cincizeci de dolari, cineva o să intre la bănuieli…

— Toate aparatele ATM din țara asta îți dau numai hârtii de douăzeci de dolari, scuipă Angie cuvintele. Anormal ar fi să am altceva la mine.

I-o puse pe Kathy în brațe.

— Fă cum îți spun eu. Dă drumul la dușul ăla și ține-o învelită într-o pătură. Dacă sună telefonul, nu răspunde! I-am zis amicului tău de băutură, Gus, c-ai să te-ntâlnești cu el la bar în seara asta. Poți să-l suni mai târziu, da' nu vreau să-i stârnim curiozitatea în legătură cu copilul de care am grijă.

Ochii lui Angie scăpărau de furie, iar Clint știa că în asemenea momente degeaba ar fi încercat să discute rațional cu ea. „Fața fetiței ăsteia a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor din țară", își spuse el. „Nu seamănă cu mine sau cu Angie nici cât semăn eu cu Elvis Presley. În clipa când o să ieșim cu ea într-un loc public, cineva o să-și dea seama cum stau lucrurile. De-acum, poliția trebuie să fi descoperit că Lucas era de fapt Jimmy Nelson și a fost închis în Attica. Vor începe să pună întrebări despre cei cu care s-a putut împrieteni acolo. Și au să dea peste numele Ralphie Hudson, iar mai devreme sau mai târziu îi vor lua urma până la ușa asta, și nimeni n-o să-mi mai spună Clint. A fost o nebunie s-o primesc pe Angie înapoi după ce-a fost internată în spitalul ăla de psihiatrie", își mai spuse el, în timp ce o ducea pe Kathy la baie și dădea drumul la duș. „A fost cât pe ce s-o omoare pe mama care a încercat să ia

în brațe copilul pe care-l îngrijea ea. Trebuia să am atâta minte să n-o mai las să aibă de-a face cu copii.”

Puse capacul pe toaletă și se așeză. Cu degete stângace, descheie primul nasture al tricoului pe care Kathy încă îl mai purta, apoi o întoarse astfel încât să inhaleze aburii care umpleau rapid baia.

Fetița începu să bâiguie ceva. Scotea niște sunete fără niciun sens. Oare asta era limba gemenilor, despre care vorbise Angie? se întrebă el.

— Sunt singurul care te-aude, fetițo, i se adresă el. Așa că, dacă ai ceva de zis, spune clar.

43

Doctorița Sylvia Harris știa că Margaret și Steve amânau într-o oarecare măsură momentul conștientizării îngrozitoarei dureri de a o fi pierdut pe Kathy. Deocamdată, atenția lor se concentra asupra lui Kelly. Nu scosese o vorbă de când veniseră s-o ia din spitalul Elmsford. Examenul fizic arătase că nu fusese molestată, dar călușul legat atât de strâns peste gură îi lăsase vânătăi pe obraji. Petele vinete de pe brațe și picioare sugerau că fusese ciupită cu furie.

Când își văzuse părinții intrând în rezerva de spital, Kelly îi privise cu ochi mari, apoi întorsese capul. „Acum e supărată pe voi", le explicase cu blândețe doctorița Harris. „Mâine, însă, își va reveni."

Ajunseseră acasă la orele unsprezece, intrând grăbiți în timp ce fotografii se buluceau s-o fotografieze pe Kelly. Margaret o dusese pe Kelly la etaj, în dormitorul gemenelor, și-i pusese pijamaua cu Cenușăreasa, încercând să nu se gândească la cealaltă pijama identică, împăturită în sertar. Tulburată de lipsa absolută a oricărei reacții din partea lui Kelly, doctorița Harris îi dăduse un sedativ slab.

— Are nevoie de somn, le șopti ea lui Steve și Margaret. Steve o culcă, îi puse ursulețul pe piept, iar pe celălalt îl așeză pe perna goală de alături. Ochii lui Kelly se deschiseră brusc. În clipa următoare, își repezi mâna, înhăță ursulețul lui Kathy și începu să-i legene pe amândoi, clătinându-se înainte și-napoi, în tăcere. Abia atunci, așezați de o parte și de alta a patului, Steve și Margaret izbucniră și ei în lacrimi – un plâns tăcut, care-i frângea inima Sylviei.

Coborând la parter, doctorița Harris îl găsi pe agentul Carlson, care se pregătea să plece. Când văzu cât de obosit și tras la față arăta, îi spuse:

— Sper că acum o să vă odihniți puțin.

— Da, am să mă duc acasă și-am să dorm opt ore fără pauză. Altfel, nu mai pot fi de niciun folos nimănui. Dar pe urmă am să revin asupra acestui caz, și vă dau cuvântul meu, doamnă

doctor, că n-o să-mi găsesc liniștea până când Pied Piper și complicii lui n-o să ajungă după gratii.

— Pot să fac o observație?

— Desigur.

— Pe lângă pericolul potențial al călușului, singurele vătămări fizice suferite de Kelly au fost vânătăile, cauzate probabil de ciupituri. După cum puteți înțelege, în munca mea de medic voluntar văd uneori copii maltratați. Femeile, nu bărbații, sunt cele care obișnuiesc să-i ciupească.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Știm de la un martor ocular că doi oameni au luat pungile de gunoi cu banii de răscumpărare. Ar fi logic ca gemenele să fi rămas în grija unei femei, în timp ce bărbații veneau să ridice banii.

— Lucas Wohl era Pied Piper?

— Mă îndoiesc, dar nu mă bazez decât pe intuiție.

Carlson nu adăugă că, la sosirea raportului de autopsie, aveau să fie spulberate îndoielile cu privire la unghiul din care fusese împușcat Lucas. Majoritatea oamenilor care se împușcă nu țin pistolul la înălțime, cu țeava în jos, ci drept în fața frunții sau îndreptat spre tâmplă, ori își introduc țeava în gură și apasă pe trăgaci.

— Doamnă doctor Harris, cât timp veți mai sta aici?

— Câteva zile, cel puțin. Era vorba să țin o conferință în Rhode Island, săptămâna asta, dar am contramandat-o. După răpire, după tratamentul brutal la care a fost supusă, iar acum și după pierderea surorii sale gemene, Kelly este foarte fragilă emoțional. Cred că prin prezența mea o voi ajuta, atât pe ea, cât și pe Steve și Margaret.

— Dar familiile soților Frawley?

— Mama și mătușa lui Margaret vor veni săptămâna viitoare, cred. Margaret le-a rugat să mai aștepte. Mama ei plânge atât de tare, încât abia dacă mai poate vorbi. Mama lui Steve nu se poate deplasa, iar tatăl lui n-o poate lăsa singură. Sinceră să fiu, cred că e mai bine să rămână cât mai mult timp posibil singuri cu Kelly. Va suferi îngrozitor după sora ei.

Carlson dădu din cap.

— Ironia sorții e că, din câte cred eu, Lucas n-a vrut s-o

omoare. De pe pijamaua lui Kelly se simțea un miros slab de Vick's. Nu e bolnavă, ceea ce, probabil, înseamnă că persoanele în grija cărora a fost încercaseră să trateze răceala lui Kathy. Dar nu poți să-i pui căluș unui copil cu nasul înfundat, și pe urmă să te-aștepți să mai respire. Desigur, am verificat imediat. Miercuri după-amiază, Lucas Wohl a făcut un scurt zbor cu avionul. Avea la el o cutie grea, pe care a luat-o la bord, și s-a întors fără ea.

— Ați mai avut vreodată un caz similar?

Carlson își luă servieta.

— O dată. Răpitorul îngropase fata de vie, dar îi rămăsese destul aer ca să-i ajungă până când am reușit să aflăm de la el unde o lăsase. Problema e că a murit din cauza hiperventilației. Făptașul putrezește în pușcărie de douăzeci de ani și acolo o să rămână până-l duc la cimitir, dar asta nu ajută cu nimic familia acelei fete.

Clătină din cap, frustrat și obosit.

— Doamnă doctor, din câte-am înțeles, Kelly e foarte inteligentă pentru o fetiță de trei ani.

— Într-adevăr.

— La un moment dat, vom dori să vorbim cu ea, sau să-i cerem unui psihiatru infantil s-o chestioneze. Deocamdată, însă, dacă începe să vorbească, vreți să notați orice spune în legătură cu experiențele prin care a trecut?

— Desigur.

Durerea sinceră întipărită pe chipul agentului o îndemnă pe Sylvia Harris să adauge:

— Știu că Margaret și Steve sunt convinși că dumneavoastră și ceilalți agenți ați făcut tot posibilul pentru a salva fetițele.

— Așa e, dar nu a fost de ajuns.

Se întoarseră amândoi, la auzul unor pași care coborau grăbiți scara.

— Kelly a început să vorbească în somn, le spuse Steve. A rostit două nume: „Mona" și „Harry".

— Tu sau Margaret cunoașteți pe cineva cu numele de „Mona" sau „Harry"? întrebă Carlson, uitând pe loc de oboseală.

— Nu, în niciun caz. Crezi că se referea la răpitori?

— Da, sunt convins. Asta-i tot ce-a spus?

Ochii lui Steve se umplură de lacrimi.

— A trecut iar la limba gemenelor. Încearcă să-i vorbească lui Kathy.

44

Planul de a urmări limuzina lui Franklin Bailey de la o distanță sigură dăduse greș. Deși o mulțime de agenți fuseseră răspândiți prin oraș pentru a urmări vehiculul folosit de răpitori după predarea răscumpărării, aceștia din urmă îi păcăliseră. Angus Sommers, însărcinat cu supravegherea fazei din New York City a operațiunii, își dădea seama acum că în timp ce el și Franklin Bailey se deplasaseră înapoi în Connecticut cu limuzina, era foarte posibil ca banii să fi fost la niciun metru distanță de ei, în portbagaj.

„Lucas Wohl era tipul care ne-a spus că doi oameni plecaseră cu un Lexus nou", își spuse el nemulțumit. Acum știau că doar un singur om plecase, cu o mașină sau pe jos. Al doilea fusese Lucas. Petele recente de apă și noroi din portbagajul altminteri curat al limuzinei sugerau că înăuntru se aflaseră câteva obiecte ude și murdare. Obiecte cum ar fi niște pungi de gunoi pline cu bani; presupuse Angus.

Oare Lucas era Pied Piper? Angus se îndoia de acest lucru. Dacă el era, ar fi știut deja despre moartea lui Kathy. Conform mesajului lăsat de Lucas, acesta zburase pe deasupra oceanului și aruncase cadavrul din avion. Dacă tot ar fi intenționat să se sinucidă, de ce se mai deranjase să ia banii de răscumpărare? Nu avea niciun sens.

O fi fost posibil ca Pied Piper, indiferent cine era, să nu fi știut că fata era moartă, când îi telefonase monseniorului Romney pentru a-i spune unde puteau fi găsite gemenele? Conform preotului, Pied Piper îi spusese că le putea da părinților vestea fericită că fetele era nevătămate. Oare o fi fost doar o glumă macabră plăsmuită de o minte sadică, sau era posibil ca lui Pied Piper să nu i se fi spus despre moartea lui Kathy?

Iar Pied Piper chiar îi dăduse instrucțiuni lui Franklin Bailey, așa cum susținea acesta? Despre aceste probleme discuta Sommers cu Tony Realto, în timp ce mergeau cu mașina spre casa lui Bailey, joi pe înserat.

Realto nici nu voia s-audă.

— Bailey face parte dintr-o veche familie din Connecticut. Este unul dintre puținii oameni implicați în povestea asta despre care aș zice că e mai presus de orice bănuială.

— Poate, murmură Sommers, în timp ce suna la ușa casei lui Bailey.

Menajera acestuia, Sophie, o femeie bondoacă de vreo șaizeci de ani, le examină insignele și-i primi încruntată și îngrijorată.

— Domnul Bailey vă așteptă? întrebă ea cu o voce ezitantă.

— Nu, răspunse Realto, dar trebuie să discutăm cu el.

— Nu știu dacă vă poate primi, domnule. După ce a aflat că Lucas Wohl fusese complice la răpire și se sinucisese, l-au apucat iar niște dureri de piept îngrozitoare. L-am rugat să se ducă la doctor, dar a luat un sedativ și s-a dus să se culce. Nu l-am auzit mișcându-se prin cameră decât acum câteva minute.

— Vom aștepta, spuse ferm Realto. Spuneți-i domnului Bailey că trebuie neapărat să-i vorbim.

Peste douăzeci de minute, când Bailey coborî în bibliotecă, Angus Sommers fu șocat să vadă cât părea de schimbat. În seara trecută fusese la un pas de epuizarea totală. Acum, avea chipul alb ca hârtia și ochii sticloși.

Sophie îl urma cu un ceai. Bailey se așeză și luă ceașca de la ea, cu mâinile tremurându-i vizibil. Abia după aceea li se adresă lui Sommers și Realto:

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că Lucas a fost amestecat în povestea asta îngrozitoare… începu el.

— Ar fi mai bine să credeți, domnule Bailey, spuse scurt Realto. Evident, asta impune reexaminarea cazului sub toate aspectele. Ne-ați declarat că v-ați implicat în răpirea gemenelor Frawley, oferindu-vă să acționați ca intermediar între părinți și răpitori, pentru că erați prieten cu Margaret Frawley.

Franklin Bailey se îndreptă de spate, punându-și deoparte ceașca de ceai.

— Domnule agent Realto, asta nu înseamnă că mi-aș fi impus prezența, sau că aș fi acționat nepotrivit.

Realto îl privi fără să răspundă.

— După cum i-am spus și domnului Carlson, am întâlnit-o prima oară pe Margaret la coadă, la oficiul poștal. Am observat

că una dintre gemene, Kelly, s-a repezit spre ușă, în timp ce Margaret vorbea cu funcționara. Am oprit fetița înainte să alerge în fața mașinilor și am adus-o înapoi la Margaret, care mi-a fost foarte recunoscătoare. Ea și Steve participă la slujba de la ora zece la St. Mary's, unde și eu sunt enoriaș. În duminica următoare, mi-a făcut cunoștință cu Steve. De-atunci, am mai stat de vorbă de câteva ori, după slujbă. Știam că nu aveau niciun fel de rude în oraș. Am deținut funcția de primar timp de douăzeci de an, și sunt bine cunoscut în comunitate. În mod ciudat, am recitit recent o relatare despre răpirea micului Lindbergh, și mi-era proaspăt în minte faptul că un profesor de la Universitatea Fordham și-a oferit serviciile ca intermediar în acel caz, și el a fost cel cu care a luat legătura în cele din urmă răpitorul.

Telefonul lui Realto începu să sune. Agentul îl deschise, se uită la numărul de la care era chemat și ieși în antreu. Când reveni, în atitudinea lui față de Franklin Bailey se produsese o schimbare vizibilă.

— Domnule Bailey, spuse el scurt, e adevărat că acum vreo zece ani ați fost escrocat cu o sumă considerabilă de bani?

— Da, așa e.

— Cât ați pierdut cu acea ocazie?

— Șapte milioane de dolari.

— Și cum se numea escrocul care v-a înșelat?

— Richard Mason, cel mai abil pungaș pe care am avut vreodată ghinionul să-l cunosc.

— Știați că Mason e fratele după mamă al lui Steve Frawley?

Bailey se holbă la el.

— Nu, habar n-aveam. De unde să fi știut?

— Domnule Bailey, Richard Mason a plecat de acasă de la mama sa în dimineața zilei de marți. Ar fi trebuit să se prezinte la slujbă, unde lucrează ca mânuitor de bagaje, miercuri, dar n-a mai apărut, și nici acasă nu s-a mai întors. Sunteți *sigur* că n-ați luat legătura cu el?

45

— E imposibil să-ți dai seama că-i același copil. Uite, parc-ar fi un băiețel, spuse veselă Angie, privind efectele machiajului asupra lui Kathy. Părul blond al fetiței era acum șaten-închis, de aceeași nuanță cu al ei. Și nu mai era lung până la umeri; abia dacă-i acoperea urechile.

„Arată într-adevăr altfel", recunoscu Clint în sinea lui. „Cel puțin, dacă o vede cineva, ar crede că Angie e babysitter la un băiat."

— I-am găsit și un nume extraordinar, adăugă Angie. O să-i zicem „Stephen", după taică-său. Îți place noul tău nume, Stevie? Mm?

— Angie, e o nebunie ce faci. Trebuie să ne împachetăm bagajele și să plecăm de-aici.

— Ba nu trebuie deloc. Ăsta ar fi cel mai rău lucru pe care l-am putea face. Trebuie să-i trimiți o scrisoare managerului de la club, cine-o mai fi și tipul ăsta nou, și să-i spui că ți s-a oferit o slujbă permanentă în Florida și-i dai preavizul. Dacă ai dispărea și gata, s-ar întreba ce s-a întâmplat cu tine.

— Angie, *știu* cum lucrează agenții federali. Chiar acum încearcă să-i descopere pe toți cei care au avut vreodată contacte cu Lucas. Poate că numărul ăsta e-n agenda lui.

— Nu-mi veni cu chestii de-astea. Niciodată nu te-a sunat, nici nu te-a lăsat să-i telefonezi, când vorbeați despre pregătirile pentru oricare din „afacerile" voastre, decât dacă aveați amândoi telefoane mobile cu ore preplătite.

— Angie, dacă vreunul dintre noi a lăsat o amprentă în mașina aia, ar putea să se găsească în baza de date a FBI-ului.

— Purtai mănuși când ai furat-o, și când ai dus mașina lui Lucas înapoi la el acasă. Oricum, chiar dacă găsesc unele amprente, noi vom fi dispărut deja amândoi. Ai fost cunoscut sub numele de Clint Downes timp de cinșpe ani, așa că termină, termină, termină!

Kathy aproape adormise. Când Angie ridică tonul, se lăsă să alunece de pe genunchii ei și-i privi pe amândoi.

Schimbându-și brusc dispoziția, Angie spuse:

— Jur că Stevie începe să semene leit cu mine, Clint. Și cred că și aburii și-au făcut efectul. Pare să se mai fi descongestionat. Dar voi lăsa în funcțiune vaporizatorul peste noapte. Și a mâncat și niște cereale, deci cred că și astea i-au dat putere.

— Angie, are nevoie de medicamente adevărate.

— Pot să mă ocup și de asta, dacă e nevoie.

Angie nu-i spuse lui Clint că scotocise prin dulăpiorul din baie și găsise două capsule de penicilină și un sirop de tuse, de anul trecut, când Clint avusese un acces grav de bronșită. Începuse să-i dea lui Kathy siropul de tuse. „Dacă n-o ajută, am să desfac capsulele și-am să diluez penicilina", își spuse ea. „Aia le vindecă aproape pe toate."

— De ce-a trebuit să-i spui lui Gus c-am să mă întâlnesc cu el diseară? Sunt mort de oboseală. Nu vreau să ies din casă.

— Trebuie să te duci, fiindcă pisălogul ăla are nevoie de cineva pe care să-l plictisească de moarte. Așa, poți să scapi de el. Poți chiar să-i spui c-ai să-ți schimbi slujba. Numai să nu bei două beri și să-ncepi să plângi după amicul tău, Lucas.

Kathy se întoarse și porni spre dormitor. Angie se ridică s-o urmeze și văzu cum lua pătura din leagăn, se învelea cu ea și se culca pe jos.

— Ascultă, fetițo, dacă ești obosită, ai un leagăn unde să te culci, se răsti ea.

O ridică în brațe pe fetița care nu se împotrivea și începu s-o legene.

— O iubește Stevie pe mămica, hmmmmm?

Kathy închise ochii și întoarse capul în cealaltă parte. Angie o zgâlțâi.

— Eu mă port așa de frumos cu tine, și-am început să mă satur până peste cap de felul cum mă tratezi tu, și să nu-ndrăznești să-ncepi iar să vorbești aiureli!

Țârâitul brusc și strident al soneriei o făcu pe Angie să încremenească. Poate Clint avusese dreptate. Poate că agenții federali le luaseră într-adevăr urma, prin intermediul lui Lucas, își spuse ea, paralizată de spaimă.

Prin ușa parțial deschisă, îl auzi pe Clint pornind încet, cu

pași grei, prin living, după care deslușì zgomotul ușii de la intrare deschizându-se.

— Salut, Clint, bătrâne! M-am gândit să trec să te iau, ca să nu te mai deranjezi să vii cu mașina. Poți să-i spui lu' Angie că-n seara asta n-am să beau decât două beri, promit!

Era glasul bubuitor al lui Gus, instalatorul.

„Bănuiește că e ceva în neregulă", își spuse Angie furioasă. „A *auzit* că erau doi copii care plângeau, iar acum ne verifică."

Hotărându-se pe loc, o înfășură pe Kathy cu pătura, lăsând să i se vadă doar partea dinapoi a capului cu păr scurt și șaten, și ieși în living.

— Bună, Gus, îl salută ea.

— Angie, salut. Ăsta-i plodu' de care ai grijă?

— Mda, el e Stevie. Pe el l-ai auzit plângând aseară. Părinții lui s-au dus în Wisconsin, la înmormântarea unei rude. Au să se-ntoarcă mâine. Mor după prichindelul ăsta, dar abia aștept să trag un pui de somn.

Ținând-o ferm cu mâna pe sub pătură, o împiedică pe Kathy să întoarcă spre Gus capul, astfel încât acesta să-i vadă fața.

— La revedere, Angie, spuse Clint, împingându-l pe Gus spre ușă.

Angie văzu camioneta lui Gus parcată în fața casei – ceea ce însemna că intrase pe poarta din spate, folosind codul. Adică, ori de câte ori i se năzărea să treacă pe la ei, putea s-o facă.

— Pa, distracție plăcută, le ură ea, în timp ce ușa se închidea în urma lor.

Se uită pe fereastră până când camioneta dispăru în lungul aleii. Apoi, netezi părul lui Kathy.

— Păpușel, acuma tu și cu mine, și cu banii noștri, facem pași pe covoraș, spuse ea. Nu știu prin ce minune, tăticu' a avut dreptate de data asta: e prea periculos să mai stăm pe aici.

46

La ora șapte, monseniorul Romney sună la ușa casei Frawley. Steve și Margaret îi deschiseră.

— Vă mulțumim că ați venit, monseniore, spuse Margaret.

— Mă bucur că ai vrut să vin, Margaret, răspunse el, urmându-i în cabinet.

Soții Frawley se așezară pe canapea, unul lângă altul. Romney se instală în scaunul cel mai apropiat de ei.

— Ce face Kelly? întrebă el.

— Doctorița Harris i-a dat un sedativ, așa că a dormit aproape toată ziua, răspunse Steve. Acum e la ea.

— Când e trează, încearcă să stea de vorbă cu Kathy, îi spuse Margaret. Nu poate accepta ideea că sora ei nu va mai veni acasă. Și nici eu nu pot.

— Nu există durere mai mare decât pierderea unui copil, spuse încet monseniorul Romney. La o ceremonie de nuntă, ne rugăm să trăiți destul pentru a apuca să-i vedeți și pe copiii copiilor voștri. Indiferent dacă e vorba de un prunc nou-născut care abia a luat prima gură de aer, de un copil mic, un tânăr sau, pentru părinții mai vârstnici, un urmaș matur, nicio durere nu se compară cu asta.

— Problema mea, spuse rar Margaret, e că nu pot să cred că n-o mai am pe Kathy. Nu pot accepta că n-o să intre aici din clipă-n clipă, la un pas în urma lui Kelly. Dintre ele două, Kelly e șefa. Kathy e puțin mai timidă, mai sfioasă…

Îl privi pe Steve, apoi se uită din nou la monseniorul Romney.

— Când aveam cincisprezece ani, mi-am fracturat glezna, la patinaj. A fost o fractură foarte gravă, care a avut nevoie de o intervenție chirurgicală complicată. Îmi amintesc că, atunci când m-am trezit, n-am simțit decât o durere surdă, și am crezut că refacerea după operație va fi o nimica toată. Apoi, peste câteva ore, nervii au început să-și revină din amorțire, și am trecut prin niște chinuri groaznice. Cred că la fel se va întâmpla și acum. Deocamdată, am sistemul nervos amorțit.

Monseniorul Romney aștepta, simțind că Margaret voia să-i ceară ceva. „Arată atât de tânără, atât de vulnerabilă", își spuse el. Mama zâmbitoare și plină de încredere în sine, care-i spunea că renunțase la cariera de avocat pentru a se putea bucura de fetițele ei gemene, era acum doar o umbră palidă a celei de-atunci, cu ochii ei albaștri plini de durere. Lângă ea, Steve, cu părul ciufulit și ochii înroșiți de oboseală, clătina din cap, ca și cum ar fi încercat să nege cele întâmplate.

— Știu că trebuie să pregătim un soi de slujbă la care să poată participa oamenii, spuse Margaret. Mama și sora mea vin săptămâna viitoare. Tatăl lui Steve va angaja o infirmieră pentru soția lui, ca să poată fi și el aici. O mulțime de prieteni ne-au scris prin e-mail, și acum vor să fie alături de noi. Dar, înainte de a organiza o slujbă la care să vină lumea, mă întrebam dacă n-ați putea să oficiați una privată pentru Kathy, mâine-dimineață, doar cu Steve, Kelly, doctorița Harris și cu mine. Ar fi posibil?

— Sigur că se poate. Vă pot propune dimineața de mâine, înainte sau după liturghia obișnuită. Asta ar însemna fie înainte de șapte, fie după nouă.

— Când e oficiată pentru un copil mic, nu se numește slujbă a îngerilor? întrebă Margaret.

— Acesta e un termen laic, care a ajuns să se folosească atunci când slujba e destinată unei persoane tinere. Voi alege câteva lecturi potrivite.

— Iubito, s-o facem mai bine după nouă, propuse Steve. N-ar strica să luăm amândoi câte un somnifer în seara asta.

— Să dormim, dar nu și să visăm, spuse Margaret obosită.

Monseniorul Romney se ridică și veni spre ea. Punându-i o mână pe cap, o binecuvântă, apoi se întoarse spre Steve și-l binecuvântă și pe el.

— La ora zece, la biserică, le spuse.

Privindu-le fețele marcate de durere, în minte îi veniră cuvintele din „De Profundis": *Din adâncuri te-am strigat, O, Doamne… auzi-mi vocea. Urechile Tale pleacă-se la glasul implorării mele.*

47

Norman Bond nu se mira când doi agenți FBI intrară în biroul lui, vineri dimineața. Știa că li se spusese despre el că renunțase la cei trei salariați de la C.F.G.&Y. bine calificați ca să-l angajeze pe Steve Frawley. Mai presupunea și că înțeleseseră câtă nevoie era de o persoană cu cunoștințe financiare solide, pentru a ști că unele bănci din străinătate acceptau, contra unui comision, să încaseze și să ruleze bani obținuți ilegal.

Înainte de a-i spune secretarei sale să-i trimită pe agenți în birou, intră grăbit în baia sa privată și se studie în oglinda agățată pe dosul ușii. Primii bani pe care-i cheltuise după ce fusese angajat la C.F.G.&Y., în urmă cu douăzeci și cinci de ani, se duseseră pe niște tratamente costisitoare cu laser, ca să scape de cicatricele acneei ce-l torturase încontinuu în adolescență. În mintea lui, cicatricele încă mai existau, ca și ochelarii ca de bufniță de care avusese nevoie ca să-și trateze un mușchi ocular leneș. Acum, lentilele de contact îi ajutau ochii de un albastru spălăcit să vadă mai bine. Se bucura că avea încă un păr atât de bogat, dar se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală nevopsindu-și-l. Moștenise încărunțirea prematură din ramura după mamă a familiei, dar la patruzeci și opt de ani părul îi devenea alb ca zăpada, în loc de a fi doar grizonat.

Costumele conservatoare de la Paul Stuart înlocuiseră hainele de căpătat din copilărie, dar era necesar să arunce o privire în oglindă pentru a se asigura că nu-i apăruse cumva vreo pată pe guler sau cravată. Nu putea să uite niciodată acea seară din prima perioadă a angajării la C.F.G.&Y. când, la un dineu, în prezența președintelui, încercase să înfigă o furculiță într-o stridie. Molusca se desprinsese din dinții furculiței și-i căzuse pe sacou, lăsând în urma ei o dâră de sos. În aceeași seară, simțind că-i crăpa obrazul de rușine, Norman își cumpărase un serviciu de tacâmuri complet, și exersase zile în șir folosirea corectă a furculițelor, lingurilor și cuțitelor.

Acum, oglinda îl asigura că arată perfect. Trăsături destul de atrăgătoare. Tunsoare elegantă. Cămașă albă scrobită. Cravată

albastră. Nicio bijuterie. Îl străfulgeră amintirea momentului când își aruncase verigheta pe calea ferată, în fața unui tren de navetiști care tocmai venea. După atâția ani, încă nu era sigur dacă o făcuse de furie sau din tristețe. Își spunea că nu mai avea nicio importanță.

Reveni la birou și-i spuse secretarei să-i trimită pe agenții FBI înăuntru. Pe primul, Angus Sommers, îl cunoscuse miercuri. Al doilea, o femeie zveltă de vreo treizeci de ani, se prezentă ca agent Ruthanne Scaturro. Norman știa că prin clădire roiau alți agenți, luând pe toată lumea la întrebări.

Norman Bond își salută vizitatorii dând din cap. Curtenitor, schiță gestul de a se ridica în picioare, dar imediat se așeză la loc, cu o expresie neutră.

— Domnule Bond, începu Sommers, directorul dumneavoastră financiar, Gregg Stanford, a făcut ieri o declarație destul de categorică pentru mass-media. Sunteți de acord cu el?

Norman înălță o sprânceană – atitudine pe care și-o perfecționase printr-un exercițiu îndelungat.

— După cum știți, domnule agent Sommers, consiliul de administrație a votat în unanimitate plata răscumpărării. Spre deosebire de distinsul meu coleg, eu am fost convins de necesitatea efectuării plății. E o tragedie cumplită că una dintre gemene a murit, dar poate faptul că cealaltă s-a întors nevătămată e un rezultat al plății făcute de noi. Scrisoarea lăsată de șoferul limuzinei înainte de a se sinucide arată că nu intenționase s-o ucidă pe cea de-a doua fetiță, nu-i așa?

— Ba da. Prin urmare, nu sunteți deloc de acord cu poziția domnului Stanford?

— Nu sunt niciodată de acord cu poziția lui Gregg Stanford. Sau, dați-mi voie să mă exprim altfel: este director financiar fiindcă familia soției lui deține zece la sută din pachetul de acțiuni cu drept de vot. Știe că toți îl considerăm ageamiu. Trăiește cu ideea ridicolă că, dacă îl contrazice mereu pe președintele nostru, Robinson Geisler, va atrage prozeliți. Râvnește la fotoliul prezidențial. Mai mult decât atât, îi lasă gura apă după el. În privința plătirii răscumpărării, a profitat de

ocazie ca să fie unul dintre eroii ce apar după război.

— Iar dumneavoastră nu râvniți la fotoliul de președinte, domnule Bond? îl întrebă agentul Scaturro.

— La momentul potrivit, sper să fiu avut în vedere pentru a-l ocupa. Deocamdată, după evenimentele neplăcute din ultimul an și amenda considerabilă pe care a plătit-o firma, cred că e mult mai bine ca actualul consiliu de administrație să se prezinte ca un front unit în fața acționarilor. După părerea mea, Stanford a făcut companiei un mare deserviciu, prin acest atac public la adresa domnului Geisler.

— Haideți să vorbim despre altceva, domnule Bond, sugeră Angus Sommers. De ce l-ați angajat pe Steve Frawley?

— Cred că am discutat acest subiect acum două zile, domnule Sommers, replică Bond, în glasul căruia se strecură o notă de nemulțumire.

— Să revenim asupra lui. Există în cadrul companiei trei oameni destul de revoltați, care consideră că nu aveați nici nevoia, nici dreptul să căutați în exterior un angajat pentru postul pe care i l-ați dat lui Frawley. Este un salt enorm pentru el, în plan profesional, nu-i așa?

— Dați-mi voie să vă explic ceva despre politicile corporatiste, domnule Sommers. Cei trei oameni pe care i-ați menționat vor postul *meu*. Erau protejați ai fostului președinte. Îi erau și-i sunt loiali lui. Eu mă pricep destul de bine să judec oamenii, iar Steve Frawley e un profesionist deștept, foarte deștept. Diploma sa în drept și masterat, la care se adaugă creierul și personalitatea lui, contează mult în lumea corporatistă. Am avut o lungă discuție despre firma asta, despre toate problemele prin care am trecut acum un an, și despre viitor, și mi-a plăcut ce-am auzit. Mi-a mai făcut impresia că e înzestrat cu un autentic simț moral – o raritate, în vremurile astea. În sfârșit, știu că-mi va fi loial, iar pentru mine ăsta e esențialul.

Norman Bond se rezemă de spătar și-și împreună mâinile, cu vârfurile degetelor îndreptate în sus.

— Iar acum, dacă mă iertați, trebuie să ajung la o ședință, sus.

Nici Sommers și nici Scaturro nu schițară gestul de a se

ridica.

— Mai aveam de pus doar câteva întrebări, domnule Bond, spuse Sommers. Data trecută nu ne-ați spus că, într-o vreme, ați locuit în Ridgefield, Connecticut.

— Am locuit în multe locuri, de când m-am angajat în firma asta. La Ridgefield am stat în urmă cu circa douăzeci de ani, când eram căsătorit.

— Soția dumneavoastră a avut cumva doi băieți gemeni care au murit la naștere?

Ochii lui Bond deveniră inexpresivi.

— Da, într-adevăr.

— Vă iubeați foarte mult soția, dar v-a părăsit la scurt timp după aceea, nu-i așa?

— S-a mutat în California. A vrut să ia viața de la început. Pe unii oameni suferințele îi apropie, pe alții îi despart, domnule agent Sommers.

— După ce v-a părăsit, ați suferit o cădere nervoasă, nu-i așa, domnule Bond?

— Suferințele mai provoacă și depresii, domnule Sommers. Știam că aveam nevoie de ajutor, așa că m-am internat într-un sanatoriu. În zilele noastre există numeroase grupuri de întrajutorare. Acum douăzeci de ani, nu erau.

— Ați păstrat legătura cu fosta dumneavoastră soție?

— S-a recăsătorit destul de repede. A fost mai bine pentru amândoi să încheiem acel capitol din viețile noastre.

— Dar, din păcate, capitolul respectiv din viața ei nu s-a încheiat, nu-i așa? Fosta dumneavoastră soție a dispărut la câțiva ani după ce s-a recăsătorit.

— Știu asta.

— Ați fost chestionat în legătură cu dispariția ei?

— La fel ca părinții, frații și prietenii ei, am fost întrebat dacă aveam idee unde s-ar fi putut duce. Desigur, nu știam nimic. De fapt, am contribuit la recompensa care a fost oferită pentru informații menite să ducă la găsirea ei.

— Acea recompensă n-a fost încasată niciodată, nu-i așa, domnule Bond?

— Într-adevăr.

— Domnule Bond, când l-ați cunoscut pe Steve Frawley, v-ați văzut oarecum pe dumneavoastră înșivă în el: un om tânăr, isteț și ambițios, cu o soție deșteaptă și atrăgătoare, și doi copii frumoși?

— Domnule Sommers, acest interogatoriu devine absurd. Dacă vă înțeleg bine, și cred că vă înțeleg, sugerați că s-ar fi putut să am ceva de-a face cu dispariția răposatei mele soții, ca și cu răpirea gemenelor Frawley. Cum vă permiteți să mă insultați așa? Ieșiți afară din biroul meu!

— A *răposatei* dumneavoastră soții, domnule Bond? De unde știți că a murit?

48

— Întotdeauna am fost pregătită pentru orice eventualitate, păpușico, spuse Angie, vorbind mai mult de una singură decât cu Kathy, care zăcea pe pat, în camera de motel, rezemată de perne și acoperită cu o pătură. Mereu mă gândesc din timp la toate. Asta-i diferența între mine și Clint.

Era ora zece dimineața, vineri, iar Angie se simțea foarte mulțumită de sine. În noaptea trecută, la o oră după ce Clint și Gus plecaseră la tavernă, încărcase toate bagajele în furgonetă și pornise la drum, cu Kathy. Pusese banii de răscumpărare în valize, apoi aruncase la grămadă niște haine împachetate în grabă și telefoanele mobile preplătite pe care Pied Piper i le trimisese lui Lucas și Clint. În timp ce făcuse ultimul drum de la mașină în casă, își amintise să ia și casetele pe care le înregistrase Lucas când îi telefona Pied Piper, și permisul de conducere pe care-l furase de la o femeie căreia îi îngrijise copilul anul trecut.

Apoi, gândindu-se mai bine, scrisese un bilet pentru Clint: „Nu-ți face griji. Te sun eu dimineață. Mai am de făcut puțin babysitting."

Condusese neîntrerupt trei ore și jumătate, până la motelul Hyannis din Cape Cod unde stătuse cu ani în urmă, când un tip o adusese acolo în weekend. Îi plăcuse atât de mult la Cape, încât își luase o slujbă de vară la Seagull Marina, în Harwich.

— Întotdeauna am avut în vedere un plan de evadare, doar pentru cazul că-l arestează pe Clint, când are vreo treabă necurată cu Lucas, îi spuse ea lui Kathy, chicotind.

Apoi însă, văzând că fetița adormise la loc, se încruntă și merse la pat, ca s-o bată pe umăr:

— Ascultă-mă când îți vorbesc. Poate înveți și tu câte ceva.

Ochii lui Kathy rămaseră închiși.

— Cred că ți-am dat prea mult sirop din ăla de tuse, presupuse Angie. Dacă și Clint era somnoros după ce l-a băut, anul trecut, înseamnă că pe tine te-a doborât de tot.

Se duse la bufet, unde mai rămăsese puțină cafea din cea pe

care o făcuse mai devreme. „Mi-e foame", își spuse ea. „Nu mi-ar strica un mic dejun normal, da' nu pot să-o car de colo-colo pe puștoaica asta adormită, fără nicio haină pe care să i-o pun pe spate. Poate-am s-o încui doar în cameră și mă duc să-mi iau ceva, apoi trec și pe la un magazin ca să-i cumpăr niște haine. Am să las valizele sub pat, și pe ușă pun un carton cu NU DERANJAȚI. Și poate-am să-i mai dau puțin sirop de tuse – așa, *chiar* o să doarmă."

Angie simțea cum buna dispoziție o părăsea, și recunoștea că, atunci când era flămândă, devenea întotdeauna nervoasă. Se cazaseră la motel la scurt timp după miezul nopții. Abia dacă mai putea ține ochii deschiși la ora aia, și culcase fetița în pat, prăbușindu-se și ea alături. Adormise aproape imediat, dar se trezise înainte de crăpatul zorilor, când Kathy începuse să tușească și să plângă.

„Și de-atunci, nici vorbă să mai adorm", își spuse Angie. „Am moțăit doar din când în când, de-aia mă și simt acum cam buimacă. Dar am fost destul de lucidă ca să-mi amintesc să iau cu mine permisul ăla de conducere, așa că de-acum încolo voi fi cunoscută oficial pe-aici ca Linda Hagen."

În ultimul an, făcuse babysitting pentru Linda Hagen, și într-o zi Linda venise acasă foc de supărată, convinsă că își uitase portofelul la restaurant Apoi, cu următoarea ocazie când avusese grijă de micuța Hagen, o dusese la ziua unui copil, cu mașina familiei. Atunci zărise portofelul care căzuse între scaunele din față. Luându-l, găsise două sute de dolari și, ceea ce era mai important, un permis de conducere. Desigur, doamna Hagen anulase cărțile de credit, dar permisul avea să-i fie de folos.

„Amândouă avem fața îngustă și părul șaten-închis", își spuse Angie. „Doamna Hagen purta ochelari cu rame groase în fotografie, iar dacă mă oprește poliția vreodată, am să-mi pun și eu ochelari fumurii. Ar trebui să studieze cu mare atenție poza, ca să-și dea seama că nu sunt eu. Oricum, m-am cazat aici ca Linda Hagen, și dacă agenții federali nu îl înhață pe Clint și nu iau urma furgonetei, o vreme am să fiu în siguranță. Iar dacă mă hotărăsc să plec în altă parte, cu permisul Lindei am să mă pot

urca în avion."

Angie bănuia că, dacă agenții federali îi luau urma lui Clint, acesta avea să le spună despre ea că era în drum spre Florida, pentru că așa își închipuia. Dar mai știa și că trebuia să scape de furgonetă și să folosească o parte din bani pentru a-și cumpăra o mașină de ocazie.

„Atunci, am să pot merge oriunde vreau, fără ca nimeni să aibă habar", își spuse ea. „Furgoneta am s-o abandonez undeva, în vreo groapă de vechituri. Fără numere, nimeni n-o să-i poată da de urmă. Am să țin legătura și cu Clint și, după ce mă asigur că nu-l paște niciun pericol, poate-am să-i spun unde sunt, ca să vină și el. Sau, poate că n-o să-i dau de știre. Deocamdată, însă, n-o să știe unde mă aflu. Dar am spus că-l sun în dimineața asta, așa că ar trebui să mă țin de cuvânt."

Luă unul dintre telefoanele celulare preplătite și formă numărul lui Clint. Acesta îi răspunse de la primul apel.

— Unde ești? o întrebă.

— Clint, puiule, a fost mai bine să dispar cât mai repede. Nu-ți face griji, banii sunt la mine. Dacă, întâmplător, pun mâna pe tine federalii, ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi găsit acolo și pe mine, cu copilul și banii? Și acum, ascultă-mă: scapă de leagăn! I-ai spus lui Gus c-o să le dai preavizul celor de la club?

— Mda, i-am spus. Am susținut că mi s-a oferit o slujbă în Orlando.

— Bine. Dă-ți preavizul azi. Dacă băgăciosul ăla de Gus mai trece pe la tine, zi-i că mama băiețelului de care aveam grijă mi-a cerut să i-l duc în Wisconsin. Spune-i că tatăl femeii a murit, și ea trebuie să rămână acolo și să aibă grijă de maică-sa. Eu urmează să vin în Florida, ca să ne întâlnim acolo.

— Angie, să nu-mi faci vreo figură!

— Stai liniștit! Dacă vin agenții federali să te ia la întrebări, ești curat. I-am spus lui Gus că te duseseși să te uiți la o mașină nouă, în Yonkers, miercuri seară. Spune-i c-ai vândut furgoneta, apoi du-te și închiriază-ți o mașină, pentru un timp.

— Nu mi-ai lăsat niciun ban, replică el nemulțumit. Nici măcar cei cinci sute de parai pe care-i lăsasem pe scrin.

— Și dacă au notat unele dintre serii? N-am făcut decât să te

protejez, atâta. Folosește cartea de credit pentru toate cheltuielile, oricum nu contează. Peste încă o săptămână, două, o să dispărem de pe fața pământului. Și-acum, gata, că mi-e foame. Trebuie să plec. Hai, pa.

Închise capacul telefonului celular, reveni lângă pat și o privi pe Kathy. Oare chiar dormea, sau se prefăcea numai? se întrebă ea. „O s-ajungă să fie la fel de răutăcioasă ca soră-sa", își spuse Angie. „Oricât de frumos m-aș purta cu ea, nici ea nu mă bagă în seamă."

Siropul de tuse era lângă pat. Îi deșurubă capacul și turnă într-o lingură. Aplecându-se, o sili pe Kathy să deschidă gura și-i împinse înăuntru lingura, înclinând-o până turnă tot lichidul.

— Acum, înghite, îi ordonă ea.

Automat, Kathy înghiți aproape tot siropul de tuse. Câțiva stropi îi alunecară în trahee, făcând-o să tușească și să plângă. Angie o împinse la loc pe pernă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, mai taci din gură! scrâșni ea printre dinți.

Kathy închise ochii și-și trase pătura peste față, în timp ce se întorcea spre perete, încercând să nu plângă. În mintea ei, o vedea pe Kelly șezând așezată în biserică, lângă mami și tati. Nu îndrăzni să vorbească tare, dar începu să-și miște în tăcere buzele, în timp ce Angie o lega de pat.

În rândul întâi al bisericii St. Mary's din Ridgefield, Margaret și Steve îngenuncheau pentru slujbă, ținând-o pe Kelly de mâini, între ei. Alături, doctorița Sylvia Harris își înghițea lacrimile, în timp ce asculta rugăciunea introductivă pe care o rostea monseniorul Romney:

Dumnezeule, Doamne, de care nicio jale omenească nu-i ascunsă
Tu cunoști povara durerii
Pe care ne-o pricinuiește pierderea acestei copile
Pe când îi plângem trecerea din această viață
Ne mângâie cu vestea

Că acum Kathryn Ann și-a găsit refugiul în brațele tale.

Kelly o trase pe Margaret de mână.

— Mami, spuse ea, cu o voce sonoră și limpede, pentru prima oară de când se întorsese acasă. Lui Kathy îi e foarte fiică de doamna aia. Plânge după tine. Vrea s-o aduci acasă și pe ea. Chiar acum!

49

Agentul special Chris Smith, șeful secției din Carolina de Nord a Biroului, telefonase pentru a solicita o scurtă întrevedere cu părinții lui Steve Frawley, în Winston-Salem.

Tatăl lui Steve, Tom, căpitan în departamentul de pompieri din New York City, pensionat și cu pieptul plin de decorații, nu se bucurase deloc când îl auzise.

— Am aflat ieri că una dintre cele două nepoate ale noastre a murit. Ca și cum vestea asta n-ar fi destul de dureroasă, soția mea și-a făcut o operație la genunchi acum trei săptămâni și încă mai are dureri îngrozitoare. Ce treabă aveți cu noi?

— Trebuie să discutăm despre fiul cel mare al doamnei Frawley, fiul dumneavoastră vitreg, Richie Mason.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să m-aștept! Atunci, veniți aici pe la ora unsprezece.

Smith, un afro-american de cincizeci și doi de ani, o aduse cu el și pe Carla Rogers, o agentă de douăzeci și șase de ani care fusese repartizată recent în subordinea lui.

La ora unsprezece, Tom Frawley le deschise ușa și-i invită în casă. Prima imagine pe care o văzu Smith fu un colaj de fotografii ale gemenelor, pe peretele din fața ușii. „Frumoase fetițe", își spuse el. „Ce păcat că nu le-am putut aduce înapoi pe amândouă…!"

La invitația lui Frawley, îl urmară pe acesta în camera de zi, care era o extindere a bucătăriei. Grace Frawley ședea într-un fotoliu de piele, cu picioarele întinse pe un scaun.

Smith se apropie de ea.

— Doamnă Frawley, regret nespus că vă deranjez. Știu că tocmai ați pierdut-o pe una dintre nepoatele dumneavoastră, și ați suferit recent și o intervenție chirurgicală. Vă promit că n-am să vă rețin mult. Biroul nostru din Connecticut ne-a cerut să vă punem câteva întrebări, dumneavoastră și domnului Frawley, în legătură cu fiul dumneavoastră, Richard Mason.

— Luați loc, vă rog, le indică Tom Frawley canapeaua, apoi își trase și el un scaun lângă fotoliul soției sale. În ce belea a mai

intrat Richie?

— Domnule Frawley, n-am spus că Richie ar avea probleme. Nu am nicio informație în această privință. Voiam să vorbim cu el, dar miercuri seara nu s-a prezentat la Aeroportul Newark, unde lucrează, și din câte spun vecinii n-a mai fost văzut prin preajma blocului în care locuiește încă de săptămâna trecută.

Grace Frawley avea ochii umflați. Sub privirile agenților, tot ridica în dreptul feței o mică batistă de in pe care o ținea în mână. Smith își dădu seama că încerca să-și ascundă tremurul buzelor.

— Ne-a spus că se întoarce la serviciu, răspunse ea nervoasă. Eu m-am operat acum trei săptămâni. De-asta a venit Richie să mă viziteze, în weekendul trecut. S-ar putea să i se fi întâmplat ceva? Dacă nu s-a întors la lucru, să nu fi avut un accident, în drum spre casă…

— Grace, fii serioasă, o dojeni cu blândețe Tom. Richie nu putea suferi slujba aia. Spunea că era un tip mult prea deștept ca să care bagaje de colo-colo. Nu m-aș mira dacă s-ar fi hotărât, sub imperiul unei inspirații de moment, să se ducă la Las Vegas, sau în altă parte. A mai făcut chestii de astea de zeci de ori, în trecut. N-a pățit nimic, draga mea. Lasă, că ai tu destule pe cap și fără să-ți mai faci griji și *pentru el.*

Tom Frawley vorbea pe un ton liniștitor, dar Chris Smith simți nota de iritare de sub cuvintele mângâietoare cu care încerca să-și calmeze soția și fu sigur că și Carla Rogers o sesizase. Din dosarul lui Richie Mason reieșea că toată viața îi pricinuise necazuri mamei sale. Abandon școlar, cazier juvenil, cinci ani de închisoare pentru o escrocherie ce-i costase o avere pe o duzină de investitori – inclusiv Franklin Bailey, care pierduse șapte milioane de dolari.

Grace Frawley avea fața trasă a unei persoane care îndurase mari suferințe, atât pe plan fizic, cât și emoțional. Părea să aibă vreo șaizeci de ani, după opinia lui Smith, și încă mai era o femeie atrăgătoare, cu păr cărunt și siluetă frumoasă. Tom Frawley era un bărbat înalt, lat în umeri, poate mai vârstnic cu câțiva ani decât ea.

— Doamnă Frawley, v-ați operat acum trei săptămâni. De ce

a așteptat Richie atât de mult ca să vă viziteze?

— Timp de două săptămâni, am stat într-un centru de reabilitare.

— Înțeleg. Când a ajuns Richie aici, și când a plecat? continuă Smith.

— A sosit cam pe la trei dimineața, duminica trecută. Plecase de la aeroportul unde lucrează la trei după-amiaza, și-l așteptam pe la miezul nopții, răspunse Tom Frawley în locul soției sale. Dar pe urmă a dat telefon ca să ne spună că traficul era foarte aglomerat, drept care ne sfătuia să ne culcăm și să-i lăsăm ușa descuiată. Eu am somnul foarte ușor, așa că l-am auzit când a intrat. A plecat marți dimineața pe la ora zece, chiar după ce-i văzuserăm pe Margaret și Steve la televizor.

— A dat sau a primit multe telefoane?

— De la telefonul nostru, nu. Totuși, avea mobilul la el. L-a folosit de câteva ori – nu știu cât de mult sau puțin.

— Richie avea obiceiul să vă viziteze, doamnă Frawley? întrebă Carla Rogers.

— A venit să ne vadă când i-am vizitat pe Steve și Margaret, și pe gemene, imediat după ce se mutaseră la Ridgefield. Înainte de asta, nu-l văzuserăm aproape un an, răspunse Grace Frawley, cu o voce obosită și tristă. Îl sun cu regularitate. Nu răspunde aproape niciodată, dar eu îi las un mesaj pe mobil, pentru a-i spune că ne gândim la el și că-l iubim. Știu că a avut necazuri, dar în fond e un băiat foarte bun. Tatăl lui a murit când el avea doar doi ani. Eu m-am măritat cu Tom trei ani mai târziu, și niciun om de pe lumea asta n-ar fi putut să fie un tată mai bun pentru un copil decât i-a fost Tom lui Richie. Dar, când era adolescent, s-a înhăitat cu cine nu trebuia și niciodată n-a mai revenit pe calea cea dreaptă.

— În ce relații e cu Steve?

— Nu prea bune, recunoscu Tom Frawley. Mereu l-a invidiat pe Steve. Richie s-ar fi putut duce la colegiu. Notele lui oscilau tot timpul, dar avea rezultate excelente la cursurile practice. De fapt, s-a și înscris la SUNY. E deștept, foarte deștept, însă în primul an a abandonat studiile și a plecat la Las Vegas. Așa a ajuns să se înhăiteze cu toată adunătura aia de jucători. După

cum știți fără îndoială, a fost și închis, pentru o escrocherie în care fusese implicat.

— Numele Franklin Bailey vă spune ceva, domnule Frawley?

— Este omul pe care l-a contactat răpitorul nepoatelor mele. L-am văzut la televizor, și apoi, tot el e cel care le-a dat răpitorilor banii de răscumpărare.

— A mai fost și una dintre victimele escrocheriei în care a fost implicat Richie. Investiția aceea l-a costat pe domnul Bailey șapte milioane de dolari.

— Bailey știe despre Richie – vreau să zic, că e fratele după mamă al lui Steve? întrebă repede Frawley, pe un ton în același timp uimit și îngrijorat.

— Știe. Aveți idee dacă Richie s-a întâlnit cumva cu domnul Bailey luna trecută, când a fost în Ridgefield, în vizită, odată cu dumneavoastră?

— Nu, n-aș avea de unde să știu.

— Domnule Frawley, spuneați că Richie a plecat cam pe la ora zece, marți dimineața, da? întrebă Smith.

— Întocmai. O jumătate de oră mai târziu după ce Steve și Margaret au apărut la televizor, împreună cu Bailey.

— Richie a susținut întotdeauna că nu știa că respectiva companie în care-i convinsese pe oamenii aceia să investească era o firmă fantomă. Dumneavoastră credeți asta?

— Nu, nu-l cred, răspunse Frawley. Când ne-a vorbit despre companie, ni s-a părut atât de tentant, încât ne-am oferit să investim și noi în ea, dar nu ne-a lăsat. Asta nu vă spune nimic?

— Tom! protestă Grace Frawley.

— Grace, Richie și-a plătit datoria față de societate pentru că luase parte la pungășia aia. Ar fi necinstit să pretindem că a fost un țap ispășitor nevinovat. Atunci când Richie își va asuma vina pentru ceea ce-a făcut va începe să-și facă un rost, măcar pentru restul vieții.

— Am aflat că, înainte de a-și fi dat seama că fusese înșelat, Franklin Bailey a legat o prietenie foarte strânsă cu Richie. Ar fi posibil ca Bailey să-i fi acceptat scuzele și să fi rămas prieten cu el, după ce Richie a fost eliberat din închisoare?

— Unde vreți să ajungeți cu întrebările astea, domnule

Smith? spuse încet Frawley.

— Domnule Frawley, fiul dumneavoastră vitreg, Richie, este extrem de invidios pe propriul dumneavoastră fiu, Steve. Știm că a încercat chiar și să-i facă viitoarei dumneavoastră nurori curte, înainte ca ea să-l fi cunoscut pe Steve. Richie este foarte abil în tranzacții financiare, motiv pentru care a și reușit să înșele atât de multe persoane cu investiția aceea falsă. Franklin Bailey a ajuns să facă parte din ancheta noastră de ansamblu și, în timp ce-l cercetam, am aflat că a primit un telefon de la postul dumneavoastră de acasă, marți dimineața, în jurul orelor zece și zece.

Ridurile de pe chipul lui Frawley se adânciră.

— În niciun caz *nu* l-am contactat pe Franklin Bailey.

Se întoarse spre soția lui.

— Grace, nici tu nu l-ai sunat, nu-i așa?

— Ba da, eu i-am telefonat, răspunse Grace Frawley cu convingere. Își dăduse numărul în emisie, la televizor, și l-am sunat ca să-i mulțumesc pentru că-i ajuta pe Steve și Margaret. Nu mi-a răspuns el, ci robotul, așa că i-am lăsat un mesaj.

Îl privi pe agentul Smith, cu chipul înnegurat de furie.

— Domnule Smith, știu că dumneavoastră și agenția din care faceți parte încercați să-i aduceți în fața justiției pe cei care mi-au răpit nepoatele și au cauzat moartea lui Kathy, dar ascultați-mă și pe mine – și vă rog să mă ascultați cu atenție. Nu mă interesează dacă Richie s-a prezentat sau nu la serviciu, la Aeroportul Newark. Cred că vreți să insinuați că între el și Franklin Bailey ar fi ceva, și că s-ar putea să aibă legătură cu răpirea nepoatelor noastre. Așa ceva este absolut ridicol, drept care vă rog să nu irosiți timpul *nostru* ca și pe al *dumneavoastră* urmărind această pistă.

Împinse scaunul înapoi și se ridică, ținându-se de brațele fotoliului.

— Nepoata mea e moartă. Mă simt doborâtă de suferință. Un fiu al meu, și nora mea, sunt cu inimile frânte. Celălalt fiu al meu e un om slab și necugetat, hoț chiar, dar nu ar fi capabil de o faptă atât de mârșavă încât să-și răpească propriile nepoate. Terminați, domnule Smith. Spuneți și agenției dumneavoastră

să înceteze. Nu ne-a fost de ajuns? Nu mi-a fost de ajuns?

Cuprinsă de deznădejde, își aruncă mâinile în sus și se lăsă la loc în fotoliu, după care se aplecă înainte până când își atinse genunchii cu fața.

— Ieșiți afară! se răsti Tom Frawley la ei, arătându-le ușa. Nu mi-ați putut salva nepoata. Acum, măcar găsiți-l pe cel care a răpit-o. Vă înșelați dacă încercați să-l implicați pe Richie în crima asta, așa că nu vă mai pierdeți vremea gândindu-vă că are vreun amestec.

Smith îl asculta, cu un chip de nepătruns.

— Domnule Frawley, dacă mai primiți vreo veste de la Richie, sunteți atât de bun să-i spuneți că trebuie să discutăm cu el? Am să vă dau cartea mea de vizită.

Și, înclinând din cap spre Grace Frawley, se întoarse și ieși din încăpere, urmat de agentul Rogers.

Când ajunse în mașină, introduse cheia în contact înainte de a întreba:

— Ce părere ai de toate astea?

Carla știa la ce se referea.

— Telefonul dat la Franklin Bailey acasă… Cred că maică-sa a încercat să-l acopere.

— Și eu cred la fel. Richie n-a ajuns aici decât sâmbătă înainte de crăpatul zorilor, ceea ce înseamnă că a avut timp să ia parte la răpire. A fost în casa din Ridgefield acum două luni, deci îi cunoștea topografia. S-ar putea să-și fi pregătit un alibi, vizitându-și mama. S-ar mai putea să fi fost unul dintre cei doi oameni care au luat banii de răscumpărare.

— Dacă era unul dintre răpitori, ar fi trebuit să poarte o mască. Fără ea, chiar dacă gemenele nu-l cunoșteau prea bine, tot l-ar fi putut identifica.

— Și dacă tocmai asta s-a întâmplat, cu una dintre ele? Dacă din acest motiv n-a mai putut fi lăsată să se întoarcă acasă? Și dacă moartea lui Lucas Wohl n-a fost o sinucidere?

Rogers își privi superiorul.

— Nu știam că tipii din New York și Connecticut gândesc așa.

— Tipii din New York și Connecticut gândesc în toate felurile

posibile și urmăresc toate pistele posibile. Aveau de rezolvat un caz, iar un copil de trei ani a murit în timp ce ei erau de serviciu. Cineva care-și spune Pied Piper continuă să umble liber, iar sângele acelui copil îi mânjește mâinile, ca și mâinile oricui altcuiva care a mai luat parte la răpire. Cum tocmai ne-au spus soții Frawley, Richie Mason s-ar putea să fie doar un escroc, dar nu pot să nu mă gândesc că în acest moment maică-sa îi acoperă spatele.

50

După izbucnirea din biserică, Kelly rămăsese din nou tăcută. Când au ajuns iar acasă, s-a dus la etaj în dormitorul ei și a adus jos cei doi ursuleți, ținându-i strâns în brațe.

Rena Chapman, vecina cea bună care le gătise cina de mai multe ori și primise unul dintre telefoanele de la Pied Piper, îi așteptase să ajungă acasă.

— Nu se poate așa, *trebuie* să mâncați, le spuse ea.

Pregătise masa rotundă pentru micul dejun din bucătărie, și acolo se instalară, Margaret cu Kelly pe genunchi, iar Steve și doctorița Harris în fața lor. Rena puse farfuriile pe masă, dar nu vru să mai rămână.

— Acum nu mai aveți nevoie de mine, le spuse ea ferm. Jumările de ouă cu condimente iuți, șunca tăiată în felii subțiri, pe pâine prăjită, și cafeaua fierbinte îi încălziră pe toți. În timp ce-și beau a doua ceașcă, Kelly se lăsă să alunece din poala lui Margaret.

— Îmi citești din cartea mea, mami? o întrebă ea.

— Am să-ți citesc eu, iubito, îi răspunse Steve. Adu-mi-o.

Margaret așteptă până când Kelly ieși din bucătărie, înainte de a vorbi. Știa cum vor reacționa cei doi, dar trebuia să le spună ce simțea.

— Kathy trăiește. Ea și Kelly sunt în legătură una cu alta.

— Margaret, Kelly încă mai încearcă să comunice cu Kathy, și ar vrea să vă povestească despre propriile ei experiențe. Se temea de femeia aia care-a avut grijă de ele. Voia să vină acasă, îi spuse cu blândețe doctorița Harris.

— Vorbea cu Kathy, insistă ferm Margaret. Știu că asta făcea.

— O, iubito, protestă Steve. Nu te amăgi la gândul că ar mai fi Kathy în viață…

Margaret cuprinse ceașca de cafea cu degetele, amintindu-și că făcuse exact același lucru în seara dispariției gemenelor, încercând să-și încălzească mâinile cu ea. Deznădejdea din ultimele douăzeci și patru de ore fusese înlocuită de o nevoie disperată de a o găsi pe Kathy – de a o găsi până nu era prea

târziu.

„Să am grijă", își spuse ea. „Nimeni n-o să mă creadă. Dacă-și închipuie că am înnebunit de durere, s-ar putea să încerce să-mi dea un sedativ. Somniferul de aseară m-a doborât pentru câteva ore. N-o să permit să mi se mai întâmple același lucru. *Trebuie s-o găsesc."*

Kelly reveni cu cartea despre doctorul Seuss din care îi citiseră înainte de răpire. Steve își împinse scaunul înapoi și o luă în brațe.

— Vrei să mergem în biroul meu, să stăm în fotoliul cel mare de-acolo?

— Și lui Kathy îi plăcea cartea asta, spuse Kelly.

— Ei, atunci ne vom închipui că vă citesc la amândouă, îngăimă Steve în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

— O, tăticule, ce prostie! Kathy nu poate să audă. Acum doarme, și e singură, iar doamna aia a legat-o de pat.

— Vrei să spui că doamna aia te-a legat pe *tine* de pat, nu-i așa, Kelly? întrebă repede Steve.

— Nu, Mona ne-a pus să stăm în leagănul mare, și nu ne puteam da jos din el. Acum Kathy e în pat, insistă Kelly, după care bătu ușurel obrazul lui Steve. Tati, de ce plângi?

— Margaret, cu cât Kelly va relua mai repede programul normal, cu atât îi va fi mai ușor să se obișnuiască cu ideea că nu mai e cu Kathy, spuse mai târziu doctorița Harris, pregătindu-se să plece. Cred că Steve are dreptate. Cea mai bună soluție ar fi s-o duceți la creșă.

— Numai cu condiția ca Steve să n-o scape din ochi, spuse Margaret cu teamă.

— Bineînțeles.

Sylvia Harris o îmbrățișă cu căldură.

— Eu trebuie să dau o fugă până la spital ca să văd de niște pacienți, dar am să mă întorc diseară. Asta, dacă mai consideri că te pot ajuta cu ceva.

— Mai țineți minte când Kathy a avut pneumonie, și sora aceea tânără voia să-i dea penicilină? o întrebă Margaret. Dacă nu erați dumneavoastră acolo, Dumnezeu știe ce i s-ar fi

întâmplat. Duceți-vă și vedeți ce fac copiii bolnavi, apoi întoarceți-vă. Avem nevoie de dumneavoastră.

— Desigur, atunci când Kathy a luat prima dată penicilină, a descoperit că nu trebuie s-o mai folosească niciodată, îi dădu dreptate doctorița Harris, apoi adăugă: Margaret, plânge-o, dar nu-ți face speranțe în legătură cu ceea ce s-ar putea să mai spună Kelly o vreme. Crede-mă, își retrăiește propria experiență.

„Nu încerca s-o convingi!" își spuse Margaret. „Nu te crede. Nici Steve nu te crede… Am să vorbesc cu agentul Carlson", se hotărî ea. „Trebuie să vorbesc cu el imediat."

După ce îi strânse încă o dată mâna, Sylvia Harris plecă. Rămasă singură în casă pentru prima oară într-o săptămână încheiată, Margaret închise ochii și trase adânc aer în piept, apoi se duse grăbită la telefon și formă numărul lui Walter Carlson.

Acesta răspunse de la primul apel.

— Margaret, ce pot face pentru tine?

— Kathy trăiește, îi spuse ea – și, nelăsându-i timp să răspundă, continuă: Știu că nu mă crezi, dar e vie. Kelly comunică mereu cu ea. Acum o oră, Kathy dormea, legată de un pat. Kelly mi-a spus.

— Margaret…

— Nu încerca să mă convingi. *Ai încredere* în mine. N-aveți nicio dovadă că a murit, numai cuvântul unui mort. N-ați găsit niciun cadavru. Știți că Lucas s-a urcat în avion cu o cutie mare și presupuneți că înăuntru era trupul lui Kathy. Încetați cu presupunerile și găsiți-o – auzi ce-ți spun? *Găsiți-o!*

Înainte ca Walter Carlson să poată răspunde, Margaret trânti receptorul în furcă, apoi se prăbuși într-un fotoliu și își luă capul în mâini. „E un lucru pe care trebuie să mi-l amintesc… Știu că avea legătură cu rochițele pe care le-am cumpărat gemenelor de ziua lor", își spuse ea. „Am să mă duc la debaraua din camera lor, o să iau rochiile în mână și voi încerca să-mi amintesc."

51

Vineri la începutul după-amiezii, agenții FBI Angus Sommers și Ruthanne Scaturro au sunat la ușa casei cu numărul 415 de pe Walnut Street, în Bronxville, New York, unde locuia Amy Lindcroft, prima soție a lui Gregg Stanford. În contrast cu locuințele mari și elegante din jur, Amy stătea într-o casă albă modestă gen Cape Cod, cu obloane de culoare verde-închis care luceau în lumina soarelui de după-amiază ce ieșise brusc dintre nori, după ploaie.

Casa îi amintea lui Angus Sommers de cea în care crescuse, pe celălalt mal al râului Hudson, în Closter, New Jersey. Un regret mai vechi îi trecu prin minte: „Ar fi trebuit să cumpăr casa când mama și tata s-au mutat în Florida; în ultimii zece ani, valoarea i s-a dublat."

„Această proprietate valorează mai mult decât casa", fu următorul lui gând, în timp ce auzea pașii care se apropiau dincolo de ușă.

Sommers știa din experiență că până și oamenii cu conștiința curată pot deveni serioși când sunt vizitați de agenții FBI. În acest caz, însă, Amy Lindcroft era cea care le dăduse telefon pentru a le solicita o întrevedere, spunând că voia să discute despre fostul ei soț. Îi salută cu un zâmbet scurt, în timp ce le privea legitimațiile, apoi îi pofti înăuntru. Era o femeie destul de dolofană, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu ochi căprui strălucitori și păr cărunt ce forma bucle în jurul feței, și purta o tunică de pictor peste blugi.

Agenții o urmară într-un living mobilat cu mult gust în stil american timpuriu și dominat de o acuarelă excelentă ce înfățișa fluviul Hudson. Sommers se apropie s-o studieze. Semnătura din colț era a lui Amy Lindcroft.

— E foarte frumoasă, spuse el cu sinceritate.

— Îmi câștig existența pictând, așa că sunt nevoită să lucrez cât mai bine, răspunse Lindcroft pe cel mai firesc ton. Și acum, luați loc, vă rog. N-am să vă rețin mult, dar s-ar putea să vă intereseze ce-am să vă spun.

În mașină, Sommers o instruise pe Scaturro să preia inițiativa în timpul convorbirii. Acum, agenta spuse:

— Doamnă Lindcroft, am dreptate să presupun că ceea ce doriți să ne spuneți e relevant pentru cazul răpirii Frawley?

— *S-ar putea* să fie relevant, sublinie Lindcroft. Știu c-o să pară o atitudine tipică de femeie părăsită, și s-ar putea chiar așa să fie, dar Gregg a făcut rău atât de multor oameni, încât dacă ceea ce am eu de spus îl va afecta și pe el, n-o să regret. Am fost colegă de cameră în colegiu cu Tina Olsen, moștenitoarea imperiului farmaceutic, și eram mereu invitată în diversele case ale familiei sale. Privind în urmă, îmi dau seama că Gregg s-a căsătorit cu mine ca să pătrundă în lumea Tinei. A reușit de minune. Gregg e un om isteț și descurcăreț. La începuturile căsniciei noastre, lucra pentru o firmă mică de investiții. Se tot vâra pe sub pielea domnului Olsen, care în cele din urmă l-a invitat să se alăture personalului său. A reușit să parvină, devenind mâna dreaptă a lui Olsen. Și, ce să vezi, nu peste mult, el și Tina au anunțat că se iubeau. După zece ani de căsnicie, rămăsesem și eu în sfârșit gravidă. Din cauza șocului pe care l-am resimțit la aflarea veștii că soțul mă înșela cu cea mai bună prietenă a mea am pierdut sarcina. Ca să mi se oprească hemoragia, a trebuit să mi se facă o histerectomie.

„E ceva mai mult decât o femeie părăsită", își spuse Angus Sommers, observând expresia de tristețe care apăruse în ochii lui Amy Lindcroft.

— Și apoi, completă cu înțelegere Scaturro, s-a însurat cu Tina Olsen.

— Da. A durat șase ani, până când Tina a descoperit că o înșela cu alta, și s-a despărțit de el. E inutil să mai spun că și tatăl ei l-a concediat. Trebuie să înțelegeți – Gregg e pur și simplu incapabil să-i fie fidel unei femei.

— Ce vreți să ne spuneți, doamnă Lindcroft? o întrebă Angus Sommers.

— În urmă cu vreo șase ani și jumătate, când Gregg s-a recăsătorit din nou, Tina m-a sunat ca să-și prezinte scuzele. A spus că nu se aștepta să i le accept, dar trebuia oricum s-o facă. A mai adăugat că nu era vorba numai de aventurile

extraconjugale ale lui Gregg, dar și de faptul că tatăl ei aflase despre el că deturna din fondurile companiei. Domnul Olsen a acoperit personal cheltuielile, ca să evite un scandal. Tina mi-a mai spus că ne-ar putea oferi satisfacție faptul că exista posibilitatea ca Gregg să-și fi greșit socotelile cu noua lui soție, Millicent Alwin Parker Huff. Aceasta era o femeie dură, iar Tina auzise că-l pusese să semneze un contract prenupțial potrivit căruia, dacă mariajul lor nu dura minimum șapte ani, n-avea să se aleagă nici măcar cu un dolar de la ea.

Zâmbetul lui Amy Lindcroft era lipsit de veselie.

— Tina m-a sunat iar ieri, după ce a văzut interviul dat de Gregg presei. A spus că încercase cu disperare s-o impresioneze pe Millicent. Contractul prenupțial expiră în câteva săptămâni, iar Millicent își petrece cea mai mare parte a timpului în Europa, departe de el. Ultimul soț căruia i-a dat papucii nu știa ce-l așteptă, înainte de a încerca să intre în apartamentul lor de pe Fifth Avenue, unde a aflat de la portar că nu mai avea acces în clădire.

— Vreți să spuneți că, dacă Gregg se teme că și lui i s-ar putea întâmpla același lucru, e posibil să se afle la originea răpirii, fiindcă avea nevoie de bani? Nu e o ipoteză cam exagerată, doamnă Lindcroft?

Oricât de antrenați erau să pară cât mai detașați, următorul lucru pe care Amy Lindcroft li-l comunică agenților FBI, nu fără o anumită satisfacție răutăcioasă, îi făcu pe amândoi s-o privească șocați.

52

Margaret ședea pe marginea patului din camera gemenelor, cu rochiile de catifea albastră pe care le cumpărase pentru ziua lor întinse pe genunchi. Încerca să facă abstracție de amintirea din urmă cu o săptămână, când le îmbrăcase pe fete pentru petrecere. Steve venise acasă de la serviciu mai devreme, pentru că după petrecere erau invitați la un dineu al companiei. Gemenele erau atât de surescitate, încât până la urmă trebuise ca Steve s-o țină pe Kelly în poală, în timp ce Margaret încheia nasturii rochiei lui Kathy.

Chicoteau și vorbeau în limba gemenelor, își amintea ea, tot mai convinsă că-și puteau citi una alteia gândurile. „De-asta știu că de fapt Kathy e în viață: i-a spus lui Kelly că vrea să vină acasă."

Imaginea lui Kathy speriată și legată de un pat o îngrozea pe Margaret. „Unde pot s-o caut?" se chinuia ea. „Cu ce pot să încep? Ce anume au rochiile? E ceva în legătură cu rochiile ce trebuie să-mi amintesc – ce?" Își trecea mâinile peste catifeaua moale, amintindu-și că, deși prețul fusese redus, costaseră mai mult decât ar fi vrut ea să plătească. „Mă uitam mereu printre celelalte haine", își spuse, „dar tot la ele mă întorceam. Vânzătoarea mi-a spus cât de scumpe erau confecțiile la Bergdorf's. Apoi a adăugat că i se părea foarte curios că mă aflam acolo, căci tocmai servise altă femeie care cumpăra tot hăinuțe pentru gemeni…"

Margaret rămase cu gura căscată. *„Asta* tot încercam să-mi amintesc! Magazinul de unde le-am cumpărat… Vânzătoarea… Vânzătoarea mi-a spus că tocmai îi vânduse niște haine pentru doi frați gemeni de trei ani unei femei care nu părea să știe nimic despre măsurile lor…"

Se ridică, lăsând rochiile să alunece pe podea. „Am s-o recunosc pe vânzătoare când am s-o văd", își spuse ea. „Probabil nu e decât o coincidență incredibilă că altcineva cumpăra haine pentru niște copii gemeni în vârstă de trei ani în același magazin, cu câteva zile înainte ca fetele mele să fie răpite,

dar pe de altă parte, dacă răpirea a fost planificată de atunci, ar fi trebuit să fie evident că gemenele urmau să fie în pijamale când le luau, și aveau nevoie de un rând de haine. Trebuie să vorbesc cu vânzătoarea despre asta."

Când ajunse la parter, Steve tocmai se întorcea cu Kelly de la creșă.

— Toți prietenii ei s-au bucurat tare mult s-o vadă pe fetița noastră, spuse el, cu o falsă voioșie. Nu-i așa, iubito?

Fără să răspundă, Kelly își desprinse mâna dintr-a lui și se apucă să-și scoată jacheta. Apoi începu să șușotească încet.

Margaret îl privi pe Steve.

— Vorbește cu Kathy.

— *Încearcă* să vorbească cu Kathy, o corectă el.

Soția lui întinse mâna.

— Steve, dă-mi cheile mașinii.

— Margaret…

— Steve, știu ce fac. Tu stai cu Kelly. Să n-o lași singură nicio clipă. Și notează pe hârtie tot ce s-ar putea să spună, *te rog.*

— Unde te duci?

— Nu departe. Doar până la magazinul de pe Route 7, de unde le-am cumpărat rochițele pentru petrecere. Trebuie să vorbesc ceva cu vânzătoarea care m-a servit.

— De ce n-o suni?

Margaret făcu un efort să se calmeze, trăgând prelung aer în piept.

— Steve, dă-mi cheile, te rog. Nu mi s-a întâmplat nimic. Și n-am să stau mult.

— Încă mai e o mașină a presei, în capătul străzii. O să te urmărească.

— Nu vor apuca. Am să dispar înainte de a-și da seama că sunt eu. Steve, dă-mi cheile.

Cu o mișcare neașteptată, Kelly se răsuci în loc și cuprinse cu brațele piciorul lui Steve.

— Iartă-mă! începu ea să se tânguiască. Iartă-mă…!

Steve o ridică în brațe și începu s-o legene.

— Nu-i nimic, Kelly. Nu face nimic.

Fata se ținea cu o mână de braț. Margaret îi ridică mâneca

bluzei și văzu cum brațul începea să i se înroșească, în același loc unde se afla vânătaia pe care i-o observaseră când se întorsese acasă.

Simți cum i se usucă gura.

— Femeia aia tocmai a ciupit-o pe Kathy, șopti ea. Știu că așa e. O, Doamne, Steve, tot n-ai înțeles? Dă-mi odată cheile!

Fără tragere de inimă, Steve scoase cheile mașinii din buzunar, iar Margaret i le smulse din mână și o luă la goană spre ușă. Peste cincisprezece minute, intra în magazinul Abby's Discount de pe Route 7.

Înăuntru erau cam douăsprezece persoane, toate femei. Margaret porni pe culoarele dintre rafturi, uitându-se după vânzătoarea care o servise, dar n-o văzu nicăieri. În cele din urmă, nerăbdătoare să găsească niște răspunsuri, se apropie de casierită, care o îndrumă spre directoare.

— A, pe Lila Jackson o căutați, spuse aceasta, când Margaret i-o descrise pe vânzătoare. Azi e ziua ei liberă, și știu că s-a dus la New York cu mama ei, să ia cina și să vadă un spectacol. Oricare dintre celelalte vânzătoare ale noastre vă va servi cu plăcere dacă…

— Lila are telefon mobil? o întrerupse Margaret.

— Da, dar nu vi-l pot da, credeți-mă.

Directoarea, o femeie de vreo șaizeci de ani, cu păr blond dat cu gel, deveni dintr-odată mai puțin cordială.

— Dacă aveți vreo reclamație, mi-o puteți spune direct mie. Mă numesc Joan Howell și eu sunt șefa aici.

— Nu e vorba de nicio reclamație. Atâta numai că Lila Jackson mai servise încă o femeie care cumpărase haine pentru gemeni și nu le știa măsurile, când am fost eu aici, săptămâna trecută. Vreau s-o întreb câte ceva despre acea femeie.

Howell continua să clatine din cap.

— Nu vă pot da telefonul Lilei, repetă ea pe un ton categoric. Va reveni aici mâine-dimineață la ora zece. Puteți s-o întrebați atunci.

Și, cu un zâmbet formal, îi întoarse spatele.

În timp ce încerca să se îndepărteze, Margaret o prinse de braț.

— Nu înțelegeți! insistă ea, ridicând vocea. Fetița mea a dispărut. Trăiește. Trebuie s-o găsesc. Trebuie să ajung la ea până nu e prea târziu.

Toate celelalte cumpărătoare din zonă întorseseră capul spre ea. „Nu face o scenă", își spuse. „Vor crede că ești nebună."

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea, în timp ce dădea drumul mânecii lui Howell. La ce oră vine Lila mâine?

— La zece, răspunse Joan Howell, a cărei expresie devenise mai înțelegătoare. Dumneavoastră sunteți doamna Frawley, nu-i așa? Lila mi-a spus că de-aici ați cumpărat rochiile pentru ziua gemenelor. Îmi pare foarte rău pentru Kathy… Și vă rog să mă scuzați că nu v-am recunoscut. Am să vă dau numărul de telefon mobil al Lilei, dar nu cred că l-a luat cu ea la teatru, sau cel puțin și l-a închis înainte de spectacol. Vă rog, veniți până în biroul meu.

Margaret auzea șoaptele cumpărătoarelor care asistaseră la scenă:

— Asta-i Margaret Frawley… Aia ale cărei gemene…

Pradă unui val de durere a cărui violență o făcu să se clatine pe picioare, Margaret se răsuci în loc și ieși în fugă. Ajunsă în mașină, răsuci cheia în contact și apăsă pedala de accelerație. O luă din loc, fără să știe încotro se îndrepta. Mai târziu, avea să-și aducă aminte că pornise pe șoseaua I-95 spre nord, ajungând până în Providence, Rhode Island. Acolo, la primul indicator spre Cape Cod, s-a oprit să ia benzină, și abia atunci și-a dat seama cât de departe ajunsese. A cotit pe I-96 spre sud și a mers până a văzut indicatorul către Route 7. A luat-o pe-acolo, simțind că trebuia să găsească Aeroportul Danbury. Când ajunse acolo, parcă lângă intrare.

„I-a dus trupșorul într-o cutie", își spuse ea. „Ăsta a fost sicriul ei. A luat-o în avion și a zburat deasupra oceanului, după care a deschis ușa sau geamul și a aruncat-o pe fetița mea frumoasă în ocean. Ce lungă trebuie să fi fost căderea! Oare cutia s-a spart? Kathy a mea s-a rostogolit din ea în apă? Apa e așa de rece acum…"

Apoi își spuse: „Nu te mai gândi la asta. Adu-ți aminte cât de mult îi plăcea să se bălăcească în valuri. Trebuie să-i spun lui

Steve să închirieze o șalupă. Dacă ieșim în larg, și arunc niște flori pe apă, poate-o să am senzația că-mi pot lua cu adevărat rămas-bun de la ea. Poate…”

Dintr-odată, lângă geamul mașinii se aprinse lumina unei lanterne, iar Margaret ridică privirea.

— Doamnă Frawley.

Glasul polițistului era blând.

— Da.

— Am dori să vă ajutăm să vă întoarceți acasă, doamnă. Soțul dumneavoastră e foarte îngrijorat.

— Am avut de făcut un drum…

— Doamnă, e ora unsprezece noaptea. Ați ieșit din magazin la ora patru.

— Serios…? Probabil fiindcă am încetat să mai sper.

— Da, doamnă. Și acum, dați-mi voie să vă conduc acasă.

53

Vineri spre seară, plecând de la locuința lui Amy Lindcroft, agenții Angus Sommers și Ruthanne Scaturro s-au dus direct la sediul C.F.G.&Y. de pe Park Avenue, unde au cerut să fie primiți imediat de Gregg Stanford. După o așteptare de o jumătate de oră, au fost în sfârșit primiți în biroul lui, care fusese mobilat cu scopul vizibil de a-i impresiona pe vizitatori.

În locul unui birou tipic, avea o masă de scris antică. Sommers, care se pricepea și el la mobilă, o recunoscu ca datând de la începuturile secolului al XVIII-lea, și socoti că probabil valora o avere. În locul rafturilor pentru cărți, un *bureau-cabinet* din secolul al XVIII-lea, în dreptul peretelui din stânga, reflecta soarele la asfințit ce lumina prin fereastra cu vedere spre Park Avenue. Pe post de scaun directorial, Stanford își alesese un fotoliu antic, cu tapițerie de piele. În contrast cu acesta, fotoliile din fața biroului erau din materiale destul de simple, dând de înțeles că niciun vizitator nu putea să se ridice la același nivel social cu Gregg Stanford. Portretul unei femei frumoase, în rochie de seară, domina peretele din dreapta biroului. Sommers era sigur că femeia trufașă și serioasă din tablou nu putea fi decât actuala soție a lui Stanford, Millicent.

„Mă întreb dacă a ajuns la faza în care le cere subalternilor să nu-l privească niciodată în ochi", își spuse Sommers. „Ce făcătură! Și biroul ăsta… oare singur și l-a împopoțonat, sau și-o fi vârât și nevastă-sa coada? Face parte din consiliul de administrație a vreo două muzee, așa că probabil se pricepe și ea."

Când cei doi agenți îl chestionaseră pe Norman Bond, acesta măcar schițase gestul de a se ridica ușor de pe scaun, la apariția lor. În schimb, Stanford rămase așezat, cu mâinile împreunate în față, până când agenții se așezară fără a fi fost invitați.

— Ați mai făcut ceva progrese în căutarea lui Pied Piper? întrebă el pe un ton repezit.

— Da, am făcut progrese evidente, răspunse prompt și convingător Angus Sommers. De fapt, ne apropiem cu viteză de

identificarea lui. Mai mult decât atât nu am dreptul să spun.

Observă că buzele lui Stanford se strânseră. „Este nervos?" se întrebă el. Spera că da.

— Domnule Stanford, tocmai am primit informații pe care trebuie să le discutăm cu dumneavoastră.

— Nu-mi pot imagina ce aveți de discutat cu mine, răspunse Stanford. Mi-am exprimat cât se poate de clar poziția cu privire la plata răscumpărării. E evident că acesta e singurul domeniu care poate prezenta interes pentru dumneavoastră, în ceea ce mă privește.

— Nu tocmai, replică încet Sommers, prelungind cuvintele cu o satisfacție răutăcioasă. Cred că a fost un mare șoc pentru dumneavoastră când ați aflat că Lucas Wohl era unul dintre răpitori.

— Despre *ce* tot vorbiți…?

— Probabil i-ați văzut fotografia în ziare și la televizor, nu-i așa?

— I-am văzut fotografia, firește.

— Atunci, trebuie să-l fi recunoscut în el pe fostul deținut care v-a fost șofer ani de zile.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ba eu cred că *înțelegeți,* domnule Stanford. A doua dumneavoastră soție, Tina Olsen, a activat într-o fundație de binefacere care-i ajuta pe foștii pușcăriași să-și găsească de lucru. Prin intermediul ei l-ați cunoscut pe Jimmy Nelson, care la un moment dat a preluat numele vărului său decedat, Lucas Wohl. Tina Olsen a avut pentru multă vreme un șofer particular, dar Jimmy – sau Lucas, sau cum l-oți fi numit dumneavoastră – vă transporta frecvent cu mașina, în timpul căsniciei cu ea. Ieri, Tina Olsen i-a telefonat fostei dumneavoastră soții, Amy Lindcroft, și i-a spus că presupune că Lucas a continuat să vă transporte încă multă vreme, după ce ați divorțat. Așa este, domnule Stanford?

Stanford se uită mai întâi la un agent, apoi la celălalt.

— Mai rău decât o femeie părăsită, sunt două femei părăsite, comentă el. În timpul căsniciei mele cu Tina, foloseam o firmă de mașini. Vă spun cu toată sinceritatea că n-am stabilit

niciodată relații personale cu diverșii șoferi care lucrau pentru acea firmă. Dacă-mi spuneți că unul dintre răpitori lucra ca șofer acolo, nu vă contrazic, deși, firește, mă surprinde acest lucru. Iar ideea că ar fi trebuit să-l recunosc, văzându-i fotografia în ziar, e ridicolă.

— Prin urmare, nu negați că l-ați cunoscut? întrebă Sommers.

— Dacă mi-ați spune despre *orice* persoană că m-a dus cu mașina, din când în când, cu ani în urmă, n-aș putea nici să confirm, nici să vă contrazic. Și acum, plecați de-aici.

— Vom parcurge registrele pe care le ținea Lucas; datează de ani de zile, spuse Sommers, în timp ce se ridica. Bănuiesc că a lucrat ca șofer pentru dumneavoastră de mai multe ori decât vă convine să recunoașteți, ceea ce mă face să mă întreb și ce altceva mai aveți de ascuns. Vom afla despre ce este vorba, domnule Stanford. Vă dau cuvântul meu de *onoare.*

54

— Să fie clar, îi spuse Angie lui Kathy, sâmbătă dimineața la ora nouă. Cu tusea și plânsetele tale, nu m-ai lăsat să dorm juma' din noapte, și m-am săturat. Nu pot să stau închisă-n camera asta toată ziua, și nu pot nici să te leg la gură, fiindcă, răcită cum ești, s-ar putea să nu mai poți să respiri, așa c-am să te iau cu mine. Ieri, când am ieșit, ți-am cumpărat niște haine, da' pantofii nu-ți vin bine; sunt prea mici. Așa c-acuma o să ne ducem iar la Sears, iar eu am să intru ca să iau unii c-un număr mai mari, iar *tu* ai să stai culcată în furgonetă și n-ai să scoți o vorbă, ai înțeles?

Kathy dădu din cap. Angie o îmbrăcase cu o bluză pe gât, o salopetă de catifea reiată și o canadiană cu glugă. Părul ei scurt, vopsit castaniu-închis, îi atârna în jurul obrajilor și-i cădea într-un breton moale pe frunte, încă umed după ce Angie îi făcuse duș. După ce înghițise lingura de sirop de tuse era din nou somnoroasă. Voia așa de mult să stea de vorbă cu Kelly, dar limba gemenelor era interzisă. De aceea o ciupise atât de tare Angie, în ajun.

„Mami, tati", șopti ea în gând. „Vreau să vin acasă… Vreau să vin acasă…"

Știa că nu trebuia să plângă. Nu *voia* să plângă, dar când adormi și întinse mâna după a lui Kelly, fără s-o găsească, apoi își dădu seama că nu era în patul ei și mami n-avea să vină ca să se asigure că erau acoperite, nu se mai putu stăpâni. Și începu să plângă.

Pantofii pe care i-i cumpărase Angie îi erau prea mici. Îi strângeau picioarele, și cu ei nu se simțea deloc la fel ca în tenișii cu șireturi roz, sau în pantofii pe care îi încălțase la petrecere. Poate că, dacă era foarte cuminte, și nu plângea, și încerca să nu tușească, mami avea să vină și s-o ia acasă. Iar pe Mona o chema în realitate Angie. Așa-i spunea Harry uneori. Și nici pe el nu-l chema Harry, ci Clint. Așa-i spunea Angie uneori.

„Vreau să mă duc acasă", își spuse ea iar, și ochii i se umplură de lacrimi.

— Să nu începi să plângi, o preveni Angie, în timp ce deschidea ușa și o trăgea după ea de mână, spre parcare.

Afară ploua tare, iar Angie lăsă jos valiza mare pe care o ducea și ridică gluga canadienei peste capul lui Kathy.

— Nu trebuie să-mi răcești și mai rău, îi spuse ea. Și-așa ești destul de bolnavă.

Angie duse în mașină valiza cea mare, apoi o puse pe Kathy să se culce pe perna de pe jos și o acoperi cu o pătură.

— Asta-i altceva. Trebuie să-ți cumpăr un scaun de mașină.

Oftă.

— Dumnezeule, am mai multă bătaie de cap cu tine decât merită.

Trânti portiera din spate, se așeză la volan și răsuci cheia în contact.

— Pe de altă parte, dintotdeauna mi-am dorit un copil, continuă ea, vorbind mai mult de una singură decât cu Kathy. De-asta am și dat de belea, înainte. Cred că puștiului ăluia chiar îi *plăcea* de mine și voia să rămână al meu. Era să-mi ies din minți, când a venit maică-sa să-l ia. Billy îl chema. Și era așa de drăgălaș, și puteam să-l fac să râdă – nu ca pe tine, care plângi tot timpul… Dumnezeule!

Kathy știa că Angie n-o mai plăcea. Se ghemui pe podea și-și vârî degetul în gură. La fel făcuse și când era mică, dar apoi se oprise. Acum, n-avea *încotro* – așa, îi era mai ușor să nu plângă.

În timp ce scotea mașina din parcarea motelului, Angie mai spuse:

— În caz că te interesează, ești în Cape Cod, păpușico. Strada asta duce în port, unde sunt vapoarele care pleacă la Martha's Vineyard și Nantucket. Și eu am fost la Martha's Vineyard odată, cu tipul care m-a adus aici. Îmi plăcea de el, dar nu ne-am mai întâlnit niciodată de-atunci. Mamă, ce-aș mai vrea să-i pot spune că umblu c-un milion de dolari într-o valiză. N-ar fi ceva?

Kathy simți că mașina cotea.

— Main Street, Hyannis, continuă Angie. Nu-i la fel de aglomerat cum o să fie peste vreo două luni. Pân-atunci, noi o s-ajungem în Hawaii. Probabil acolo e mult mai sigur decât în Florida.

Mai merseră un timp. Angie începu să fredoneze un cântec despre Cape Cod. Nu prea știa cuvintele, așa că murmura, după care striga dintr-odată: *„În Old Cape Cod"* Repeta aceste cuvinte la nesfârșit. Apoi, după un timp, mașina se opri, iar Angie mai cântă o dată:

— „Aici, în vechiul Cape Cod"…

Apoi spuse:

— Mamă, ce bine cânt!

În sfârșit, se aplecă peste spătar și privi în jos, cu o figură răutăcioasă.

— Gata, am ajuns, spuse ea. Acum, ascultă, să nu îndrăznești să te ridici de-acolo, ai înțeles? Am să-ți trag pătura peste cap, așa că dacă se uită cineva în mașină, n-o să te vadă. Dacă ies din magazin și văd c-ai mișcat un *deget*, știi ce-ai să pățești, nu?

Ochii lui Kathy se umplură de lacrimi, în timp ce dădea din cap.

— OK. Văd că ne înțelegem. Am să mă-ntorc repede, și pe urmă o să mergem la McDonald's sau la Burger King. Tu și cu mine, împreună. Mămica și Stevie.

Kathy simți cum pătura îi era trasă peste cap, dar nu-i păsa. La căldură și-n întuneric era plăcut – și dormi, îi era somn, și-i plăcea și să doarmă. Dar pătura era mițoasă, și o gâdila la nas. Își dădea seama că iar îi venea să tușească, dar reuși să nu scoată un sunet până când Angie coborî din mașină și închise portiera, încuind-o.

Abia atunci dădu drumul lacrimilor, și începu să vorbească cu Kelly.

— Nu vreau să fiu în vechiul Cape Cod. Nu vreau să fiu în vechiul Cape Cod. *Vreau să vin acasă…*

55

— Uite-l șopti agentul Sean Walsh partenerului său, Damon Philburn.

Era ora nouă și jumătate, sâmbătă dimineața. Walsh arăta spre silueta unui bărbat slab, îmbrăcat într-un hanorac cu glugă, care acum mergea pe cărare spre ușa din față. Mașina în care așteptaseră agenții era parcată pe cealaltă parte a străzii. Cu o mișcare rapidă, perfect sincronizată, cei doi ieșiră simultan din ea și-l încadrară pe individ înainte ca acesta să poată măcar răsuci cheia în ușă.

Fratele după mamă al lui Steve Frawley, Richard Mason, pe care-l supravegheaseră, nu păru surprins să-i vadă.

— Intrați în casă, le spuse el. Dar să știți că vă pierdeți vremea. N-am nicio legătură cu răpirea fiicelor fratelui meu. Știind cum lucrați, mă gândesc că probabil ați interceptat telefonul mamei mele, când m-a sunat după ce v-ați interesat de mine.

Niciunul dintre agenți nu se osteni să-i răspundă, în timp ce Mason aprindea lumina din antreu și-i conducea în living. Walsh avu impresia că acesta arăta ca o cameră de motel: o canapea tapițată cu tweed în modele maro, două fotolii cafenii cu dungi, două gheridoane cu lămpi din aceeași garnitură, o măsuță de cafea, mochetă bej. Aflaseră că Mason locuia acolo de zece luni, dar nimic din cameră nu sugera că acela ar fi fost domiciliul lui permanent. Pe rafturile încastrate în pereți nu exista nici măcar o singură carte. Nu se vedeau fotografii de familie sau alte obiecte personale care ar fi putut sugera un hobby sau orice fel de activitate desfășurată în timpul liber. Mason se așeză într-unul dintre fotolii, picior peste picior, scoase un pachet de țigări și-și aprinse una, aruncând o privire nemulțumită spre masa de lângă fotoliu.

— Am aruncat scrumierele, ca să nu fiu tentat să fumez.

Înălțând din umeri, se ridică și dispăru în bucătărie, de unde se întoarse cu o farfurioară și se instală din nou în fotoliu.

„Încearcă să afișeze un calm desăvârșit", își spuse Walsh. „Cu

toții ne putem preface." Schimbă o privire scurtă cu Philburn și-și dădu seama că erau de aceeași părere, așa că lăsară tăcerea să se prelungească.

— Ascultați, în ultimele zile am circulat mult cu mașina și vreau să mă culc. Ce doriți? întrebă Mason, pe un ton insolent.

— Când v-ați apucat iar de fumat, domnule Mason? se interesă Walsh.

— Acum o săptămână, când am auzit că gemenele fratelui meu dispăruseră, răspunse Mason.

— Mai bine zis, când dumneavoastră și Franklin Bailey v-ați hotărât să le răpiți, nu-i așa? întrebă agentul Philburn, pe cel mai firesc ton.

— Ați înnebunit?! Pe fiicele propriului meu frate?

Walsh îl privi pe Mason în timp ce întorcea capul spre Philburn. Văzu roșeața intensă care i se ridică pe gât, colorându-i chipul. Îi studiase fotografiile de la dosar și observase deja vizibilele asemănări fizice cu fratele său după mamă. „Dar orice similitudine se oprește aici", își spuse el. Urmărind aparițiile lui Steve Frawley la televiziune, fusese impresionat de capacitatea de a-și controla emoțiile, deși se vedea clar că trăia sub tensiune. Mason fusese închis fiindcă era un escroc care râvnea la banii altora. „Și pe noi încearcă să ne păcălească acum", își spuse Walsh, „jucând rolul unchiului indignat."

— N-am mai vorbit cu Franklin Bailey de opt ani, continuă Mason. Ținând seama de împrejurări, mă îndoiesc că ar dori să discute cu mine.

— Nu vi se pare o coincidență cam mare că el, un om aproape străin de familie, s-a repezit să-și ofere serviciile ca intermediar pentru soții Frawley? se interesă Walsh.

— Dacă ar fi să fac o deducție, din câte-mi amintesc despre Frawley, aș zice că-i place să apară în luminile rampei. Când a investit în compania mea, era primar, și-mi amintesc chiar că a glumit cu mine spunând că ar accepta să participe chiar și la deschiderea unui plic, dacă ar veni presa. Când a pierdut alegerile și totul s-a terminat, a fost foarte marcat. Știu că abia aștepta să compară la bara martorilor, la procesul meu, și cred c-a fost foarte dezamăgit când am acceptat să pledez vinovat. Cu

toți mincinoșii pe care-i pregătiseră agenții federali ca martori, n-aveam nicio șansă, dacă apăream în fața instanței.

— I-ați vizitat pe fratele dumneavoastră și pe soția lui, în Ridgefield, la scurt timp după ce s-au mutat, acum câteva luni, spuse Walsh. N-ați trecut și pe la Franklin Bailey, de dragul vechilor vremuri?

— Ce întrebare prostească! răspunse calm Mason. M-ar fi dat afară.

— N-ați fost niciodată foarte apropiat de fratele dumneavoastră, nu-i așa? întrebă și Philburn.

— Mulți frați nu întrețin relații strânse. Cu atât mai mult, când e vorba de frați doar pe jumătate.

— Ați cunoscut-o pe viitoarea soție a lui Steve, Margaret, înainte ca ei doi să se fi văzut prima oară. I-ați telefonat și i-ați propus o întâlnire, iar ea v-a refuzat. Apoi l-a cunoscut pe Steve, la Facultatea de Drept. Asta nu v-a deranjat?

— Niciodată nu mi-a fost greu să cuceresc o femeie atrăgătoare. Ca dovadă, am divorțat până acum de două femei deștepte și frumoase. La Margaret nu m-am mai gândit.

— Ați fost pe punctul să reușiți cu o escrocherie din care ați fi câștigat milioane. De când a fost angajat Steve într-o funcție cu perspective de promovare la cel mai înalt nivel, nu v-a trecut niciodată prin minte că v-a întrecut din nou?

— Nici măcar o dată. Și, așa cum spuneam, n-am înșelat niciodată pe nimeni.

— Domnule Mason, munca de hamal e destul de obositoare. Nu pare să fie genul de ocupație pe care v-ați alege-o de bunăvoie.

— E un expedient provizoriu, răspunse calm Richard Mason.

— Și nu vă temeți că v-ați putea pierde postul? N-ați mai fost la serviciu toată săptămâna.

— Am telefonat ca să anunț că nu mă simțeam bine și aveam nevoie de o săptămână liberă.

— Ciudat, nu ni s-a spus asta, comentă Philburn.

— Atunci, cineva de la aeroport a făcut o încurcătură. Vă asigur că eu am dat telefonul.

— Și unde v-ați dus?

— Am făcut un drum cu mașina până-n Vegas. Simțeam că am noroc.

— Și nu v-a trecut prin minte să mergeți la fratele dumneavoastră, după ce fetițele lui fuseseră răpite?

— Nu m-ar fi primit. Prezența mea îl stânjenea. Vi-l puteți imagina pe fratele cu reputație de escroc plimbându-se prin fața camerelor de luat vederi? Chiar dumneavoastră ați spus că Steve o s-ajungă departe, în C.F.G.&Y. Pariez că nici nu m-a trecut ca persoană de referință, în curriculum vitae.

— Vă pricepeți la transferurile telegrafice și cunoașteți genul de bănci care le acceptă, transmit fondurile mai departe și șterg orice urmă, nu-i așa?

Mason se ridică în picioare.

— Ieșiți afară. Sau mă arestați, sau plecați de-aici.

Niciunul dintre agenți nu schiță vreo mișcare.

— Nu vi se pare o mare coincidență că în weekendul trecut ați vizitat-o pe mama dumneavoastră, în Carolina de Nord, chiar în același weekend în care au fost răpite fiicele fratelui dumneavoastră? Poate că încercați să vă creați un alibi.

— Am spus să plecați.

Walsh își scoase carnetul.

— Unde ați locuit în Vegas, domnule Mason, și cine ar putea confirma prezența dumneavoastră acolo? Dați-ne câteva nume.

— Nu mai răspund la nicio întrebare până nu vorbesc cu un avocat. Vă știu eu. Încercați să-mi întindeți o cursă.

Walsh și Philburn se ridicară.

— O să ne întoarcem, spus Walsh, pe un ton neutru.

Ieșiră din apartament, dar se opriră lângă mașina lui Mason. Walsh scoase o lanternă și lumină panoul de bord.

— Cincizeci de mii șase sute patruzeci și șase de mile, remarcă el.

Philburn notă numărul.

— Se uită la noi, comentă el.

— Asta și vreau. Știe ce fac.

— Câte mile a spus maică-sa că avea la bord?

— În convorbirea telefonică pe care i-am interceptat-o, imediat după plecarea noastră, i-a reamintit că tatăl lui vitreg

observase că se apropia de cincizeci de mii de mile, iar garanția avea să expire curând, așa că-l îndemna să verifice dacă nu erau probleme. Se pare că Frawley senior e obsedat de întreținerea mașinilor.

— La bordul mașinii ăsteia, Mason are vreo șase sute de mile peste cincizeci de mii. Până-n Winston-Salem sunt vreo șase sute. E clar că n-a mers cu ea în Vegas. Și-atunci, unde crezi că a fost?

— Pe undeva prin zonă, pe post de babysitter, replică Philburn.

56

Sâmbătă dimineața, Lila Jackson abia aștepta să le povestească tuturor celor de la Abby's Discount cât de mult îi plăcuse piesa pe care o văzuseră ea și mama ei în seara trecută.

— Era o montare nouă cu „Orașul nostru", îi spuse Lila lui Joan Howell. Mi-a plăcut la nebunie! mai ales scena finală, când George se aruncă pe mormântul lui Emily! Îmi curgeau lacrimile pe obraji… Știți, când aveam doisprezece ani, și noi am pus în scenă piesa asta, la St. Francis Xavier. Eu o jucam pe prima femeie moartă. Aveam replica: „E pe același drum pe care l-am străbătut noi. Mhmm…"

Când Lila deborda de entuziasm, nimic n-o mai putea tempera. Howell o aștepta cu răbdare să facă o pauză, apoi spuse:

— Ieri spre seară a fost și pe aici ceva agitație. A venit Margaret Frawley, mama gemenelor răpite, și a întrebat de tine.

— Ce-a *făcut?*

Lila tocmai se pregătea să iasă din birou pentru a se îndrepta spre raionul unde lucra. Luă imediat mâna de pe clanță.

— *De ce?*

— Nu știu. A cerut numărul tău de mobil, și când n-am vrut să i-l dau, a spus ceva în sensul că fetița ei trăiește, și că trebuie s-o găsească. Probabil biata femeie a suferit o cădere nervoasă. Nici nu mă mir, desigur, după ce și-a pierdut una dintre gemene. Ba chiar m-a apucat de braț și, o clipă, am avut impresia că nu se mai putea controla. Pe urmă, am recunoscut-o și am încercat să-i vorbesc, dar ea a început să plângă și a ieșit de-aici, în fugă. Iar azi-dimineață am auzit la știri că fusese dată în urmărire, fiindcă dispăruse, și pe urmă poliția a găsit-o aseară la unsprezece, cu mașina parcată lângă aeroportul din Danbury. Au spus că părea total debusolată.

Lila uitase complet de piesă.

— Știu de ce voia să discute cu mine, spuse ea încet. În aceeași seară în care a cumpărat rochiile pentru ziua fetelor, săptămâna trecută, a venit și altă femeie ca să achiziționeze niște

haine de-aici. Alegea costumașe pentru niște gemeni de trei ani, și nu părea să aibă habar ce număr poartă. I-am spus asta doamnei Frawley, pentru că mi s-a părut că era o coincidență neobișnuită. Mai mult…

Lăsă fraza neterminată. Nu credea că lui Joan Howell, o femeie care ținea morțiș să facă totul ca la carte, i-ar fi convenit să afle că o convinsese pe contabilă să telefoneze la compania de cărți de credit pentru a se interesa de adresa femeii care cumpărase hainele pentru gemeni fără să le știe măsurile.

— Dacă doamna Frawley vrea să stăm de vorbă, mi-ar face mare plăcere s-o ajut, încheie ea.

— N-a lăsat niciun număr. Eu aș zice să nu-ți bați capul cu asta.

Joan Howell se uită la ceas, semn clar pentru Lila că era zece și cinci, iar ea era plătită pentru ca, începând de la ora zece, să vândă hainele cu preț redus de la Abby's.

Lila își amintea numele clientei care nu știuse măsurile gemenilor de trei ani. „O chema Downes", își spuse ea, în timp ce pornea spre un raion. „A semnat chitanța cu numele de doamna Clint Downes, dar când am vorbit cu Jim Gilbert despre ea, mi-a spus că de fapt se numește Angie, că nu e măritată cu Downes, care-i îngrijitorul de la Danbury Country Club, și că locuiesc într-o casă din incinta clubului."

Conștientă de faptul că Joan Howell n-o scăpa din ochi, se întoarse spre o femeie de lângă bara cu confecții, care luase deja pe braț mai multe costume cu pantaloni.

— Pot să vi le pun deoparte? o întrebă.

Recunoscătoare, clienta dădu din cap, iar Lila luă costumele și, în timp ce aștepta, își spuse că n-ar fi stricat să menționeze incidentul la poliție. Polițiștii insistaseră ca oricine avea ceva de comunicat s-o facă, în speranța de a-i ajuta să-i găsească pe răpitori.

„Jim Gilbert m-a făcut să mă simt ca o idioată", își spuse ea. „Vorbea despre toate informațiile false pe care le primește telefonic poliția. Și, pentru că e detectiv pensionar i-am dat crezare."

Cumpărătoarea mai găsise două costume pe care voia să le

probeze și aștepta să se ducă la cabină.

— E una liberă chiar aici, îi spuse Lila.

„Aș putea vorbi cu poliția chiar acum", reflectă ea, „însă cred că o să mă trateze cu indiferență, la fel cum a făcut Jim. Am o idee mai bună. Clubul country e la doar zece minute de-aici. În pauza de masă, am să mă duc cu mașina până acolo, am să sun la ușa casei îngrijitorului și am să spun că mi-am dat seama că tricourile pe care i le-am vândut aveau un defect, și-am venit să le înlocuiesc. Pe urmă, dacă mi se pare ceva suspect, am să anunț poliția."

La ora unu, Lila duse la casă două tricouri pe gât mărimea 4.

— Kate, bagă-le pe astea-ntr-o pungă, spuse ea. Mi le facturezi când mă întorc, acum sunt grăbită.

Începuse din nou să plouă, iar Lila, în graba ei, uitase să-și ia și umbrela. „Ei, și ce dacă mă ud?" se întrebă ea, în timp ce alerga prin parcare spre mașină.

Douăsprezece minute mai târziu, se afla la poarta clubului country Danbury. Spre dezamăgirea ei, văzu că era încuiată cu lacătul. „Trebuie să existe și o altă intrare", își spuse. Porni încet împrejurul proprietății, oprindu-se la o altă poartă încuiată, înainte de a găsi un drum de serviciu cu o barieră și o cutie în care se putea introduce un cod, pentru ca bariera să se ridice. În depărtare, pe partea dreaptă, dincolo de clădirea clubului, se distingea o căsuță care ar fi putut să fie locuința îngrijitorului menționată de Jim Gilbert.

Ploua tot mai tare. „Dacă tot am venit până aici", hotărî Lila, „o să merg mai departe. Cel puțin, am avut destulă minte ca să-mi iau impermeabilul." Coborî din mașină, trecu pe sub barieră și, încercând să se adăpostească pe sub pini, o luă la fugă spre casă, cu punga în care avea tricourile strânsă sub haină.

Trecu prin dreptul unui garaj cu un singur loc, aflat în dreapta casei. Ușa era deschisă, și vedea clar că garajul era gol. „Poate că nu e nimeni acasă", își spuse ea. „Păi, și-n cazul ăsta, ce e de făcut?"

Dar, pe măsură ce se apropia de casă, își dădea seama de faptul că în camera din față ardea lumina. „Hai s-o facem și pe

asta", își spuse ea, în timp ce urca pe cele două trepte ale micii verande de la intrare.

Și apăsă pe butonul soneriei.

Vineri seara, Clint plecase iar cu Gus, ajunsese acasă târziu, dormise până la amiază, iar acum era mahmur și nervos. În timp ce luau cina la bar, Gus spusese că, în seara aceea când dăduse telefon și vorbise cu Angie, ar fi putut să jure că din apropiere se auzeau plângând doi copii.

„Am încercat să minimalizez lucrurile", își spuse Clint. „I-am zis că trebuie să fi fost beat ca să creadă că-n cotețul ăsta de găini încap doi plozi. I-am zis că nu mă deranjează că Angie câștigă bani ca babysitter, dar dac-ar apărea vreodată cu doi țânci aici, i-aș zice să facă pași. Cred c-a înghițit-o, da' nu sunt sigur. Are gură spartă. Dacă-i spune cuiva c-auzise plângând doi copii pe care-i îngrijea Angie? Și-n plus, mi-a mai zis și c-a văzut-o pe Angie la farmacie, cum cumpăra un vaporizator și niște aspirină. S-ar fi putut să-i spună și altcuiva. Trebuie să-nchiriez o mașină și să mă descotorosesc de leagănul ăla", își spuse el în continuare, pe când își făcea cafeaua. „Bine măcar că l-am demontat, da' mai rămâne să-l scot de-aici și să-l arunc pe undeva prin pădure. De ce-o fi vrut Angie să păstreze una din puștoaice? De ce l-a omorât pe Lucas? Dacă amândouă fetele se-ntorceau acasă, Lucas și cu mine făceam bani jumi-juma și nimeni nu știa nimic. Și acum, toată lumea e în fierbere, fiindcă-și închipuie că una din puștoaice a murit. Angie o să se plictisească de ea, și atunci, o s-o abandoneze cine știe pe unde. Știu c-așa o să facă. Sper numai să n-o…"

Clint nu-și duse gândul până la capăt, dar în minte-i apăruse imaginea lui Angie aplecându-se în mașină pentru a-l împușca pe Lucas. Îl șocase, iar acum era îngrozit când se gândea ce ar mai fi putut să facă.

Stătea cocoșat peste masa din bucătărie, îmbrăcat într-o cămașă de corp groasă și blugi; avea părul nepieptănat, și obrajii țepoși; a doua ceașcă de cafea stătea în fața lui, neatinsă.

În clipa aceea, auzi soneria.

„Poliția!" Numai sticleții puteau fi, era sigur. Îl trecură toate

năduşelile. „Ba nu, poate că e Gus", îşi spuse el, agăţându-se ca înecatul de un pai. Trebuia să deschidă uşa. Dacă erau poliţiştii, văzuseră că ardea lumina şi n-aveau să mai plece.

Încă mai era desculţ, când traversă livingul, păşind fără zgomot pe mocheta jerpelită. Puse mâna pe clanţă, o apăsă şi deschise brusc uşa.

Lila tresări. Se aşteptase s-o vadă pe femeia care cumpărase hainele, iar acum avea în faţă un bărbat masiv şi neîngrijit, care se încrunta la ea cu un aer bănuitor.

Pentru Clint, uşurarea că nu venise poliţia după el fusese înlocuită de teama că putea fi cine ştie ce soi de capcană. „Poate că e o agentă sub acoperire care dă târcoale", presupuse el. „Să nu par nervos", îşi impuse. „Dacă n-am niciun motiv de îngrijorare, am să fiu politicos şi-am s-o întreb ce pot face pentru ea."

Îşi compuse un zâmbet de circumstanţă.

— Bună ziua.

„Mă întreb dacă n-o fi bolnav", fu primul gând care-i trecu prin minte Lilei. „Transpiră prea tare."

— Doamna Downes… adică Angie… e acasă? întrebă ea.

— Nu. E plecată să vadă de-un copil. Eu sunt Clint. Ce treabă aveţi cu ea?

„Probabil o să sune prosteşte", îşi spuse Lila, „dar am s-o zic oricum."

— Eu sunt Lila Jackson, începu ea să explice. Lucrez la Abby's Discount, pe Route 7. Şeful meu m-a trimis să-i dau lui Angie ceva. Mă aşteaptă înapoi în câteva minute. Vă supăraţi dacă intru în casă?

„Atâta vreme cât îi dau impresia că oamenii ştiu unde mă aflu, ar trebui să fiu în siguranţă", reflectă ea. Ştia că nu putea să plece până nu se asigura că Angie nu se ascundea undeva în casă.

— Desigur, poftiţi.

Clint făcu un pas lateral, iar Lila trecu pe lângă el. Fu de-ajuns să arunce o privire rapidă, ca să-şi dea seama că în living nu mai era nimeni, şi nici în bucătărie, iar uşa dormitorului era larg deschisă. Clint Downes părea să fie singur acasă, iar dacă

acolo fuseseră niște copii, acum nu se mai vedea nici urmă de ei. Își descheie haina, scoase punga cu tricourile și i-o întinse.

— Când doamna Downes, Angie vreau să zic, a fost la noi la magazin, săptămâna trecută, a cumpărat niște tricouri pe gât, pentru gemene, spuse ea. Am primit o înștiințare de la fabrică potrivit căreia toată seria din care făceau parte cele două articole pe care i le-am vândut ei aveau un defect, așa că am venit cu piesele înlocuitoare.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse încet Clint, încercând să găsească o explicație.

„Angie o fi cumpărat chestiile alea cu cartea mea de credit", își spuse el, „și a fost destul de proastă ca să lase urme…"

— Prietena mea lucrează mereu ca babysitter, îi explică el Lilei. A plecat în Wisconsin cu o familie, ca să-i ajute să aibă grijă de copii. O să stea acolo vreo două săptămâni. Le-a cumpărat chestiile alea fiindcă mama lor a dat telefon ca să spună că uitase una dintre valize.

— Mama gemenelor de trei ani? întrebă Lila.

— Mda. De fapt, din câte mi-a spus Angie, între ele e o diferență mai mică de un an. Totuși, sunt cam la fel de mari. Mama lor le îmbracă la fel și le zice gemene, da' de fapt nu sunt. Ce-ar fi să lăsați tricourile aici? Tot îi trimit lui Angie un pachet, așa c-am să le pun în el.

Lila nu știa cum să refuze oferta. „Alerg după cai verzi pe pereți", conchise ea. „Tipul ăsta pare inofensiv. Oamenii mai numesc, în glumă, gemeni copiii cu vârste foarte apropiate. Știu că așa fac." Îi întinse punga lui Clint.

— Atunci, eu mă duc, spuse ea. Vă rog să-i transmiteți scuze lui Angie, sau femeii pentru care lucrează.

— Sigur, cu plăcere. Nicio problemă.

Telefonul începu să sune.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun, spuse Clint, în timp ce se grăbea să ridice receptorul. Bună, salută el, cu ochii îndreptați spre Lila, care ținea acum mâna pe clanță.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Te-am sunat de zece ori! lătră un glas.

Era Pied Piper.

Pentru a nu o alerta pe Lila, Clint încercă să vorbească pe un ton cât mai neutru.

— Nu în seara asta, Gus, spuse el. Serios, vreau s-o las mai moale.

Lila deschidea ușa încet, sperând să audă ceea ce spunea Clint – dar nu avea cum să mai întârzie pe-acolo și, în plus, era clar că venise degeaba. Jim Gilbert îi spusese că Angie era babysitter, și părea foarte rezonabil ca mama unor copii să-i fi cerut să le mai cumpere niște haine în plus. „Și-acum, sunt udă leoarcă și n-am nici bani să plătesc tricourile", își spuse ea, în timp ce pornea grăbită înapoi spre mașină.

— Cine mai e acolo, cu tine? îl întrebă Pied Piper.

Clint așteptă s-o vadă pe Lila trecând prin dreptul ferestrei, apoi spuse:

— Angie a plecat cu puștoaica. S-a gândit că nu mai erau în siguranță dacă zăboveau pe-aici. A luat telefonul celular pe care i l-ai dat lui Lucas ca să mi-l transmită mie. A plătit de pe cartea mea de credit hainele pe care le-a cumpărat pentru copii. Adineaori a fost aici o femeie de la magazin, ca să înlocuiască niște tricouri cu defect. Nu știu dacă spunea adevărul sau nu.

Știa că ridica tonul, în timp ce continua:

— Trebuie să găsesc o soluție. Nici măcar nu știu unde e Angie.

Îl auzi pe Pied Piper inspirând scurt, și-și dădu seama că și el era nervos.

— Nu te repezi, Clint. Crezi că Angie o să mai sune?

— Cred că da. Are încredere în mine. Și probabil își dă seama că are nevoie de mine.

— Dar tu nu ai nevoie *de ea.* Ce s-ar întâmpla dacă i-ai spune că a trecut pe-acolo un polițist, ca să se intereseze de soarta ei?

— Ar intra în panică.

— Atunci, așa să-i spui. Aranjează să vă întâlniți undeva. Și ține minte – ceea ce i-a făcut lui Lucas, s-ar putea oricând să-ți facă și ție.

— Să nu crezi că nu mă gândesc la asta.

— Și dacă tot te gândești la asta, reține că dacă fata mai e în viață, ar putea să te identifice.

57

— Oricine are un punct vulnerabil, Margaret, îi spuse doctorița Sylvia Harris cu blândețe, sâmbătă după prânz. Era ora unu, iar ea și Kelly tocmai o treziseră pe Margaret din somn.

Acum, Margaret ședea în pat, cu Kelly cuibărită la pieptul ei. Încercă să zâmbească.

— Ce mi-oți fi dat, de m-a doborât în halul ăsta? Am dormit douăsprezece ore în șir!

— Îți dai seama câte ore de somn ai pierdut în ultima săptămână? replică doctorița Harris pe un ton vesel, deși ochii ei o urmăreau cu atenție. „Margaret e așa de slabă", constată ea, „atât de îngrozitor de palidă…" Sunt dezolată că a trebuit să te scol, chiar și acum, dar a telefonat agentul Carlson. Vrea să treacă pe-aici. Steve se îndreaptă și el spre casă și mi-a cerut să te trezesc.

— Probabil că FBI-ul încearcă să înțeleagă ce făceam aseară, când am plecat. Mă întreb dacă nu cumva mă cred nebună. Ieri, imediat după ce ați plecat, l-am sunat pe agentul Carlson. I-am spus că precis Kathy mai trăiește și că trebuie s-o găsească.

O strânse pe Kelly în brațe.

— Pe urmă, m-am dus la magazinul de unde am cumpărat rochiile și am luat-o la întrebări pe directoare. Cred că mi-am pierdut cumpătul.

— Ai idee unde te-ai dus după ce-ai ieșit din magazin? întrebă doctorița Harris. Mi-ai spus că aseară nu mai gândeai limpede.

— Nici nu-mi mai amintesc mare lucru, până în clipa în care am văzut un indicator spre Cape Cod. Ăla m-a dezmeticit, cumva, și am știut că trebuia să mă întorc. Mă simt foarte vinovată… Bietul Steve a avut de suportat destul stres și fără să întrec *eu* măsura.

Doctorița Harris își aminti de expresia deznădăjduită pe care o văzuse întipărită pe chipul lui Steve în seara trecută, la ora opt, când aflase că Margaret dispăruse.

„Doamnă doctor Sylvia", îi explicase el, cu un glas chinuit.

„Imediat după ce-am adus-o pe Kelly acasă de la creșă, în timp ce-și scotea jacheta, a scos un țipăt și și-a atins brațul în locul unde avea vânătaia. Probabil s-a lovit de colțul mesei din antreu. Dar Margaret și-a *ieșit din minți!* Era sigură că asta însemna că cineva o lovea pe Kathy, iar Kelly simțea durerea împreună cu ea. Mi-a smuls din mână cheile mașinii și mi-a spus că trebuia să discute cu cineva din magazinul de unde le-a cumpărat rochiile pentru ziua lor. Fiindcă nu mai venea acasă, și nu-mi puteam aminti numele magazinului, am dat telefon la poliție și i-am anunțat dispariția. Doamnă doctor Sylvia, nu e în pericol să pățească nimic, nu-i așa? Ce credeți, ar fi în stare să-și facă singură vreun rău?"

Abia peste trei ore de chin li se telefonase că poliția o găsise pe Margaret, stând în mașină, lângă aeroportul din Danbury. Când în sfârșit o aduseseră acasă, nu le putuse spune unde fusese în tot acel timp. „I-am dat un somnifer puternic", își spuse doctorița Harris, „și cred că am făcut bine. Nu-i pot ușura durerea, dar cel puțin îi dau o șansă să se odihnească."

O privi pe Margaret cum mângâia cu vârful degetului obrazul lui Kelly.

— Ei, cineva e foarte tăcută, spuse ea încet. Ce mai faci, Kel?

Fata ridică spre ea o privire serioasă, dar nu-i răspunse.

— Fetița noastră a fost într-adevăr destul de liniștită, toată dimineața, observă doctorița Harris. Am dormit și eu alături de tine azi-noapte, nu-i așa, Kelly?

Kelly dădu din cap, în tăcere.

— A dormit bine? se interesă Margaret.

— Avea niște reacții exagerate, față de orice, cred. Plângea în somn și tușea destul de tare. De-asta m-am gândit că era mai bine să stau cu ea.

Margaret își mușcă buzele. Încercând să-și păstreze calmul, spuse:

— Probabil simte răceala surorii ei.

O sărută pe creștet.

— O să avem mare grijă de asta, nu-i așa, doamnă doctor Sylvia?

— Într-adevăr, dar te pot asigura că n-are nimic la plămâni.

„De fapt”, își mai spuse ea în gând, „toată tusea asta e inexplicabilă. Nu e răcită.”

Se ridică în picioare.

— Margaret, acum noi te lăsăm să faci un duș și să te îmbraci. O să mergem jos, iar Kelly va alege povestea pe care vrea să i-o citesc.

Kelly ezita.

— Cred că e o idee excelentă, spuse Margaret.

În tăcere, Kelly coborî de pe pat și o luă pe Sylvia Harris de mână, după care porniră spre cabinetul de la parter. Acolo, Kelly alese o carte și se așeză pe genunchii doctoriței. În cameră era răcoare. Sylvia luă pledul afgan, împăturit pe brațul canapelei, și o înveli pe Kelly cu el. Începu să deschidă cartea, după care ridică mâneca fetiței pentru a doua oară în ziua aceea.

Vânătaia proaspătă de pe brațul ei se afla aproape în același loc cu cea care se decolora încet. „Arată de parcă ar fi ciupit-o cineva”, își spuse Sylvia.

— Ți-ai lovit cumva brațul de o masă, Kelly? spuse ea cu voce tare, întrebându-se dacă era posibil așa ceva.

„Oare Margaret are dreptate când spune că Kelly simte efectiv durerea lui Kathy?” Nu se putu stăpâni să formuleze întrebarea care o obseda.

— Kelly, poți simți uneori ceea ce simte și Kathy?

Privind-o, Kelly clătină din cap, cu ochi speriați.

— Șșșș, șopti ea, după care se ghemui, își puse degetul mare în gură și-și trase pledul peste cap.

58

Agentul special Connor Ryan convocase o ședință în biroul său din New Haven, pentru sâmbătă dimineața, la orele unsprezece. Hotărât să dea de urma răpitorilor, Ryan îi adunase pe agenții Carlson și Realto, împreună cu Jed Gunther, un căpitan din poliția statului Connecticut, în jurul mesei de conferințe, unde examinau situația anchetei.

Ca șef al biroului din Connecticut, Ryan conducea discuțiile.

— Wohl, așa cum mai era cunoscut, s-ar fi *putut* sinucide. Era practic posibil, dar nu s-a întâmplat în felul în care procedează majoritatea sinucigașilor. Un sinucigaș tipic își duce pistolul în gură sau la tâmplă și apasă pe trăgaci. Ia aruncați o privire la astea.

Le împărți celorlalți fotografiile de la autopsia lui Lucas Wohl.

— Având în vedere unghiul glonțului, ar fi trebuit să țină pistolul deasupra capului când a tras. Apoi, mai avem și mesajul despre sinucidere, care ridică alte probleme, continuă el pe un ton sec. Amprentele lui Wohl sunt pe coala de hârtie, dar nu peste tot, așa cum ar trebui să fie dacă ar fi introdus foaia în mașina de scris, scoțând-o apoi, după ce termina de scris biletul. Doar dacă nu cumva, desigur, purta mănuși când a scris la mașină.

Îi dădu scrisoarea lui Carlson.

— Să reconstituim, continuă el. Știm că avem cel puțin două persoane implicate. Unul era Lucas Wohl. În noaptea răpirii, guvernanta pornise spre camera gemenelor, fiindcă una dintre fete țipase. A fost atacată de la spate, în holul de la etaj. Crede că, în acel moment, trebuie să fi pătruns cineva în camera fetelor. Are sens, fiindcă știm că doi oameni au fost văzuți luând banii pentru răscumpărare.

— Crezi că unul dintre ei era Pied Piper? întrebă Gunther.

— Cred că Pied Piper e un al treilea om, care trăgea sforile fără să ia parte la răpirea propriu-zisă, dar asta e doar o supoziție.

— Eu bănuiesc că s-ar putea să mai fi fost implicată încă o persoană, interveni Walter Carlson. O femeie. După ce s-a întors acasă, Kelly a spus în somn două nume: „Mona" și „Harry". Tatăl ei stătea lângă pat și a auzit-o. Soții Frawley sunt convinși că nu cunosc pe nimeni care să se numească astfel. Prin urmare, e posibil ca Harry să fie numele celuilalt răpitor, iar Mona să fie o femeie care avea grijă de ele.

— Atunci, să convenim că ar trebui să căutăm cel puțin două persoane, poate chiar trei, diferite de Lucas Wohl: al doilea răpitor, un bărbat al cărui nume ar putea fi Harry, și o femeie care s-ar putea numi Mona. Iar dacă niciunul dintre aceștia trei nu a fost Pied Piper, atunci va trebui să mai căutăm și o a patra persoană, conchise Ryan.

Ceilalți oameni din jurul mesei dădură ușor din cap, semn că erau de acord.

— După cum văd eu lucrurile, continuă el, s-ar putea să fie patru. Îl avem pe fratele după mamă al lui Steve Frawley, Richard Mason, care e invidios pe Steve și o curtase pe Margaret, l-a cunoscut pe Franklin Bailey și a mințit când a susținut că se dusese la Vegas. Apoi, mai este Bailey însuși. De asemenea, Norman Bond, omul de la C.F.G.&Y. care l-a angajat pe Steve, a locuit în Ridgefield și s-a referit la fosta lui soție dispărută cu cuvintele *„răposata* mea soție".

Buzele lui Ryan se strânseră.

— În sfârșit, îl mai avem pe Gregg Stanford, care s-a împotrivit din răsputeri ca firma C.F.G.&Y. să plătească răscumpărarea, care s-ar putea să aibă probleme casnice cu soția lui cea bogată, și care la un moment dat l-a folosit pe Lucas Wohl ca șofer personal. Când vom termina să-i verificăm pe ăștia patru – Mason, Bailey, Bond și Stanford – o să putem spune și care-a fost primul cuvânt pe care l-au rostit când erau mici. De asta sunt sigur. Dar n-o să ne limităm numai la ei. S-ar putea să fie implicați și alții.

— Oamenii noștri sunt de părere că unul dintre cei care au intrat în casa Frawley, în noaptea răpirii, cunoștea locurile, spuse Gunther. Vom verifica toate registrele agentului imobiliar care a vândut proprietatea, ca să vedem dacă nu descoperim

vreo legătură. Pe lângă asta, am mai vorbit și cu polițistul din New York care a ajuns primul la Kelly. A făcut câteva observații interesante. Kelly purta pijamaua pe care acum știm că o avea în noaptea când a fost răpită, dar era destul de curată. N-am auzit de niciun copil de trei ani care să poarte aceeași îmbrăcăminte timp de cinci zile, fără s-o facă să arate ca și cum ar fi veche de cinci luni. Asta înseamnă că cineva fie i-a schimbat hainele, fie a spălat și a uscat pijamalele de cel puțin două ori. Iar de aici reiese că în toată povestea ar trebui să fi fost implicată și o femeie.

— Am presupus și eu același lucru, îi dădu Carlson dreptate. O altă întrebare este: Lucas a dus-o pe Kelly la parcarea aia cu mașina furată. În cazul ăsta, s-ar putea ca ea să-l fi văzut când s-a împușcat. Unde erau ceilalți răpitori? N-ar fi rezonabil să presupunem că nu știau despre planurile de sinucidere ale lui Lucas și l-au urmărit până la parcare cu intenția de a o lăsa pe Kelly, sau poate și pe Kelly și pe Kathy, în mașină, și a-l lua pe Lucas înapoi cu ei? Și rețineți, când Pied Piper i-a telefonat monseniorului Romney, a spus că *ambele* fete erau în siguranță. În acel moment, nu avea niciun motiv să mintă. S-ar putea să fi fost un șoc pentru el când a auzit despre moartea lui Kathy. Dacă nu vă e cu supărare, eu cred că *este* moartă, și că lucrurile s-au întâmplat așa cum a spus Lucas în scrisoare. A fost un accident. Și mai cred și că a aruncat-o în mare. Am vorbit cu mecanicul care l-a văzut pe Wohl urcându-se cu cutia aia grea în avion, și cu șoferul de la serviciul de catering care, peste o oră, l-a văzut dându-se jos din avion fără cutie. Știm cu toții că răpitorii profesioniști care urmăresc să primească o răscumpărare nu-și agasează în mod deliberat victimele, mai ales când e vorba de copii. Iată scenariul pe care-l cred eu posibil: Lucas a omorât-o *accidental* pe Kathy și a intrat în panică. Ceilalți s-au alarmat. E posibil să-l fi însoțit până la parcare, iar acolo unul dintre ei să-l fi împușcat, ca nu care cumva să vorbească, la beție. Trebuie să vorbim cu Kelly și să încercăm să aflăm ce știe. Zilele trecute, la spital, abia dacă a scos o vorbă, iar de când a venit acasă e destul de tăcută. Dar joi seara a pronunțat în somn acele două nume: „Mona" și

„Harry”. Poate reușim să mai scoatem de la ea și altceva despre cele întâmplate în timpul cât au fost răpite. Vreau să vorbesc cu părinții ei despre aducerea unui psihiatru infantil care s-o chestioneze.

— Și Margaret Frawley? se interesă Ryan. Tony, ai vorbit azi cu soțul ei?

— Am vorbit cu el aseară, după ce poliția a adus-o pe Margaret acasă. Mi-a spus că era în stare de șoc și că doctorița pediatră a gemenelor i-a dat un sedativ puternic. Se pare că nu știa unde fusese, nici măcar nu-și amintea că se dusese la acel magazin de unde cumpărase rochiile pentru ziua lor.

— Ce motiv a avut să se ducă la magazin?

— Am vorbit cu directoarea azi-dimineață. Ieri, când a trecut pe-acolo, Margaret părea să-și fi pierdut controlul. Voia să discute cu vânzătoarea de la care a cumpărat rochiile, iar când directoarea s-a oferit să-i dea numărul de telefon mobil al respectivei, a clacat nervos și a fugit afară. Numai Dumnezeu știe ce i-o fi trecut prin minte. Dar soțul ei mi-a spus că tot vorbea despre o vânătaie nouă de pe brațul lui Kelly susținând că era cauzată de un lucru care i se întâmpla lui Kathy, iar Kelly simțea aceleași dureri cu ale lui Kathy.

— Doar nu crezi toate aiurelile astea, nu-i așa, Tony? întrebă Ryan, fără să-și ascundă scepticismul.

— Nu, sigur că nu le cred. Nicio clipă nu cred despre Kelly că ar comunica cu Kathy, dar vreau să înceapă să colaboreze cu *noi*, și cu cât mai curând, cu atât mai bine.

59

Norman Bond locuia la etajul patruzeci al unui bloc aflat în Manhattan, pe Seventy-second Street, cu fațada spre East River. Vederea panoramică, de trei sute șaizeci de grade, pe care o avea de acolo, îi pigmentase întotdeauna singuratica viață personală. Dimineața, se trezea adesea la timp ca să vadă răsăritul soarelui. Seara, îi făcea o deosebită plăcere să observe strălucirea luminilor pe podurile care traversau fluviul.

În dimineața zilei de sâmbătă, după vremea îngrozitoare din cursul săptămânii trecute, se anunța o zi senină, însă nici chiar lumina veselă a soarelui nu reușea să-i ridice moralul. De câteva ore ședea pe canapeaua din living, trecând în revistă diverse opțiuni.

Nu avea prea multe soluții, conchise el. Ceea ce făcuse era bun făcut și nu se mai putea schimba.

— Și-a scris slova, degetul în mișcare… Și nici șiretlic, nici îndurare… Nu poate șterge, nici înlocui o vorbă din scrisoare… recită el de unul singur.

Nu știa citatul exact, dar cam așa suna.

„Cum am putut fi atât de prost?" se întrebă. „Cum de-am putut să am o asemenea scăpare și s-o numesc pe Theresa «răposata mea soție»?"

Agenții FBI fuseseră pe față. Cu mult timp în urmă renunțaseră să-l mai întrebe în legătură cu dispariția Theresei. Acum, iar aveau s-o ia de la început. Dar, când o persoană lipsește de șapte ani, și a fost declarată legal moartă, nu e firesc să vorbești despre ea ca și cum *ar fi* moartă? Iar Theresa dispăruse de șaptesprezece ani.

Sigur că da.

Era normal să poarte verigheta pe care i-o dăduse Theresei, cea pe care ea i-o lăsase pe scrin. Dar oare același lucru se putea spune despre celălalt inel al ei, cel primit de Theresa de la al doilea soț? Își desprinse lanțul de la gât și luă în palmă amândouă inelele, studiindu-le cu atenție. IUBIREA E ETERNĂ, scria cu litere mici în interiorul ambelor inele.

„Cel pe care i l-a dăruit el e cu diamante", își spuse Norman cu invidie. „Eu nu i-am dat decât un inel simplu, de argint. Mai mult nu-mi puteam permite, atunci."

— *Răposata* mea soție, rosti el cu glas tare.

Iar acum, după atâta timp, răpirea a două fetițe îl adusese din nou în atenția FBI-ului.

„Răposata mea soție!"

Ar fi fost periculos să demisioneze de la C.F.G.&Y. și să plece în străinătate – era o mișcare prea bruscă, în dezacord cu planurile despre care vorbise.

La amiază, deveni conștient că încă mai avea pe el doar rufăria de corp. Cât se mai enerva Theresa când stătea așa! „Oamenii care au ceva în cap nu umblă îmbrăcați numai cu lenjeria de corp, Norman", îl cicălea ea, pe un ton disprețuitor. „Pur și simplu *n-o* fac. Îmbracă-te, sau măcar pune pe tine un halat. Ori una, ori alta."

Plânsese întruna când gemenii se născuseră prematur și nu supraviețuiseră, dar după numai o săptămână îi spusese ceva de genul „poate că a fost mai bine așa". Nu peste mult timp, îl părăsise, mutându-se în California, divorțase și, după un an, se recăsătorise. Norman îi auzise pe unii dintre salariații de la C.F.G.&Y. făcând haz apropo de asta. „Tipul pe care l-a luat de bărbat e plămădit din alt aluat decât bietul Norman", comentase unul dintre ei.

Durerea încă-l mai făcea să se crispeze.

Când se căsătoriseră, îi spusese Theresei că, într-o bună zi, avea să devină președinte și director executiv general al C.F.G.&Y.

Iar acum știa, desigur, că asta n-o să se întâmple niciodată, dar cumva nu mai avea nicio importanță. Nu-și dorea nici bătăile de cap ale funcției, și nici banii pe care i-ar fi putut câștiga. „Dar nu pot înceta să port inelele", își spuse el, în timp ce strângea în mână lanțul de la gât. „Ele îmi dau putere. Îmi amintesc că nu sunt doar un lucrător obsedat de muncă și nesigur pe sine, așa cum mă cred alții."

Norman zâmbi, amintindu-și expresia îngrozită de pe fața Theresei din seara când întorsese capul și-l văzuse ascuns pe

bancheta din spate a mașinii.

60

— Pantofii ăștia sunt prea mari, spuse Angie, da' n-o să-mi fac eu griji pentru asta.

Parcase în față la McDonald's, lângă mall-ul de unde cumpărase pantofii, iar acum îi punea lui Kathy în picioare.

— Nu uita să-ți ții gura, da' dacă te-ntreabă cineva cum te cheamă, să spui că „Stevie". Ai priceput? Ia zi acum, să te-aud.

— Stevie, șopti Kathy.

— Hai c-ai priceput. Și acum, vino.

Pantofii o jenau pe Kathy altfel decât ceilalți pe care i-i cumpărase Angie. Îi era greu să meargă pentru că picioarele îi tot alunecau și îi ieșeau din ei. Dar Angie o trăgea după ea atât de repede, și-n plus, îi era frică să-i spună.

Își simți piciorul ieșind dintr-un pantof.

În față la McDonald's, Angie se opri să cumpere un ziar de la un automat. Apoi, intrară și se așezară la coadă. După ce Angie luă tava cu mâncare, alese o masă de unde putea să vadă mașina.

— Până acum, niciodată n-a trebuit să fiu atentă la tărăboanța asta, spuse ea. Dar, cu toată prada aia din valiză, ar fi de neconceput să-i vină cuiva ideea s-o fure.

Kathy nu voia sandviciul cu ou și sucul de portocale pe care i le cumpărase Angie. Nu-i era foame, și nu dorea decât să doarmă. Dar nici nu voia s-o supere pe Angie, așa că încercă să mănânce măcar o parte din sandvici.

— Cred că de-aici o să ne-ntoarcem la motel, și pe urmă o să căutăm un loc de unde să putem cumpăra o mașină veche, spuse Angie. Problema e că, dacă o plătim cu o grămadă de hârtii de cincizeci și douăzeci de dolari, o să atragem atenția.

Kathy își dădea seama că Angie se înfuria tot mai tare, și o văzu cum desfăcea ziarul și mormăia printre dinți ceva ininteligibil. Apoi întinse mâna și ridică iar gluga pe capul lui Kathy.

— Dumnezeule Atotputernic, numai mutra ta o văd în ziarul ăsta, comentă ea. Mai puțin după păr, orice om bătut în cap te-

ar recunoaște. Hai să plecăm de-aici.

Kathy nu voia ca Angie să se supere iar pe ea. Se dădu jos de pe scaun și o luă de mână.

— Unde ți-e celălalt pantof, băiețaș? întrebă o doamnă care debarasa masa alăturată.

— *Celălalt pantof?* repetă Angie, apoi coborî privirea și văzu că fata mai purta doar un singur pantof. O, la naiba, mormăi ea, iar ți-ai dezlegat șiretul în mașină?

— Nu, șopti Kathy. Mi-a căzut. E prea mare.

— Și ăstălalt e mare, constată femeia. Cum te cheamă pe tine, băiețaș?

Kathy se strădui din răsputeri, dar nu-și putu aminti numele pe care o învățase Angie să-l spună.

— Ia zi, cum te cheamă? insistă femeia.

— Kathy, șopti ea.

O simți pe Angie strângându-i mâna cu putere, și dintr-odată își aminti numele pe care trebuia să-l spună.

— Stevie. Mă cheamă Stevie.

— A, pun pariu că ai o prietenă închipuită pe nume Kathy, remarcă femeia. Și nepoțica mea are o prietenă închipuită.

— Mda, confirmă grăbită Angie. Ei, noi acuma trebuie să mergem.

Kathy se uită înapoi și o văzu pe femeie luând un ziar de pe scaunul de lângă masa unde făcea curat. În ziar se vedea fotografia ei, și a lui Kelly. Nu se mai putu stăpâni și începu să vorbească în limba gemenilor cu Kelly. Simți iar mâna lui Angie strângând-o pe a ei cu putere.

— Haide, o grăbi aceasta, smucind-o după ea.

Celălalt pantof era încă pe trotuar, unde-i căzuse. Angie se aplecă și-l luă, apoi deschise portiera din spate a furgonetei.

— Urcă, spuse ea furioasă, aruncând pantoful înăuntru.

Kathy se grăbi să intre și, fără a aștepta să i se spună, se culcă în spate, cu capul pe pernă, și dădu să tragă peste ea pătura, când auzi un bărbat întrebând:

— Unde-i scaunul de siguranță pentru copil, doamnă?

Ridicând privirea, Kathy văzu că era un polițist.

— Tocmai acum mergeam să cumpărăm unul nou, răspunse

Angie. Azi-noapte, când am stat la motel, am uitat să încui portiera și ne-a fost furat.

— Unde-ați stat?

— La Soundview.

— Ați reclamat furtul?

— Nu, spuse Angie. Oricum era un scaun vechi, nu merita deranjul.

— Vrem să fim informați în privința oricărui furt care se comite în Hyannis. Pot să vă văd permisul de conducere și actele mașinii, vă rog?

— Sigur că da. Imediat…

Kathy o văzu pe Angie cum scotea actele din portofel.

— Doamnă Hagen, a cui e furgoneta aceasta? se interesă polițistul.

— A prietenului meu.

— Înțeleg. Ei bine, am să vă iert de data asta. Dar vă rog să vă duceți până la mall și să vă cumpărați un scaun nou pentru mașină. Nu vă voi lăsa să circulați cu acest copil în mașină, fără scaun.

— Vă mulțumesc, domnule ofițer. Chiar acum am să-l cumpăr. Vino, Stevie.

Se aplecă și o ridică pe Kathy în brațe, ascunzându-i fața în pieptarul hainei. Apoi închise portiera furgonetei și porni înapoi spre mall.

— Polițistul ăla se uită lung după noi, șuieră ea. Nu știu dacam făcut bine că i-am arătat permisul de conducere al Lindei Hagen. Mi-a aruncat o privire ciudată – dar, pe de altă parte, la motel m-am cazat cu numele de Linda. Dumnezeule, ce mizerie…!

Imediat ce intrară în mall, o lăsă pe Kathy jos.

— Așa, stai să-ți pun și celălalt pantof. Am să-ți bag și o batistă-n el, să nu-ți mai cadă. Avem de mers pe jos. Nu pot să te car în brațe tocmai până la Cape Cod. Iar acum, mai trebuie să cumpărăm și un scaun pentru mașină.

Kathy avea impresia că mergeau de-o veșnicie. Apoi, când găsiră în sfârșit un magazin unde se vindeau scaune de mașină, Angie îl apostrofă enervată pe omul de-acolo.

— Ascultați, despachetați-mi-l, îi ceru ea. Pot să-l duc sub braț.

— Atunci, o să se declanșeze alarma, îi răspunse el. Pot să deschid cutia, dar trebuie să lăsați scaunul înăuntru până ieșiți din magazin.

Kathy își dădea seama că Angie era din ce în ce mai furioasă, așa că preferă să nu-i spună că pantoful îi căzuse iar, chiar și cu batista în el. Apoi, la întoarcerea spre mașină, o trecătoare o opri pe Angie.

— Băiețelul dumneavoastră și-a pierdut un pantof.

Angie o ridică pe Kathy în brațe.

— Proasta aia de vânzătoare mi-a dat o pereche prea mare pentru ea… pentru el, adică, încercă ea să explice. Am să-i cumpăr altă pereche.

Se îndepărtă cât mai repede de femeia care voia să le mai spună ceva, ținând-o pe Kathy cu un braț și trăgând după ea scaunul pentru mașină, cu mâna cealaltă.

— O, Doamne, copoiul ăla tot aici e. Să *nu-ndrăznești* să scoți vreun cuvânt, dacă-ți vorbește.

Ajunse la mașină și o așeză pe Kathy în față, după care încercă să prindă scaunul pe bancheta din spate.

— Trebuie să-l pun bine, zise ea, apoi se pregăti s-o așeze pe Kathy în el. Întoarce capul, îi șopti ea. Întoarce-l acum! Nu te uita la el.

Kathy se temea atât de tare de Angie, încât începu să plângă.

— Gura! se răsti Angie în șoaptă. Taci din gură! Polițistul se uită la noi.

Trânti portiera din spate și se așeză la volan. În sfârșit, porniră. În drum spre motel, răcni la Kathy:

— Ai zis cum te cheamă! Iar ai vorbit ca-ntre gemeni! Ți-am zis să-ți ții gura! Nici nu știi în ce belea puteai să mă bagi! O vorbă să nu mai scoți. M-auzi ce-ți spun? Data viitoare când mai deschizi gura, te snopesc în bătaie!

Kathy închise strâns ochii și-și acoperi urechile cu palmele. Își dădea seama că Kelly încerca să-i vorbească, dar știa că nu avea voie să-i mai răspundă, altfel Angie ar fi bătut-o.

Când ajunseră înapoi în cameră, Angie o aruncă pe Kathy pe

pat și spuse:

— Un deget să nu miști, și nici să nu mai sufli o vorbă. Na, ia niște sirop de tuse. Și-nghite și aspirina asta. Iar ai febră.

Kathy bău siropul de tuse, înghiți aspirina și închise ochii, încercând să nu tușească. Peste câteva minute, înainte de a ațipi, o auzi pe Angie vorbind la telefon.

— Clint, spunea ea, eu sunt, scumpule. Ascultă, mi-e cam frică. Oamenii observă fata, când ies cu ea. I-a apărut mutra în toate ziarele. Cred că ai avut dreptate. Ar fi trebuit s-o las să plece acasă, cu cealaltă. Acum ce să fac? Trebuie să scap de ea. Cum să procedez?

Kathy auzi țârâitul soneriei, urmat de vocea speriată a lui Angie, care încerca să șoptească:

— Clint, trebuie să revin mai încolo. E cineva la ușă. O, Doamne, dac-a venit iar polițistul ăla…?

În timp ce Angie închidea telefonul, Kathy își îngropă fața în pernă. „Acasă", își spuse ea, în timp ce adormea. „Vreau să mă duc acasă…"

61

Sâmbătă dimineața, Gregg Stanford se duse la club să joace o partidă de squash, apoi reveni la proprietatea Greenwich care era principala reședință a soției sale. Făcu un duș, se îmbrăcă și ceru să i se servească prânzul în cabinet. Cu pereții lambrisați, tapiseriile și covoarele antice, mobila Hepplewhite și vederile panoramice spre Long Island Sound, cabinetul era încăperea lui favorită.

Însă nici chiar somonul gătit perfect, servit cu o sticlă de Château Cheval Blanc, lst Grand Cru Classé, nu-l ajută să se liniștească. A șaptea aniversare a căsătoriei lui cu Millicent avea loc miercurea următoare. În acordul prenupțial scria că, dacă divorțau sau se despărțeau legal înainte de acea dată, Gregg nu mai urma să primească nimic de la ea. Dacă rămâneau căsătoriți mai mult de șapte ani, aveau să-i revină douăzeci de milioane de dolari, chiar și dacă ulterior se despărțeau.

Primul soț al lui Millicent murise. A doua ei căsnicie durase doar câțiva ani. Celui de-al treilea bărbat îi prezentase hârtiile de divorț cu doar câteva zile înainte de a șaptea aniversare. „Mai am de rezistat patru zile", își spuse el. Simplul gând făcea să-l treacă nădușelile – în pofida ambianței elegante a camerei în care se afla.

Gregg era sigur că Millicent se juca de-a pisica și șoarecele cu el. În ultimele trei săptămâni călătorise prin Europa, unde fusese în vizită pe la diverși prieteni, dar marți îi telefonase din Monaco și-i aprobase poziția luată în legătură cu plata răscumpărării. „E un miracol că n-au fost răpiți deja alți douăzeci de copii de-ai salariaților noștri", spusese ea. „Ai dat dovadă de bun-simț."

„Iar când ieșim împreună în oraș, pare să se simtă bine cu mine", își spuse Gregg, făcând eforturi să se încurajeze singur.

„Dacă stau să mă gândesc la originea ta, e o adevărată minune că ai reușit să te cizelezi", îl lăudase Millicent.

Gregg învățase să-i accepte împunsăturile cu un zâmbet nepăsător. Cei foarte bogați sunt diferiți. Își dăduse seama de

acest lucru, de când se căsătorise cu Millicent. Și tatăl Tinei fusese bogat, dar el făcuse carieră prin forțe proprii. Trăise extrem de bine, însă în comparație cu stilul de viață al lui Millicent era ca o lumânare pe lângă o stea. Millicent își revendica genealogia din Anglia *anterioară* traversării cu „Mayflower". Și, cum obișnuia să sublinieze disprețuitor, spre deosebire de hoardele de aristocrați de familie bună care sărăciseră, cei din familia ei avuseseră întotdeauna foarte mulți bani.

Cea mai cumplită alternativă era ca Millicent să fi aflat despre vreuna dintre aventurile lui. „Am fost discret", își spuse, „dar dacă află despre oricare dintre ele, s-a zis cu mine."

Tocmai își turna al treilea pahar de vin, când sună telefonul. Era Millicent.

— Gregg, n-am fost foarte cinstită cu tine.

Gregg simți că i se usucă gura.

— Nu știu ce vrei să spui, draga mea, zise el, sperând ca tonul pe care vorbea să sune cât de cât amuzat.

— Voi fi sinceră. Am crezut că s-ar putea să mă înșeli, și pur și simplu n-aș fi putut tolera una ca asta. Dar ai primit un bilet de bună purtare, așa că…

Aici, Millicent râse.

— …după ce o să mă întorc, ce-ai zice să ne sărbătorim a șaptea aniversare și să închinăm pentru următorii șapte ani de căsnicie?

De astă dată, Gregg Stanford nu mai fu nevoit să-și reprime emoția.

— O, Doamne!

— Mă întorc luni. Să știi că… țin foarte mult la tine, Gregg. La revedere.

Gregg închise încet telefonul. Așa cum bănuise, pusese să fie urmărit. Numai norocul făcuse ca în ultimele câteva luni să înceteze, instinctiv, să se mai întâlnească cu alte femei.

Iar acum, nimic nu mai putea sta în calea aniversării celor șapte ani de căsnicie. Era punctul culminant al tuturor eforturilor din viața lui. Știa că mulți oameni se întrebau dacă Millicent avea să rămână cu el. Până și în pagina șase din *The*

New York Post apăruse un articol intitulat: „Ghici cine-și ține respirația?” Cu Millicent în spate, poziția lui în consiliul de administrație avea să devină și mai solidă. Urma să fie primul candidat pentru funcția de președinte și director general executiv.

Gregg Stanford se uită în jur, prin cameră, la lambriuri și tapiserii, la covorul persan și la mobila Hepplewhite.

— Am să fac orice, numai să nu pierd toate astea, spuse el cu glas tare.

62

În ultima săptămână, care păruse interminabilă, Margaret avusese impresia că agenții Tony Realto și Walter Carlson îi deveniseră prieteni, deși nu uita niciun moment că erau și ofițeri aflați în slujba legii. Azi, când sosiseră, oboseala și îngrijorarea din ochii lor o consolaseră cât de cât. Știa că, pentru ei, eșecul salvării lui Kathy avea importanță și pe plan personal, nu numai profesional.

„E ridicol să mă simt jenată fiindcă am cedat nervos aseară", își spuse ea, crispându-se când își aminti cum se agățase de brațul directoarei de la Abby's Discount. „Știu că mă agăț ca înecatul de un pai. Oare?"

Realto și Carlson i-l prezentară pe omul care-i însoțea, căpitanul Jed Gunther de la poliția statului Connecticut. „Are cam vârsta noastră", își spuse ea. „Probabil e destul de inteligent, dacă a ajuns deja căpitan." Știa că poliția de stat colaborase îndeaproape cu poliția din orașul Ridgefield, mergând din ușă-n ușă, întrebând dacă nu văzuse nimeni persoane necunoscute învârtindu-se prin cartier. Mai știa și că în noaptea răpirii, și a doua zi, luaseră haine de-ale gemenelor și căutaseră peste tot prin oraș și prin parcurile din jur, cu câini dresați, în speranța de a găsi vreo urmă.

Împreună cu doctorița Harris, Margaret și Steve îi conduseră pe detectivi în sufragerie – la „postul de comandă", cum îi zicea ea în gând. „De câte ori, în ultima săptămână, am stat cu toții în jurul mesei de-aici, așteptând un telefon, rugându-ne ca gemenele să vină înapoi?"

Kelly adusese perechile de păpuși și ursuleți care erau jucăriile favorite ale gemenelor. Le pusese pe pături pentru păpuși așternute pe podeaua livingului, iar acum pregătea măsuța și scaunele de jucărie, pentru un ceai. „Ei și lui Kathy le plăcea să se joace împreună de-a servitul ceaiului de după-amiază", își spuse Margaret. Schimbă o privire, peste masă, cu doctorița Harris. „Și ea se gândește la același lucru. Când ne duceam la cabinet, Sylvia le întreba întotdeauna pe fete despre

ceaiurile lor de după-amiază."

— Cum te mai simți, Margaret? întrebă cu compasiune agentul Carlson.

— Bine, cred… Sunt sigură că ați auzit că m-am dus la magazinul de confecții de unde le-am cumpărat rochiile de ziua lor și am cerut să vorbesc cu vânzătoarea care mă servise.

— Nu era acolo, din câte am înțeles, spuse agentul Realto. Poți să ne spui de ce voiai să vorbești cu ea?

— Numai fiindcă a spus că tocmai o servise pe o femeie care cumpăra haine pentru gemeni și i se păruse ciudat că nu le știa măsurile. Pur și simplu mi-a venit ideea smintită că poate cineva cumpăra acele haine știind că urma să le răpească pe fetițele mele și… și…

Înghiți în sec.

— Vânzătoarea nu era acolo, și la început directoarea n-a vrut să-mi dea numărul ei de mobil. Mi-am dat seama că făceam o scenă, așa că am fugit afară. Și pe urmă, cred c-am tot mers cu mașina, fără să mai știu de mine. Când am văzut un indicator spre Cape Cod, mi-am mai venit în fire cât de cât și m-am întors. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că un polițist îmi ținea o lanternă în față. Parcasem mașina la aeroport.

Steve își trase scaunul mai aproape de al ei și o cuprinse cu brațul pe după umăr.

— Steve, interveni agentul Realto, ne-ai spus că, în somn, Kelly a rostit numele „Mona" și „Harry", și că ești convins că nu cunoști pe nimeni care să se numească așa.

— Întocmai.

— Kelly a mai spus și altceva care ar putea fi de folos pentru identificarea oamenilor care au ținut-o prizonieră?

— A zis ceva în legătură cu un leagăn, ceea ce mi-a întărit convingerea că ea și Kathy au fost ținute într-un leagăn. Dar ăsta-i singurul lucru care avea sens cu adevărat, din tot ce-a spus.

— Și ce ți s-a părut că *nu* avea sens, Steve? întrebă Margaret, privindu-l fix.

— Marg, iubito, mi-ar plăcea și mie să sper alături de tine, dar…

Chipul lui Steve se schimonosi, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-aș dori mai mult decât orice să cred că ar exista măcar o *posibilitate* să fie în viață.

— Margaret, ieri m-ai sunat și mi-ai spus că tu crezi despre Kathy că mai trăiește, zise Carlson. *De ce* crezi asta?

— Fiindcă așa mi-a spus Kelly. Fiindcă ieri-dimineață, la slujbă, a afirmat că și Kathy vrea să vină acasă, chiar acum. Și pe urmă, la micul dejun, când Steve i-a propus să-i citească o carte, și că-și vor închipui că i-o citește și lui Kathy, Kelly a spus ceva de genul: „O, tăticule, ce prostie! Kathy e legată de pat. Nu te poate auzi." Și, de câteva ori, Kelly a încercat să vorbească în limba gemenilor cu Kathy.

— În limba gemenilor? întrebă Gunther.

— Au propria lor limbă aparte.

Simțind că era pe punctul să ridice vocea, Margaret se opri. Apoi, în timp ce se uita în jurul mesei, șopti pe un ton implorator:

— Mi-am spus că nu e decât o reacție la durere, dar *nu este* asta. Dacă ar fi murit, aș fi știut, dar Kathy n-a murit. Nu vă dați *seama?* Nu înțelegeți?

Aruncă o privire în living. Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să poată scoate o vorbă, ridică un deget la buze, iar cu cealaltă mâna le-o arătă pe Kelly. Toți se întoarseră într-acolo.

Fetița pusese ursuleții pe scaune, la masă. Păpușa care fusese a lui Kathy zăcea pe o pătură întinsă pe jos. Kelly o legase cu un ciorap la gură. Acum ședea alături, cu propria ei păpușă în brațe. Mângâia pe obraz păpușa lui Kathy și-i vorbea în șoaptă. Ca și cum ar fi simțit că se uitau la ea, ridică privirea și le spuse:

— Nu mai are voie să vorbească cu mine.

63

După vizita agenților Walsh și Philburn, Richie Mason își făcu o cafea și începu să se gândească la posibilitățile pe care le avea. FBI-ul îl urmărea. Îl înfuria faptul că scăpase lucrurile de sub control. Toate se potriviseră de minune, după care, singura verigă slabă a lanțului, cea despre care știuse dintotdeauna că îi va crea dificultăți, devenise într-adevăr problematică.

Iar acum, agenții federali strângeau lațul. De fapt, era un adevărat miracol că încă nici nu știau cât de puțin mai aveau până să afle adevărul. Faptul că se concentrau asupra legăturii dintre el și Bailey era o diversiune care-l ajuta să mai câștige puțin timp, dar știa că în curând aveau să-l ia ca din oală.

„În pușcărie *nu* mă mai întorc", își spuse el. Imaginea celulei mici și înghesuite, și a uniformelor, și gustul oribil al mâncării, și monotonia vieții de închisoare îl făceau să se cutremure. Pentru a zecea oară în ultimele două zile, se uită la pașaportul care avea să-i garanteze siguranța.

Pașaportul lui Stevie. I-l furase din sertarul scrinului în ziua aceea când fusese la Ridgefield. Semăna cu fratele său destul de bine pentru a trece de controlul pașapoartelor fără ca nimeni să pună întrebări. „Nu e nevoie decât să zâmbesc frumos, la fel ca frățiorul meu mai mic, când se uită la fotografie", își spuse el.

Exista oricând pericolul ca funcționarul de la controlul pașapoartelor să întrebe: „Nu fiicele dumneavoastră gemene au fost răpite?" În acel caz, ar fi răspuns pur și simplu că tragedia i se întâmplase vărului său. „Pe amândoi ne-au botezat după bunicul nostru", ar fi explicat el. „Și semănăm de parcă am fi frați."

Bahreinul nu avea încheiat niciun acord de extrădare cu Statele Unite. Dar, oricum, până atunci urma să aibă o nouă identitate, așa că nu mai conta.

Oare să se mulțumească doar cu cât avea sau să ia și restul haznalei cu aur?

De ce nu? se întrebă el. Și, în orice caz, era de dorit să nu lase nicio treabă neterminată.

Mulțumit de hotărârea pe care o luase, zâmbi.

64

— Doamnă Frawley, spuse încet Tony Realto, nu pot acționa bazându-mă pe convingerea dumneavoastră că Kelly ține legătura cu sora ei. Totuși, singurele indicii despre moartea lui Kathy sunt scrisoarea dinaintea sinuciderii și faptul că Lucas Wohl a fost văzut urcându-se în avion cu o cutie grea. Conform mesajului, a aruncat trupul lui Kathy în mare. Voi fi sincer cu dumneavoastră. Nu suntem absolut convinși nici că Lucas a scris acel mesaj, nici că s-a împușcat.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Steve pe un ton răstit.

— Vreau să spun că, dacă Lucas a fost asasinat de unul dintre complicii lui, s-ar putea ca scrisoarea să fie falsă, și să fi fost lăsată acolo pentru a da impresia că una dintre gemene ar fi murit.

— Începeți în sfârșit să credeți că e vie? întrebă Margaret, pe un ton implorator.

— Începem să credem că s-ar putea să existe o mică șansă de a fi în viață, răspunse Tony Realto, subliniind cuvintele „mică șansă". Sincer să fiu, nu cred în telepatia dintre gemeni, dar cred că, într-adevăr, Kelly ar putea să ne ajute. Trebuie să discutăm cu ea. Spuneți că vorbea despre „Mona" și „Harry". S-ar putea să mai lase un nume să-i scape, sau să ne dea vreo indicație despre locul unde au fost ținute.

O urmăriră pe Kelly cu privirea în timp ce lua o cârpă și se ducea la bucătărie. O auziră trăgând un scaun lângă chiuvetă. Când reveni, cârpa era umedă. Îngenunche și o puse pe fruntea păpușii lui Kathy. Apoi începu să vorbească, și toți se ridicară de pe scaune și se apropiară, pentru a auzi ce spunea.

Kelly șoptea:

— Nu plânge, Kathy. Nu plânge. Mami și tati au să te găsească.

Apoi ridică ochi spre ceilalți.

— Tușește foarte rău. Mona i-a dat un medicament, dar ea l-a scuipat.

Tony Realto și Jed Gunther schimbară o privire,

neîncrezători.

Walter Carlson o studia pe Sylvia Harris. „E doctoriță", își spuse el. „Specialitatea ei e telepatia gemenilor." După expresia întipărită pe fața ei, își dădea seama că într-adevăr credea în comunicarea dintre cele două surori gemene.

Margaret și Steve se țineau de mână, amândoi cu ochii înlăcrimați.

— Doamnă doctor Harris, spuse încet Carlson. Vreți să vorbiți cu Kelly?

Sylvia dădu din cap și se așeză lângă ea, pe jos.

— Văd că ai mare grijă de Kathy, spuse ea. Încă îi mai e rău?

Fetița dădu din cap.

— Nu mai poate vorbi cu mine. I-a spus unei doamne cum o cheamă de fapt, iar Mona s-a înfuriat și s-a speriat. Trebuie să le spună la toți că o cheamă Stevie. Și are fruntea *tare* fierbinte…

— De-asta îi pui compresa rece pe cap, Kelly?

— Da.

— Kathy are ceva legat la gură?

— A avut o cârpă, dar a început să i se facă rău, așa că Mona i-a scos-o. Acum Kathy doarme.

Kelly dezlegă ciorapul de la gura păpușii și-și culcă propria păpușă lângă ea. Le acoperi cu aceeași pătură, asigurându-se că degetele li se atingeau.

65

Cel care bătuse la ușa lui Angie era managerul motelului, David Toomey. Bătrânul slab, în vârstă de vreo șaptezeci și cinci de ani, avea niște ochi pătrunzători care o priveau prin ochelarii fără rame. Se prezentă, după care, pe un ton nemulțumit, o întrebă:

— Ce-i povestea asta cu scaunul din mașină care v-a fost furat azi-noapte, în parcare? Ofițerul Tyron, de la poliția din Barnstable, a trecut pe-aici ca să întrebe dacă au mai fost sparte și alte mașini.

Mintea lui Angie lucra cu febrilitate. Oare să-i spună că mințise, și că uitase să ia cu ea scaunul pentru mașină? Așa, ar fi riscat să aibă necazuri și mai mari. S-ar fi putut ca polițistul să se întoarcă și s-o amendeze. Ba chiar s-o mai ia și la întrebări.

— N-a fost mare lucru, spuse ea, aruncând o privire înapoi, spre pat.

Kathy era culcată cu fața la perete. Nu i se vedea decât ceafa, cu părul șaten-închis.

— Băiețelul meu e răcit rău, și eram foarte grăbită să-l aduc înăuntru.

Văzu cum ochii lui Toomey cercetau încăperea. Parcă i-ar fi putut citi gândurile. N-o credea. Plătise cu bani gheață pentru două nopți. Managerul simțea că era ceva suspect. Poate că auzea țiuitul respirației lui Kathy.

Da, *o auzise.*

— Poate-ar fi mai bine să-l duceți pe fiul dumneavoastră la urgență, la Cape Cod Hospital, îi sugeră el. Și nevastă-mea are mereu atacuri de astmă după câte un acces de bronșită, și după cum sună, pare să fie și el în pragul unui atac de astmă.

— La asta mă gândeam și eu, spuse Angie. Mă puteți îndruma cum să ajung la spital?

— E la zece minute de-aici, îi spuse Toomey. Vă duc eu bucuros, cu mașina mea.

— Nu, nu… E-n regulă. O să… o să treacă mama mea pe-aici, în jurul orei unu. Atunci va veni ea cu noi.

— Înțeleg… În cazul acesta, doamnă Hagen, v-aș sugera să duceți cât mai repede copilul la un doctor.

— Fiți sigur că așa am să fac. Vă mulțumesc mult. Sunteți foarte amabil. Și nu vă faceți griji pentru scaunul din mașină. Vreau să zic, oricum era vechi… înțelegeți dumneavoastră ce vreau să spun…

— Înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă Hagen. Nu v-a furat nimeni nimic. Dar ofițerul Tyron mi-a spus că acum aveți un scaun de mașină.

Toomey nu se osteni să-și ascundă sarcasmul din ton, în timp ce închidea ușa camerei în urma lui.

Angie o încuie imediat, de două ori. „O să mă pândească", își spuse ea. „Știe că nu aveam scaun în mașină, și s-a înfuriat fiindcă nu-i convine să se reclame furturi în motelul lui. Și polițistul ăla… Și el mă suspectează. Trebuie să plec de-aici, dar nu știu unde să mă duc. N-am cum să-mi transport lucrurile la mașină – și-ar da seama că vreau să fug. Iar acum, trebuie să las impresia că aș aștepta-o pe maică-mea. Dacă plec imediat, o să-și dea seama că e ceva necurat la mijloc. Poate că e mai bine să aștept un timp, și pe urmă să iau fata în brațe și s-o pun pe bancheta din spate a mașinii… după care o să mă întorc, ca pentru a-mi lua agenda… Din birou, nu poate să vadă decât partea din dreapta a mașinii. Pot să pui o pătură peste valiza cu bani și s-o bag prin cealaltă parte. Celelalte lucruri am să le las aici, ca să creadă că mă întorc. Dacă mă abordează din nou, am să-i spun că maică-mea a dat telefon și-am stabilit să ne întâlnim la spital. Dar poate că, dacă am puțin noroc, o să se cazeze cineva sau o să plece vreun client din coșmelia asta, așa c-am să mă pot strecura afară în timp ce el e ocupat."

În stânga ferestrei se vedea aleea din fața biroului. Așteptă astfel patruzeci de minute. Apoi, pe măsură ce Kathy respira tot mai greu și țiuia din ce în ce mai zgomotos, se hotărî să desfacă una dintre capsulele de penicilină, s-o dizolve parțial într-o lingură și s-o forțeze să bea antibioticul.

„Trebuie să scap de ea", își spuse, „dar n-am chef să-mi moară în brațe."

Furioasă și neliniștită, își deschise poșeta, scoase flaconul cu

capsule, desfăcu una, o turnă într-un pahar din baie, o diluă cu puțină apă și luă o lingură de plastic de la filtrul de cafea de pe bufet. O scutură pe Kathy, care se foi în somn, apoi deschise ochii și începu imediat să plângă.

— Mamă, Doamne, arzi ca focul! se răsti Angie. Hai, bea asta.

Kathy scutură din cap, și imediat ce simți pe limbă gustul lichidului din lingură își strânse buzele.

— Am zis s-o *bei!* strigă Angie.

Reuși să împingă cu forța o parte din soluție în gura fetei, dar Kathy se înecă, iar medicamentul i se prelinse pe obraz. Începu să tușească, văicărindu-se. Angie înhăță un prosop și i-l legă la gură, ca să-i înăbușe vocea, după care își dădu seama că fata putea să se sufoce și i-l scoase.

— Taci odată! șuieră ea. N-auzi ce-ți spun? Un sunet să nu mai scoți, că de nu, uite-acum și aici te omor. Numai tu ești de vină pentru toate!

Se uită afară pe fereastră și văzu că în dreptul biroului parcaseră câteva mașini. „Asta-i ocazia cea mai potrivită!", își spuse ea. O luă pe Kathy în brațe, alergă afară, deschise portiera furgonetei și o legă în scaunul din spate. Apoi, cu mișcări repezi, fugi înapoi în motel, înhăță valiza învelită în pătură și poșeta, și le aruncă în mașină, lângă Kathy. Peste treizeci de secunde, scotea în marșarier furgoneta din spațiul de parcare.

„Unde să mă duc?" se întrebă. „Oare să plec chiar acum din Cape? Încă nu l-am sunat pe Clint. Nici măcar nu știe unde sunt. În caz că polițistul ăla intră la bănuieli și începe să mă caute, îmi știe numărul. Și tipul de la motel îl știe. Trebuie să-i spun lui Clint să vină aici cu o mașină de închiriat. E riscant să mai circul cu furgoneta asta. Dar unde să mă duc…?"

Vremea continua să se însenineze, iar soarele după-amiezii strălucea cu putere. La gândul că polițistul care o pusese să cumpere scaunul putea să apară lângă ea, într-o mașină a poliției, începu să blesteme traficul greoi. În capătul Străzii Principale era o porțiune cu sens unic, așa că fu nevoită să cotească la dreapta. „Trebuie să ies din Hyannis, și-n caz că polițistul ăla chiar mă suspectează și dă alarma, n-aș vrea să mă prindă la vreunul dintre poduri. Am s-o iau pe Route 28", își

mai spuse ea.

Se uită înapoi spre Kathy. Fata ținea ochii închiși și avea capul căzut în piept, dar Angie văzu că respira sacadat, pe gură, iar obrajii îi erau îmbujorați. „Trebuie să găsesc un alt motel și să ne oprim acolo", hotărî ea. „Pe urmă, am să-l sun pe Clint ca să-i spun să vină aici. De vreme ce am lăsat toate lucrurile celelalte în Soundview, băgăciosul ăla de manager probabil o să creadă că ne întoarcem. Cel puțin, până diseară, când va vedea că s-a făcut târziu și n-am mai apărut."

Patruzeci de minute mai târziu, la scurt timp după ce trecuse de indicatorul spre Chatham, zări un motel potrivit. Avea o inscripție care se aprindea intermitent, anunțând LOCURI LIBERE, iar alături se afla o braserie.

— „Scoica și duna", citi Angie numele, cu voce tare. O să meargă.

Ieși de pe șosea și opri mașina în locul de parcare de lângă ușa biroului, în așa fel încât Kathy să nu poată fi văzută dinăuntru.

Recepționerul cu chip măsliniu vorbea la telefon cu iubita lui și abia dacă ridică privirea când îi întinse un formular de cazare. De teamă ca nu cumva polițistul din Hyannis s-o fi dat în urmărire, se hotărî să nu mai folosească numele de Linda Hagen. „Dar, dacă-mi cere să mă legitimez, va trebui să-i arăt ceva", își spuse ea, scoțându-și fără tragere de inimă propriul permis de conducere. Inventă un număr de înmatriculare și-l mâzgăli pe formular. Era convinsă că recepționerul, adâncit în conversație, n-avea să-l verifice.

Omul îi luă banii pentru o noapte de cazare și-i aruncă o cheie. Simțindu-se oarecum mai în siguranță, Angie reveni la furgonetă, o duse în spatele motelului, apoi intră în cameră.

— Tot e mai bine ca în motelul unde-am fost ultima oară, spuse ea cu voce tare, în timp ce ascundea valiza sub pat.

Ieși s-o aducă pe Kathy, care nu se trezi când o luă din scaunul de mașină. „Băi frate, febra asta-i din ce în ce mai mare", își spuse Angie. „Bine măcar că nu refuză aspirina de copii. Probabil crede că-s bomboane. Am s-o trezesc ca să-i mai dau una, acum. Dar înainte de asta, o să-l sun pe Clint."

Acesta răspunse de la primul apel.

— Unde naiba ești? lătră el în receptor. De ce n-ai sunat mai devreme? Pe mine mă trec aici toate sudorile, întrebându-mă dacă nu ești în pușcărie.

— Managerul motelului unde-am stat era prea băgăcios. Am plecat de-acolo cât am putut de repede.

— Și-acuma unde ești?

— Pe Cape Cod.

— Ce?

— Mi s-a părut un loc potrivit ca să mă ascund. Și cunosc drumurile pe-aici. Clint, fata e foarte bolnavă, iar polițistul ăla de care-ți spuneam, cel ce m-a pus să cumpăr scaunul de mașină, a notat numărul furgonetei. Bănuiește ceva, știu sigur. M-am temut să nu fiu oprită la pod, dacă-ncercam să plec de pe Cape. Acum stau la alt motel. E pe Route 28, într-un oraș numit Chatham. Mi-ai spus că veneai aici când erai mic. Cred că știi despre ce vorbesc…

— Da, știu unde e. Ascultă, stai acolo. Am să zbor până la Boston, și pe urmă o să închiriez o mașină. Acum e trei și jumătate. Cred c-am să ajung acolo pe la nouă, nouă jumate.

— Te-ai debarasat de leagăn?

— L-am demontat și l-am pus în garaj. N-am furgoneta la mine, ca să-l duc de-aici. Dar nu pentru leagăn îmi fac eu griji acum. Știi ce figură mi-ai făcut, nu? N-am putut să plec, fiindcă ăsta-i singurul telefon unde puteai să mă găsești. Nu mai am decât optzeci de parai și cartea de credit. Iar acum, ai atras atenția sticleților de-acolo, iar vânzătoarea aia de unde ai cumpărat hainele pentru plozi – cu cartea mea de credit – a mirosit că ceva nu era-n regulă, și-a venit să-și bage nasu' pe-aici.

— De ce să vină acolo? întrebă Angie cu voce temătoare.

— Cică voia să înlocuiască două tricouri, da' mie mi-a făcut impresia că venise doar ca să iscodească. De-asta trebuie să plec de-aici cât mai repede. Iar tu să rămâi pe loc, până ajung acolo. Ai priceput?

„Eu stau aici cu toate bagajele făcute, speriat la gândul că a pus mâna pe ea și pe puștoaică vreun polițist, ca să nu mai

vorbesc și de valiza plină de bani", își spuse el în continuare. „Bine le-a mai încurcat pe toate. Abia *aștept* să dau cu ochii de ea."

— Mda. Clint, îmi pare rău că l-am împușcat pe Lucas. Vreau să zic, m-am gândit doar că mi-ar fi plăcut să avem un copil, și tot milionul numai pentru noi. Știu că era prietenul tău.

Clint nu-i spuse că se temea ca FBI-ul să nu înceapă să-l caute, după ce vor afla că-n urmă cu ani de zile stătuse în aceeași celulă cu Lucas, în Attica. Sub numele de Clint Downes, era în siguranță. Dar dacă-i verificau vreodată amprentele, ar fi descoperit imediat că nu exista niciun Clint Downes.

— Lasă-l încolo pe Lucas. Cum se numește motelul?

— „Scoica și duna". Nu ți se pare cam siropos? Te iubesc, băi Clintule, băi…

— Bine, bine. Ce face puștoaica?

— E bolnavă rău, da' rău de *tot.* Are febră mare.

— Dă-i niște aspirină.

— Clint, nu vreau să-mi bat capul cu ea. N-o mai suport.

— Singură ai găsit răspunsul. O s-o lăsăm în furgonetă, după ce ne dăm la fund undeva. În caz că n-ai observat, e multă apă pe-aici.

— OK… OK… Clint, nu știu ce m-aș face fără tine. Jur pe Dumnezeu. Ești așa de deștept, Clint… Lucas credea că era mai deștept ca tine, da' nu era. Abia aștept să ajungi aici.

— Știu. Tu și cu mine. Noi doi. Așa e normal.

Închise telefonul.

— Iar dacă și tu crezi asta, ești și mai proastă decât mi-am închipuit, încheie el cu voce tare.

66

— Mie tot nu-mi vine să cred că Kelly e efectiv în contact cu sora ei, zise Tony Realto, înainte ca el și căpitanul Gunther să iasă din casă, la ora trei. Dar cred că ne poate spune ceva despre oamenii cu care a fost, sau unde le-au ținut – ceva care să ne ajute. De-asta trebuie să asculte cineva tot ce zice, și pe urmă să-i pună întrebări, dacă spune ceva ce-ar putea să aibă legătură cu răpirea.

— Măcar acceptați că e posibil ca și Kathy să fie în viață? îl întrebă insistent Margaret.

— Doamnă Frawley, din acest moment, vom continua investigațiile bazându-ne nu pe *probabilitatea* ci pe *premisa* că e vie. Totuși, nu vreau să se știe acest lucru. Avantajul nostru constă în faptul că persoana la care se află își închipuie că o credem moartă.

După plecarea lor, Kelly se culcă în living, lângă păpuși. Steve îi puse o pernă sub cap și o acoperi, după care el și Margaret se așezară turcește lângă ea.

— Uneori, ea și Kathy vorbesc în somn, îi explică doctorița Harris lui Walter Carlson.

Sylvia și Carlson erau încă la masa din sufragerie.

— Doamnă doctor Harris, spuse încet Carlson. Eu sunt un sceptic, dar asta nu înseamnă că purtarea lui Kelly nu ne-a zguduit pe toți. V-am mai întrebat și înainte, dar acum voi formula întrebarea altfel. Știu că ați început să credeți că gemenele sunt în contact una cu alta, dar nu e posibil ca tot ceea ce spune și face Kelly să pornească de la propriile ei amintiri despre ce li s-a întâmplat în zilele când au fost sechestrate?

— Kelly avea o vânătaie pe braț, când a fost dusă la spital, după ce fusese găsită, spuse simplu Sylvia Harris. Când am văzut-o, am spus că era rezultatul unei ciupituri puternice și că știu din experiență că femeile sunt cele care aplică astfel de pedepse. Ieri după-amiază, Kelly a început să țipe. Steve a crezut că-și lovise brațul de masa din hol. Margaret a considerat că reacționa față de o durere suferită de Kathy. Atunci, Margaret

a plecat grăbită s-o caute pe vânzătoarea de la magazin. Domnule Carlson, Kelly are o altă vânătaie urâtă, una nouă, care în mod sigur e rezultatul unei ciupeli suferite de Kathy ieri. Dumneavoastră credeți ce vreți.

Datorită strămoșilor săi suedezi, ca și antrenamentului de la FBI, Walter Carlson știa să-și controleze emoțiile.

— Dacă e așa cum spuneți… începu el, vorbind rar.

— Așa *este.*

— …atunci, Kathy ar putea să fi încăput pe mâna unei femei violente.

— Mă bucur că recunoașteți acest lucru. Dar la fel de serios este că e *grav* bolnavă. Amintiți-vă ce făcea Kelly cu păpușa lui Kathy. O tratează ca și cum ar avea febră. De-asta i-a pus o compresă umedă pe frunte. Și Margaret procedează la fel uneori, dacă una dintre gemene are temperatură.

— Una dintre gemene? Vreți să spuneți că nu se îmbolnăvesc amândouă în același timp?

— Sunt două ființe omenești distincte. Acestea fiind zise, trebuie să vă spun că azi-noapte Kelly a tușit frecvent, dar nu e răcită. Și nu are nici un alt motiv să tușească, în afară de identificarea cu Kathy. Mă tem îngrozitor că sora ei e grav bolnavă.

— Doamnă doctor Sylvia…

Ridicară privirile spre Margaret, care tocmai intrase în sufragerie.

— A spus Kelly ceva? întrebă Sylvia Harris, neliniștită.

— Nu, dar aș dori să stați lângă ea, împreună cu Steve. Domnule agent Carlson – Walter, vreau să zic… Vrei să mă duci cu mașina la magazinul de unde am cumpărat rochiile pentru ziua fetelor? M-am tot gândit. Ieri, când am plecat de-acolo, eram pe jumătate scoasă din minți, știind că cineva o lovise pe Kathy, dar *trebuie* să vorbesc cu vânzătoarea aceea care m-a servit. Știu că i se păruse ceva suspect la femeia care a cumpărat haine pentru gemeni chiar înainte ca eu să ajung acolo. Ieri, vânzătoarea avea liber, dar azi, dacă nu e acolo și vii și tu cu mine, nu vor mai refuza să ne dea numărul ei de telefon și adresa.

Carlson se ridică. Recunoștea expresia de pe fața lui Margaret. Era aceea a unei persoane conștiente de misiunea care îi revenea.

— Să mergem, spuse el. Puțin îmi pasă unde e vânzătoarea – o vom găsi și vom sta de vorbă.

67

Pied Piper îl sunase pe Clint din jumătate în jumătate de oră. La cincisprezece minute după telefonul lui Angie, încercă din nou.

— Ai mai primit vreo veste de la ea? îl întrebă.

— E la Cape Cod, răspunse Clint. Am să zbor până la Boston, și de-acolo voi închiria o mașină.

— Unde e?

— Se ascunde într-un motel din Chatham. A avut deja o discuție cu un copoi.

— Ce motel?

— Se numește „Scoica și duna".

— Și ce-ai să faci când vei ajunge acolo?

— Ce crezi? Ascultă, taximetristul claxonează. Nu poate trece de poartă.

— Atunci, așa rămâne. Succes, Clint.

Pied Piper întrerupse legătura, așteptă, apoi formă numărul unui serviciu privat de transporturi aeriene.

— Am nevoie de un avion care să plece într-o oră de la Teterboro, pentru a ateriza la aeroportul cel mai apropiat de Chatham, pe Cape Cod, ceru el.

68

Toată ziua, Elsie Stone nu apucase să arunce o privire peste un ziar. La cei șaizeci și patru de ani ai ei, lucra la un McDonald's de lângă Cape Cod Mall, o slujbă care nu-i lăsa timp pentru lectură, iar în această sâmbătă alergase până acasă la fiica sa, în Yarmouth, ca să-și ia nepoata în vârstă de șase ani. Cum îi plăcea lui Elsie să spună, ea și Debby erau „mai apropiate ca două boabe într-o păstaie", și avea oricând grijă de ea, cu mare plăcere.

Elsie urmărise cu interes răpirea gemenelor Frawley. Gândul că cineva ar fi răpit-o pe Debby, iar apoi ar fi ucis-o, era pur și simplu prea îngrozitor pentru a-l lăsa să-i treacă prin minte. Cel puțin, soții Frawley își primiseră *una* dintre fete înapoi, își spunea ea – dar, o, Doamne sfinte, ce groaznic trebuie să fi fost pentru ei!

Acum, o adusese pe Debby înapoi în casa ei din Hyannis și coceau fursecuri.

— Ce mai face prietena ta închipuită? întrebă Elsie, în timp ce Debby lua cu lingura aluatul umplut cu bucățele de ciocolată și-l punea în tipsie.

— O, Nana, ai uitat? Nu mai am o prietenă închipuită. O aveam doar când eram mică, spuse fetița clătinând din cap, cu o mișcare care-i făcu părul castaniu-deschis să se unduiască pe umeri.

— A, da, exact, zâmbi Elsie, cu ochii încrețindu-i-se la colțuri. Cred că m-am gândit la prietena ta închipuită fiindcă azi a fost un băiețel în restaurantul unde lucrez eu. Îl chema Stevie și are o prietenă închipuită pe nume Kathy.

— Din asta am să fac un fursec foarte mare! anunță Debby.

„Atâta despre interesul pentru prietenii imaginari", își spuse Elsie. „Curios, cum nu-mi mai iese din minte băiețelul ăla. Maică-sa era destul de grăbită. Nu l-a lăsat să mănânce pe bietul copil mai mult de câteva îmbucături."

Când puseră tava în cuptor, spuse:

— Bine, Debs, în timp ce așteptăm, Nana o să stea jos câteva

minute, ca să citească ziarul. Între timp tu o să colorezi următoarea pagină din cartea ta cu păpușa Barbie.

Elsie se așeză în fotoliu și deschise ziarul. Pe prima pagină apăruse o continuare a articolelor despre gemenele Frawley. FBI-UL A DECLANȘAT O AMPLĂ ACȚIUNE DE CĂUTARE A RĂPITORILOR, anunța titlul. O fotografie a gemenelor, în față cu tortul de ziua lor, aduse lacrimi în ochii lui Elsie. Începu să citească articolul. Familia stătea izolată. FBI-ul confirmase că scrisoarea lăsată înaintea sinuciderii de omul cunoscut ca Lucas Wohl conținea mărturisirea lui că o omorâse fără să vrea pe Kathy. După amprente, Wohl fusese identificat ca fiind Jimmy Nelson, un infractor condamnat care ispășise o condamnare de șase ani în Attica, pentru o serie de spargeri.

Clătinând din cap, Elsie închise ziarul. Reveni cu ochii spre prima pagină și spre fotografia gemenelor. „Kathy și Kelly la împlinirea vârstei de trei ani", se spunea în textul explicativ al acesteia.

„Ce-o fi…?" se întrebă Elsie, privind lung fotografia, în timp ce încerca să-și dea seama ce anume din ea i se părea atât de familiar.

Chiar atunci, soneria cuptorului sună. Debby lăsă să cadă pe masă creionul cu care colora și ridică privirea din cartea cu Bărbie.

— Nana, Nana, sunt gata fursecurile! strigă ea, alergând la bucătărie.

Elsie lăsă ziarul să alunece pe podea și se ridică s-o urmeze.

69

După ce ieși din casa Frawley, căpitanul Jed Gunther se duse direct la secția de poliție din Ridgefield. Mai impresionat de ceea ce văzuse decât îi lăsase să creadă pe soții Frawley și agenții FBI, își reaminti că avea serioase reticențe în ce privește limba gemenilor sau telepatia dintre aceștia. După părerea lui, Kelly nu făcea decât să dea curs amintirilor despre propriile ei experiențe cu răpitorii, și nimic mai mult,

De asemenea, acum avea ferma convingere că, atunci când Kelly fusese lăsată în mașină, lângă cadavrul lui Lucas Wohl, sora ei mai era în viață.

Parcă în fața secției de poliție și trecu grăbit prin ploaia care nu mai înceta, traversând trotuarul spre ușa din față. „Cerul se va însenina la începutul după-amiezii", își spuse el sarcastic, amintindu-și de buletinul meteorologic. „Mie-mi spui…?"

Sergentul de serviciu îi confirmă că Martinson era în biroul lui, apoi formă numărul de interior. Gunther ridică receptorul.

— Marty, Jed sunt. Tocmai am plecat de la Frawley și aș vrea să te văd pentru două minute.

— Sigur, Jed. Intră.

Cei doi ofițeri, care acum aveau treizeci și șase de ani, fuseseră prieteni încă de la grădiniță. În colegiu, hotărâseră independent unul de celălalt să îmbrățișeze o carieră în domeniul aplicării legii. Calitățile de lideri pe care le aveau îi ajutaseră să avanseze rapid – Marty în departamentul poliției din Ridgefield, iar Jed, la poliția statului Connecticut.

De-a lungul anilor, văzuseră multe tragedii, inclusiv acele accidente cumplite soldate cu victime foarte tinere, dar aceasta era prima răpire pentru răscumpărare cu care se confrunta fiecare dintre ei. Din noaptea când se primise apelul telefonic de la familia Frawley, departamentele lor conlucraseră strâns cu FBI-ul. Faptul că până acum nu găsiseră nicio pistă care să-i ajute la rezolvarea cazului îi marca profund pe amândoi.

Jed îi strânse mâna lui Martinson și se așeză pe scaunul cel mai apropiat de birou. Era mai înalt cu trei degete și avea părul

des și negru în vreme ce Martinson începuse deja să chelească și să încărunțească prematur. Totuși, un observator atent le-ar fi putut recunoaște trăsăturile comune. Amândoi emanau inteligență și încredere în forțele proprii.

— Ce e nou la familia Frawley? întrebă Martinson.

Jed Gunther povesti pe scurt ce se mai întâmplase în ultima vreme, încheind cu cuvintele:

— Știi cât de suspectă e confesiunea lui Wohl. Acum sunt absolut convins că marți dimineață, când am găsit-o pe sora ei în mașină, Kathy mai era în viață. Azi, în timp ce mă aflam în casă, am mai aruncat o privire prin jur. E clar că la răpire au participat două persoane.

— Și eu cred același lucru, fu Martinson de acord. În living nu existau perdele sau draperii, numai niște jaluzele coborâte parțial. Dacă se uitau pe fereastră, ar fi putut-o vedea pe babysitter cum stătea pe canapea, vorbind la telefonul celular. Încuietoarea aia veche de la ușa bucătăriei putea fi deschisă cu o carte de credit. Scara din spate e lângă ușă, așa că puteau urca destul de repede la etaj. Se pune întrebarea dacă au făcut-o pe una dintre fetițe să plângă pentru a o atrage pe guvernantă la etaj, sau nu. Eu cred că așa s-a întâmplat.

Gunther dădu din cap.

— La fel văd și eu lucrurile. Au stins lumina din holul de la etaj și au adormit fata cu cloroform. S-ar putea să fi purtat măști, pentru a nu fi recunoscuți. N-ar fi riscat să umble prea mult pe la etaj, ca să vadă în ce cameră erau copiii. Probabil cunoșteau casa, așa că s-ar putea ca unul dintre ei să mai fi fost acolo, înainte de seara aceea. Problema e: *când* a pătruns unul din răpitori în casă? continuă el. Soții Frawley au cumpărat-o de la agenția imobiliară după moartea bătrânei doamne Cunningham, motiv pentru care au și primit-o la un asemenea preț.

— Dar probabil că a trebuit să fie supusă unei inspecții, înainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, sublinie Martinson.

— De-asta am și venit aici, zise Gunther. Am citit rapoartele, dar vreau să le revedem împreună. Voi cunoașteți orașul ăsta ca

pe buzunarul vostru. Credeți că există *vreo* șansă să fi fost cineva în casă și să-i studieze topografia, înainte de mutarea familiei Frawley? Sus e un coridor lung, cu podele care scârțâie. Ușile celor trei dormitoare pe care familia nu le folosește stau tot timpul închise. Balamalele scârțâie și ele. Răpitorii trebuie să fi știut că gemenele erau într-una dintre cele două camere de la capătul holului.

— Am vorbit cu inspectorul imobiliar, spuse încet Martinson. Locuiește aici de treizeci de ani. În prezența lui, n-a intrat nimeni. Cu două zile înainte să se mute familia Frawley, agentul a trimis o firmă locală de servicii pentru o curățenie generală. E o firmă de familie, pentru care pot să pun mâna-n foc.

— Și Franklin Bailey? El a fost implicat în vreun fel în toată povestea asta?

— Nu știu ce cred agenții federali, dar după părerea mea este exclus. Din câte-am auzit, bietul om mai are puțin și face un atac de cord.

Jed se ridică.

— Eu mă întorc la birou, să văd dacă nu găsesc în dosarele noastre ceva ce ne-a scăpat din vedere. Marty, îți mai spun încă o dată că nu cred în telepatie, dar mai ții minte cum tușea Kathy când am auzit-o, de pe banda aia? Dacă mai *este* în viață, e grav bolnavă, iar ceea ce mă sperie e că așa-zisa scrisoare a sinucigașului se poate transforma într-o profeție autoîmplinită. S-ar putea să nu *vrea* s-o omoare, dar e foarte probabil că n-au s-o ducă la doctor. Poza ei a apărut în toate ziarele din țară. Și, fără îngrijiri medicale, mă tem că nu mai are mult de trăit.

70

La Aeroportul La Guardia, Clint îi ceru șoferului să-l lase la poarta pentru Continental Airlines. Dacă agenții federali erau pe urmele lui, n-ar fi vrut să afle că fusese lăsat la intrarea navetelor, ceea ce ar fi îndreptățit presupunerea că se îndrepta fie spre Boston, fie spre Washington.

Plăti taxiul cu cartea de credit. Chiar în timp ce șoferul descărca suma, își făcu griji la gândul că Angie cumpărase mai multe lucruri cu acel card înainte de a pleca, și că i-l golise de toți banii. În cazul acesta, ar fi trebuit să dea toți cei optzeci de dolari pe care-i mai avea în buzunare, până la ultimul cent.

Dar tranzacția se încheie fără probleme. Clint oftă ușurat.

Furia sa împotriva lui Angie creștea, asemenea bubuiturilor dinaintea unei erupții vulcanice. Dac-ar fi lăsat ambele fete în mașină și împărțeau milionul pe din două, acum Lucas și-ar fi văzut de treaba lui cu limuzina, plimbându-l pe Bailey ca de obicei. Și, până săptămâna viitoare, Clint și Angie ar fi plecat pentru a-și lua în primire slujba aia falsă din Florida, fără ca nimeni să bănuiască nimic.

Nu numai că-l omorâse pe Lucas, dar îi mai și compromisese acoperirea. Cât de curând aveau să-l ajungă din urmă pe vechiul coleg de celulă care se dăduse la fund? se întrebă el. *Foarte* curând. Clint știa cum gândeau agenții federali. Și pe urmă, Angie, proastă cum era, cumpărase hainele pentru fete de pe cartea lui de credit, și până și idioata aia de vânzătoare avusese destulă minte ca să se prindă că ceva era în neregulă.

Ducându-și în mână geanta în care pusese doar două cămăși, ceva lenjerie de corp, șosete, periuța de dinți și trusa de bărbierit, Clint intră în terminal, apoi ieși din nou și așteptă autobuzul care avea să-l ducă la poarta de intrare pentru naveta U.S. Airways. Acolo, cumpără un bilet electronic. Următorul avion pentru Boston decola la șase seara, ceea ce însemna că mai avea de așteptat patruzeci de minute. Nu mâncase de prânz, așa că se întoarse la barul unui service și comandă un hotdog, cartofi prăjiți și cafea. I-ar fi plăcut și un scotch, dar plăcerea asta

și-o rezervă pentru mai târziu, ca răsplată.

Când sosi mâncarea, mușcă lacom din hotdog și luă o gură de cafea amară. Doar în urmă cu zece nopți el și Lucas stătuseră la masa din casa de serviciu, în fața unei sticle de scotch, felicitându-se pentru modul în care își încheiaseră treaba?

Angie, își spuse el, și din nou fu cuprins de un val de furie mocnită. Avusese deja un schimb de replici cu un polițist de pe Cape, iar acela îi luase numărul furgonetei. „Ce știu eu, poate că o caută chiar acum!" Mâncă repede, se uită la nota de plată și trânti pe tejghea câteva bancnote vechi de un dolar, lăsându-i bufetierei un bacșiș de treizeci și opt de cenți. Apoi se ridică de pe scaun. Geaca i se ridicase pe burtă în timp ce ședea, așa că și-o trase în jos, pe când își târșea picioarele spre poarta avionului de Boston.

Cu o privire disprețuitoare, Rosita, studenta în anul trei care-l servise, îl urmări cum se îndepărta. Încă mai avea mustar pe mutra aia buhăită, își spuse ea. „Măi frate, n-aș suporta să știu că unu' ca ăsta s-ar întoarce acasă la mine, după o zi de lucru. Ce șleampăt e! Ei, mă rog", își mai spuse ea ridicând din umeri, „măcar n-ai de ce să-ți faci griji c-ar fi terorist. Un individ mai inofensiv decât jegosul ăsta, nici că se poate."

71

Alan Hart, managerul de seară al motelului Soundview din Hyannis, intră de serviciu la ora șapte. Primul lucru pe care-l făcu David Toomey, managerul motelului, fu să-l informeze despre furtul scaunului de mașină pe care Linda Hagen, femeia de la A-49, i-l raportase ofițerului Tyron.

— Sunt sigur că mințea, spuse Toomey. Aș putea să jur că nici n-a avut vreodată un scaun de mașină. Al, întâmplător te-ai uitat la furgoneta ei când s-a cazat, aseară?

— Mda, m-am uitat, îi răspunse Hart, cu o expresie încruntată pe chipul său uscățiv. Întotdeauna observ atent vehiculul, știi bine. De-asta am și instalat lampa aia nouă, afară. Bruneta aia slăbănoagă s-a cazat la un moment dat după miezul nopții. I-am văzut clar mașina, și nici măcar nu m-am prins că avea și un copil. Probabil dormea pe bancheta din spate, da' sigur nu era într-un scaun de mașină.

— M-am enervat rău de tot când a trecut pe-aici Sam Tyron, spuse răstit Toomey. Voia să știe dacă am avut și alte cazuri de furt. După plecarea lui, am vorbit cu Hagen aia. Are un băiețel, nu mai mare de trei sau patru ani, din câte am putut să văd. I-am zis să-l ducă la spital. Scotea un țiuit astmatic îngrozitor.

— Și l-a dus?

— Nu știu. Cică o aștepta pe maică-sa, să meargă împreună la spital.

— Are camera plătită până mâine-dimineață. A plătit cash, dintr-un teanc de hârtii de douăzeci. M-am gândit că poate are întâlnire cu vreun amant aici, și ea finanța toată șusta. A venit înapoi cu copilul? întrebă Hart.

— N-aș crede. Poate o să bat la ușă ca să mă interesez de el.

— Chiar crezi că e ceva în neregulă cu ea?

— Mă doare-n cot de ea, Al. Cred doar că nu-și dă seama cât de bolnav e puștiul ăla. Dacă nu-i în cameră, am să-mi văd de drum. Dar am să trec și pe la secția de poliție, ca să le spun că de la noi nu s-a furat *nimic* azi-noapte.

— OK. O să fiu atent să văd dacă apare.

David Toomey ieși, o luă la dreapta și merse până la camera de la parter cu inscripția A-49 pe marginea ușii. Vedea clar că dincolo de jaluzelele trase nu ardea nicio lumină. Bătu la ușă, așteptă, și după o scurtă ezitare își scoase propria cheie, descuie ușa, o deschise, aprinse lumina și intră în cameră.

Se vedea clar că Linda Hagen plănuia să se întoarcă.

Pe jos zăcea o valiză deschisă, cu niște haine femeiești îndesate în ea. Văzu pe pat o jachetă de copil care-l făcu să se încrunte, contrariat. Și după-amiază fusese în același loc. Era posibil să nu i-o fi pus băiețelului, când îl scosese din cameră? Poate că-l învelise doar cu pătura. Se uită în debara și văzu că pătura de rezervă lipsea. Dădu din cap. Ghicise bine.

Aruncă o privire scurtă în baie și găsi o serie de articole de toaletă și machiaj împrăștiate pe marginile chiuvetei. „Are de gând să se întoarcă", își spuse el iar. „Poate c-au internat copilul în spital. Sper că da. Acum eu am să mă duc."

În timp ce pornea înapoi spre ușă, îi atrase atenția un obiect de pe jos. Se aplecă să-l examineze și văzu că era o bancnotă de douăzeci de dolari.

Dincolo de bancnotă, marginea cuverturii portocalii cu maro de pe pat era ridicată. Când îngenunche ca s-o îndrepte, Toomey făcu ochii mari. Sub pat erau împrăștiate cel puțin o duzină de hârtii de-un pol. Fără să le atingă, se ridică încet. „Femeia aia e cam sărită de pe fix", își spuse el. „Precis și-a ținut banii într-o sacoșă sub pat, și nu și-a dat seama că-i căzuseră din ei."

Clătinând din cap, se duse la ușă, stinse lumina și plecă. Toată ziua umblase de colo-colo și abia aștepta să ajungă acasă. „La secția de poliție e suficient doar să dau un telefon", își spuse el, după care se hotărî totuși să se ducă până acolo. „Mai bine să scrie clar că la motelul meu nu s-a furat nimic, și dacă pe urmă vor s-o salte pe Hagen aia fiindcă a mințit un ofițer, n-au decât."

72

— Lila a plecat mai devreme azi, le explică Joan Howell, directoarea magazinului Abby's Discount, lui Margaret Frawley și agentului Carlson. În pauza de masă, a ieșit să facă niște cumpărături. Când s-a întors, avea părul ud leoarcă; am întrebat-o ce treabă se dovedise atât de presantă, și mi-a spus că era doar o prostie. Dar a plecat mai devreme, fiindcă o pătrunsese frigul și se temea să nu se fi îmbolnăvit.

Simțind că-i venea să urle, Margaret strânse din buze. Tocmai suportase întrebările pline de compasiune ale lui Howell despre starea sa în acea zi, și condoleanțele pentru pierderea lui Kathy.

Walter Carlson se legitimase deja, iar când Joan Howell se întrerupse ca să-și tragă respirația, interveni:

— Doamnă Howell, am nevoie de numărul telefonului celular al doamnei Jackson, de telefonul ei de-acasă și de adresa ei.

Howell păru fâstâcită. Se uită prin jur. Raionul era plin de cumpărători, ca în orice după-amiază de sâmbătă. Își dădu seama că cei din apropiere îi priveau fără să-și ascundă curiozitatea.

— Desigur, spuse ea. Sper că Lila n-are niciun necaz. E cea mai bună fată pe care ați putea-o întâlni vreodată. Isteață! Ambițioasă! Eu îi tot zic: „Lila, să nu-ndrăznești să-ți deschizi propriul tău magazin, c-o să ne pierdem toți clienții, m-auzi ce-ți spun?"

Fu de-ajuns să privească expresiile întipărite pe fețele lui Margaret Frawley și Walter Carlson pentru a renunța la alte comentarii despre viitorul promițător al Lilei.

— Veniți până la mine în birou, vă rog.

Încăperea, după cum observă Walter Carlson, era suficient de mare pentru a adăposti doar un birou, un scaun și câteva dulapuri cu acte. O femeie cărunță, trecută de șaizeci de ani, ridică privirea peste ochelarii de citit cocoțați pe vârful nasului.

— Jean, dă-i, te rog, doamnei Frawley adresa și numerele de telefon ale Lilei, îi ceru Joan Howell, pe un ton care-i dădea de

înțeles că ar trebui să se grăbească.

Când observă expresia tăioasă de pe fața lui Margaret, Jean Wagner renunță să-i mai împărtășească bucuria că o regăsiseră pe una dintre gemene, și regretul pentru soarta celeilalte.

— Vi le scriu imediat, se oferi ea.

Încercând să nu-i smulgă hârtia din mâini, Margaret murmură un „mulțumesc" scurt și ieși împreună cu Carlson.

— Ce-a fost asta? o întrebă Jean Wagner pe Joan Howell.

— Ăla care-a venit cu doamna Frawley era agent FBI. Nu s-a deranjat să-mi dea nicio explicație. Dar ieri, când a venit aici doamna Frawley, așa de tulburată, a spus ceva despre niște hăinuțe pentru gemeni pe care le vânduse Lila, și că femeia care le cumpărase nu părea să le știe măsurile. Nu știu de ce e așa de important pentru ei amănuntul ăsta. Între noi fie vorba, cred că sărmana Margaret Frawley ar trebui să se culce și să ia un calmant, ca să uite de durere până va fi în stare să-i facă față. De-asta avem și un grup de sprijin la biserică. Când a murit mama, mi-a fost de mare ajutor. Altfel, nu știu cum aș fi scos-o la capăt.

În spatele lui Howell, Jean Wagner ridică ochii spre cer. Mama lui Howell avusese nouăzeci și șase de ani și o scosese pe Joan din minți, înainte ca Domnul să se îndure și s-o cheme la el. Dar și mai mult o surprindea restul lucrurilor pe care le auzise.

„Lila bănuia că era ceva în neregulă cu femeia aia", își spuse Jean. „I-am făcut rost de adresa ei, de la compania de cărți de credit. Mi-o și amintesc: doamna Clint Downes, Orchard Avenue, numărul 100, Danbury."

Howell deschisese ușa și tocmai ieșea. Wagner vru s-o strige, dar se opri. „Lila o să le spună cine e femeia aia", conchise ea., Joan e tot mai prost dispusă. N-o să-i convină că am încălcat regulamentul, ca să obțin adresa pentru Lila. Mai bine să-mi văd de treburile mele."

73

Angie o pusese pe Kathy pe o pernă, pe dușumeaua din baie. Apoi, astupase gura de scurgere a căzii și deschisese dușul la maximum, făcând mica încăpere să se umple cu aburi. Reușise s-o determine pe Kathy să mestece și să înghită încă două aspirine pentru copii, cu aromă de portocale.

Cu fiecare minut care trecea, devenea din ce în ce mai nervoasă.

— Să nu-ndrăznești să-mi mori aicea! o amenință ea. Vreau să zic, numai asta mi-ar mai lipsi, încă un tip băgăreț de la hotel să-mi bată la ușă, și tu să nu mai respiri. Ce-aș mai vrea să pot băga în tine puțină penicilină din aia…

Pe de altă parte, se întrebă dacă nu cumva Kathy o fi alergică la penicilină. Pe brațe și pe piept începuseră să-i apară o mulțime de pete roșii. Cu întârziere, Angie își amintea acum că un tip cu care trăise odată avusese alergie la penicilină. Și el se umplea de pete roșii, ori de câte ori o lua.

— Of, of, la fel s-o fi întâmplând și cu tine? se întrebă Angie. Am fost tare neinspirată să venim la Cape Cod. Am uitat că, dacă e vreo problemă, nu există decât două poduri pe care să pot pleca, iar acum s-ar putea să mă pândească acolo. Fir-ar să fie de Old Cape Cod…!

Kathy nu deschise ochii. Îi era tot mai greu să respire. O striga pe mami. Voia să fie acasă. În mintea ei, o vedea pe Kelly. Aceasta ședea pe jos, cu păpușile lor. O auzi pe Kelly întrebând-o unde era.

Deși nu avea voie să-i vorbească, își mișcă buzele și rosti în șoaptă:

— La Cape Cod.

Kelly se trezise, dar nu voia să se ridice de pe podeaua din living. Sylvia Harris aduse o tavă cu lapte și fursecuri și o puse pe masa de jucărie în jurul căreia stăteau ursuleții pe scaune, dar Kelly nu-i dădu atenție. Așezat turcește pe covor, de cealaltă parte a mesei, Steve nu se clintise din loc.

— Doamnă doctor Sylvia, rupse el tăcerea, vă mai amintiți când s-au născut – Margaret a trebuit să-și facă cezariană, iar dintre degetul mare de la mâna dreaptă a lui Kelly și cel de la mâna stângă a lui Kathy a trebuit să se taie o mică membrană?

— Da, Steve, îmi amintesc. De fapt, au fost nu numai gemene univiteline, ci chiar siameze.

— N-aș vrea să cred că…

Făcu o scurtă pauză.

— Înțelegeți ce vreau să spun. Dar acum, chiar și cei de la FBI iau în calcul posibilitatea supraviețuirii lui Kathy. Dumnezeule, numai de-am ști unde e, unde s-o căutăm… Credeți că e posibil ca Kelly să știe?

Kelly își ridică privirea.

— Dar *știu.*

Cu un gest de avertisment, Sylvia Harris ridică o mână spre Steve.

— Unde e, Kelly? întrebă ea încet, fără ca tonul să-i trădeze nicio emoție.

— Kathy e în Cape Cod. Tocmai mi-a spus asta.

— Azi-dimineață, când Margaret era în pat cu Kelly, s-a referit la momentul de aseară când n-a mai știut ce făcea, și a spus că, atunci când a văzut indicatorul spre Cape Cod, și-a dat seama că trebuia să se întoarcă, îi șopti Sylvia lui Steve. Atunci a auzit Kelly despre Cape Cod.

Pe Kelly o cuprinse o criză de tuse însoțită de senzația de sufocare. Sylvia o apucă de brațe, o culcă peste genunchi și o plesni ușor între omoplați.

Când Kelly începu să plângă, doctorița o întoarse și o strânse la piept.

— O, iubito, îmi pare rău, spuse ea pe un ton liniștitor. Mi-a fost teamă să nu fi luat ceva în guriță și să te înec…

— Vreau acasă… suspina Kelly. O vreau pe mami…

74

Agentul Carlson sună la ușa modestei case a Lilei Jackson din Danbury. Pe parcursul drumului cu mașina, încercase s-o găsească la telefon, dar postul fix suna ocupat, iar la mobil nu răspundea. „Cel puțin, știm că e cineva în casă", spusese el, încercând s-o încurajeze pe Margaret, în timp ce străbăteau distanța de trei mile cu o viteză ce depășea cu mult limita legală.

— *Trebuie* să fie acasă, zise Margaret, auzind pași ce se apropiau de ușă, după care șopti: Doamne, numai de ne-ar putea spune ceva!

Le deschise mama Lilei. Zâmbetul ei cordial dispăru, când văzu pe verandă doi străini. Dintr-o mișcare rapidă, închise parțial ușa și puse lanțul de siguranță.

Înainte ca femeia să poată vorbi, Carlson își scoase legitimația de agent FBI și i-o întinse ca s-o vadă.

— Sunt agentul Walter Carlson, se prezentă el scurt. Dumneaei este Margaret Frawley, mama gemenelor care au fost răpite. Fiica dumneavoastră, Lila, i-a vândut rochiile pentru ziua lor. Acum venim de la Abby's Discount. Doamna Howell ne-a spus că Lila a plecat mai devreme azi, pentru că nu se simțea bine. *Trebuie* să vorbim cu ea.

Lanțul fii scos, iar mama Lilei se scuză, bâlbâindu-se încurcată:

— Îmi pare rău… În vremurile noastre, niciodată nu știi cine-ți intră-n casă. Poftiți, vă rog, înăuntru… Lila s-a întins puțin pe canapea, în cabinet. Intrați, vă rog.

„Trebuie să ne poată spune ceva de folos!" își zise din nou Margaret. „Doamne sfinte, Te rog, Te rog, Te rog!" Își zări propria față în oglinda de vizavi de ușă, în micul hol. Mai devreme, pe parcursul aceleiași zile, își strânsese părul, dar vântul i-l despletise, iar acum șuvițele desprinse îi cădeau pe ceafă. Cearcănele vinete de sub ochii ei contrastau cu tenul palid, iar chipul îi era marcat de oboseală. Un nerv de lângă colțul gurii îi făcea obrazul să tresalte spasmodic. Își mușcase atât de des buza de jos, încât acum era umflată și crăpată.

„Nici nu-i de mirare că a vrut să-ncuie ușa când m-a văzut", își spuse ea, dar nu se mai gândi la felul cum arăta, când intră în cabinet și o văzu pe femeia care stătea înfofolită pe canapea.

Lila avea pe ea halatul ei favorit cu căptușeală de lână, iar pe deasupra se învelise cu pătura. Își ținea picioarele întinse pe un scăunel și sorbea dintr-un ceai fierbinte. Ridică privirea și o recunoscu imediat pe Margaret.

— Doamnă Frawley!

Se aplecă grăbită să pună pe măsuța de cafea ceașca pe care o ținea în mână.

— Vă rog, nu vă ridicați, o opri Margaret. Îmi pare rău că dau buzna așa, dar trebuie să vă vorbesc. E în legătură cu un lucru pe care l-ați spus când am cumpărat rochiile pentru ziua de naștere a gemenelor mele.

— Lila mi-a vorbit și mie despre asta! interveni doamna Jackson. De fapt, chiar voia să se ducă la poliție, dar prietenul meu Jim Gilbert, un om care știe ce vorbește, i-a spus că nu era cazul.

— Domnișoară Jackson, ce voiați să le spuneți polițiștilor?

Tonul autoritar al lui Walter Carlson impunea un răspuns neîntârziat și sincer.

Lila își plimbă privirea de la el la Margaret. În ochii femeii se citea speranța. Știind că avea s-o dezamăgească, îi răspunse direct lui Carlson:

— Așa cum i-am spus și doamnei Frawley în seara aceea, tocmai vândusem niște costumașe unei femei care le dorea pentru gemenii ei de trei ani, dar spunea că nu știa ce mărime să cumpere. După răpire, am căutat să-i aflu numele, dar așa cum v-a zis mama mea, Jim, care a fost detectiv aici, în Danbury, și acum e pensionar, a considerat că nu merită osteneala.

O privi pe Margaret.

— Azi-dimineață, când am auzit că ieri ați trecut pe la magazin să mă căutați, m-am hotărât să mă duc să vorbesc cu femeia aia, în pauza de masă.

— Știți unde e? întrebă Margaret, privind-o surprinsă.

„Directoarea magazinului ne-a spus că Lila avusese de rezolvat o problemă ce părea importantă, dar a reieșit că era

doar o prostie", își aminti Carlson.

— Se numește Angie. Locuiește împreună cu îngrijitorul de la clubul country, într-o casă din incinta clubului. Am inventat o poveste – i-am spus că două dintre tricourile pe care i le-am vândut erau cu defecte. Dar îngrijitorul mi-a spus că Angie lucrează ca babysitter și a fost angajată să se ducă în Wisconsin, cu o femeie care avea doi copii. Mi-a spus că nu sunt cu adevărat gemeni, ci doar foarte apropiați ca vârstă. Mama acestora venea s-o ia pe Angie cu mașina, când și-a dat seama că uitase acasă o valiză și a sunat-o pe Angie ca să-i spună să se ducă până la magazin și să cumpere niște lucruri de care aveau nevoie. De-asta nu era sigură de mărime, înțelegeți…

Margaret rămăsese în picioare. Simțind dintr-odată că i se înmuiau genunchii, se așeză pe scaunul din fața canapelei. „O fundătură", își spuse ea. „Și era singura noastră șansă…"

Închise ochii și, pentru prima dată, începu să-și piardă speranța că avea s-o găsească pe Kathy înainte de a fi prea târziu.

Walter Carlson, însă, nu era pe deplin satisfăcut.

— Ați văzut vreun semn că în casa aceea fuseseră niște copii, domnișoară Jackson?

Lila clătină din cap.

— E o locuință foarte mică: un living, cu o zonă de sufragerie în stânga, despărțită de bucătărie printr-un perete înalt până la jumătate. Ușa spre dormitor rămăsese deschisă. Sunt sigură că acel Clint era singur acolo. Am avut impresia că femeia pentru care lucra Angie ca babysitter o luase cu mașina de-acasă și plecase mai departe.

— Și acest Clint vi s-a părut cumva nervos? continuă Carlson.

— Jim Gilbert îi cunoaște, și pe îngrijitor, și pe prietena lui, interveni mama Lilei. De aceea a zis s-o lăsăm baltă.

„N-are niciun rost", își spuse Margaret. Speranțele i se năruiseră. Simțea cum tensiunea din trup începea să-i fie înlocuită de o durere surdă. „Vreau să mă duc acasă", își spuse ea. „Vreau să stau cu Kelly."

Între timp, Lila îi răspunse lui Carlson la întrebare:

— Nu, n-aș zice că acel Clint, sau cum l-o fi chemând, era

nervos. E drept, transpira foarte tare, dar am presupus că e genul de individ masiv, care asudă din abundență.

Pe față i se citea dezgustul.

— Prietena lui ar trebui să-i cumpere un deodorant. Puțea îngrozitor.

Margaret o privi lung.

— Ce-ați spus…?

Lila păru stânjenită.

— Doamnă Frawley, vă rog să mă iertați. N-am vrut să par nepoliticoasă. Mi-aș dori așa de mult să vă fi putut ajuta…

— Dar m-ați ajutat! strigă Margaret, luminându-se dintr-o dată la față. M-ați ajutat!

Sări de pe scaun, se întoarse spre Carlson și văzu imediat că și el era conștient de importanța acelui comentariu făcut într-o doară de Lila.

Singurul indiciu oferit de Trish Logan, guvernanta, în legătură cu omul care o atacase pe la spate era că-i lăsase impresia unui individ masiv, care mirosea a transpirație.

75

Deși se grăbea să ajungă la Cape Cod, Pied Piper pierdu câteva minute pentru a găsi un pulover cu glugă pe care-l purta pe sub jachetă, precum și o pereche de ochelari negri vechi care-i acopereau jumătate din față. Ajunse cu mașina la aeroport, o parcă și intră în micul terminal, unde îl aștepta un pilot. Schimbară doar câteva cuvinte. Află că avionul său era pe pistă. Așa cum ceruse, la aeroportul din Chatham îl aștepta o mașină cu o hartă a zonei. Pilotul urma să-l aștepte în aceeași seară, pentru a-l aduce înapoi.

Peste numai o oră, Pied Piper cobora din avion. Era șapte seara. Aerul uscat și surprinzător de răcoros de pe Cape și cerul plin de stele îl nelinișteau. Se așteptase să găsească același cer acoperit și aceeași ploaie ce cădea în regiunea New Yorkului. Dar, cel puțin când ajunse la mașină, văzu că era exact tipul de care avea nevoie, un sedan negru de mărime medie, care nu sărea în ochi printre toate autovehiculele de pe drum. Studiind harta, constată că motelul „Scoica și duna", de pe Route 28, părea să fie destul de aproape.

„Mai am la dispoziție cel puțin o oră, poate mai mult", își spuse el. „Clint s-ar putea să fi luat naveta Delta la cinci și jumătate. Dacă nu, poate veni cu cursa U. A. Air Flight de la șase. Probabil că acum e la Boston, de unde închiriază o mașină. Pilotul a spus că drumul de la Chatham la Boston ar trebui să dureze cam o oră și jumătate. Am să parchez pe undeva pe lângă motel și-am să-l aștept acolo."

Când vorbise la telefon cu Clint, voise să-i ceară numărul de înmatriculare al furgonetei, dar știa că asta i-ar fi dat lui Clint de bănuit. Lucas spusese despre aceasta că era veche și cam hodorogită. Evident, avea număr de Connecticut. N-ar fi trebuit să-i fie prea greu s-o găsească în parcarea motelului, presupuse el.

Întrucât Lucas i-i descrisese pe Clint și Angie în termeni cam disprețuitori, Pied Piper, care nu-l cunoscuse pe niciunul dintre ei, se întreba acum dacă nu cumva își asumase un risc inutil,

venind aici în loc de a-l lăsa pe Clint să le lichideze pe Angie și Kathy. Ei, și ce dacă lua el milionul de dolari? „Dar dacă mor toți trei, am să pot dormi și eu liniștit", își spuse. „Lucas știa cine sunt. Ele nu știu. Dar cum pot fi sigur că nu i-a spus lui Clint? N-am chef să-nceapă să mă caute, după ce-o să-și toace partea din răscumpărare. S-ar putea să-și închipuie că ar fi cazul să împart cu el și celelalte șapte milioane de dolari."

Traficul de pe Route 28 era mai intens decât se așteptase. „Cred că la Cape e ca în multe alte stațiuni estivale de vacanță", își spuse el. „Tot mai mulți oameni locuiesc aici tot anul."

Cui îi pasă?

Zări firma mare a motelului „Scoica și duna" cu inscripția LOCURI LIBERE dedesubt. Exteriorul era din placaj alb, cu obloane verzi. Părea un motel obișnuit, identic cu toate celelalte care se înșirau de-a lungul celor mai multe șosele importante. Văzu că, după indicatorul de la intrare, aleea se bifurca. O parte trecea pe sub copertina din fața biroului, iar cealaltă o ocolea. Coti la dreapta de pe Route 28 și porni pe aleea care evita biroul. Nedorind să atragă atenția, își continuă drumul cu o viteză moderată, privind încoace și-ncolo, în căutarea furgonetei. Era aproape sigur că nu se afla în fața motelului, pe Route 28. Ocoli până în spate, unde erau parcate mult mai multe mașini, cel mai probabil aparținând clienților care aveau camere la etaj. Într-un fel, era chiar mai bine așa, își spuse el. După ce va găsi furgoneta va căuta un spațiu de parcare în preajma ei.

Dacă Angie avea cât de cât minte, nu parcase prea aproape de clădire. Datorită luminilor de lângă intrare se puteau vedea cu ușurință numerele mașinilor staționate acolo. Pied Piper reduse viteza, studiind autovehiculele pe lângă care trecea.

În sfârșit, o zări pe cea care aproape sigur era a ei – o furgonetă bleumarin, veche de cel puțin zece, doisprezece ani, cu număr de Connecticut. Pe rândul alăturat, la vreo cinci mașini distanță, era un loc gol. Pied Piper parcă acolo, coborî din sedan și se apropie de furgonetă pentru a o cerceta mai îndeaproape. Era lumină suficientă ca să vadă scaunul pentru copii, în spate.

Se uită la ceas. Avea timp destul, și-i era foame. Alături se

afla o braserie. De ce nu? își spuse el, în timp ce-și scotea ochelarii negri din buzunar pentru a și-i pune pe nas, după care o luă spre parcare. Când ajunse în fața braseriei, văzu că era plină. „Cu atât mai bine", își zise el. Singurul scaun liber era la tejghea, lângă zona pentru servit mâncăruri la pachet. Se așeză și, în timp cu întindea mâna după listă, femeia care stătea în picioare alături începu să comande: un hamburger, o cafea neagră și un șerbet de portocale.

Pied Piper întoarse brusc capul, însă chiar înainte de a o vedea pe femeia slabă, cu păr șaten sârmos, îi recunoscu vocea aspră.

Își ascunse fața în spatele listei. Știa că nu se înșelase.

Era Angie.

76

Biroul firmei A-One Reliable Cleaning Service se afla în subsolul casei lui Stan Shafter. La o oră după schimbul de replici cu Jed Gunther, Marty Martinson se hotărî să mai aibă o discuție cu Shafter. Revăzuse declarațiile date de cei doi fii ai lui Stan și de femeile angajate de multă vreme care făcuseră curățenia în casa Frawley, ștergând praful, măturând, spălând și lustruind totul, cu o zi înainte ca familia să se instaleze în noua locuință. Cu toții declaraseră că în casă nu mai intrase nimeni, cât timp se aflaseră ei acolo.

Când recitise declarațiile angajaților lui Shafter, pe Marty îl frapase o omisiune. În niciuna dintre ele nu se menționase că Stan trecuse pe-acolo în timpul curățeniei, și totuși el spunea că-și făcuse inspecția obișnuită. Dacă nu i-au menționat vizita, nu cumva era posibil să fi uitat, la fel de involuntar, și de altcineva? Merita, cu siguranță, să poarte o discuție între patru ochi, conchisese Marty.

Stan Shafter îi răspunse el însuși la ușă. Scund, dar bine clădit, spre șaizeci de ani, cu un păr bogat, roșu ca morcovul, și ochi căprui plini de viață, lăsa impresia că ar fi tot timpul grăbit. Marty observă că purta vestonul gros, de oraș. Fie pleca, fie tocmai se întorsese acasă.

La vederea vizitatorului, ridică din sprâncene.

— Vino, Marty… sau ar fi mai bine să spun „căpitane”?

— Merge și „Marty”, Stan. Aș vrea să-mi rezervi doar două minute din timpul tău, dacă nu te grăbești foarte tare.

— Acu’ trei minute m-am întors, și nu mai plec pe ziua de azi. Sonya mi-a lăsat un bilet în care-mi spunea că telefonul de la birou a sunat toată după-amiaza, așa că trebuie să sun la mesageria vocală și să-mi ascult mesajele.

În timp ce Marty îl urma în jos pe scară, respiră ușurat la gândul că soția lui Stan era plecată. Era o mare guralivă și o bârfitoare clasa-ntâi, așa că probabil l-ar fi bombardat cu întrebări despre anchetă.

Pereții biroului din subsol erau acoperiți cu lemn de brad,

amintindu-i lui Marty de camera de recreere a bunicii sale. Planșeta mare din spatele biroului lui Shafter era plină cu caricaturi care surprindeau momente din timpul curățeniei în diverse case.

— Am făcut rost de unele noi, Marty, îi spuse Shafter. Foarte comice. Aruncă și tu o privire.

— Nu acum, răspunse Marty. Stan, trebuie să vorbesc cu tine despre casa Frawley.

— Bine, dar băieții voștri ne-au verificat pe toți, după răpire.

— Știu că așa a fost, dar încă mai sunt unele detalii de clarificat. Ne ocupăm de fiecare nepotrivire, oricât de măruntă, care ne-ar putea pune pe urma răpitorilor. Înțelegi ce vreau să zic…

— Da, înțeleg perfect, dar sper că nu insinuezi că vreunul dintre oamenii mei te-ar fi mințit.

Tonul arțăgos al lui Stan și felul cum își umflase dintr-odată pieptul în timp ce se îndrepta în scaun, îi aminteau lui Marty de un cocoș întărâtat.

— Nu, Stan, nu-i suspectez pe oamenii tăi, se grăbi Marty să-l asigure. Și s-ar putea ca și asta să nu fie decât încă una dintre numeroasele piste care nu ne-au dus nicăieri. După părerea noastră, cineva a prospectat casa și a aflat dinainte în care dormitor aveau să stea gemenele. După cum știi, casa e mult mai mare decât arată văzută de afară. Are cinci dormitoare, oricare dintre ele fiind potrivit pentru fetițe, și totuși cineva a știut *exact* unde să se ducă. Familia Frawley s-a mutat a doua zi după ce oamenii tăi au făcut curățenia. Margaret Frawley ne-a spus că înainte de răpire n-a intrat în casă niciun străin. Ne îndoim că ar fi avut cineva curaj să încerce să comită răpirea la nimereală.

— Vrei să spui…

— Vreau să spun că cineva a știut cu precizie unde să se ducă la etaj. Cred că oamenii tăi n-ar fi mințit niciodată intenționat, dar pe de altă parte, în declarația ta, ai spus că spre seară ai trecut pe-acolo în inspecție. Niciunul dintre ei nu a menționat asta.

— Probabil au crezut că-i întrebai numai dacă n-a venit vreun

străin. Pe mine mă consideră membru al echipei. Du-te și vorbește cu oricare dintre ei. Se vor întoarce aici curând, ca să-și ia mașinile.

— Știa vreunul dintre voi care cameră fusese rezervată pentru copii?

— Toți știam. Părinții urmau să vină în aceeași seară ca s-o zugrăvească. În camera mare din fund fuseseră îngrămădite cutiile cu vopsea albastră, iar într-un colț era rezemată mocheta albă, făcută sul. Aduseseră până și câteva jucării și un cal de lemn.

— N-ai discutat cu nimeni despre asta, Stan?

— Eu, nu – numai Sonya. O știi pe nevastă-mea, Marty. Ar putea lucra ca detectiv pentru tine. A fost în casa aia cu ani în urmă, când bătrâna doamnă Cunningham a organizat acolo nu știu ce acțiune de binefacere. A încercat să mă convingă s-o cumpăr, când a murit doamna Cunningham. I-am zis să-și mute gândul.

Zâmbi indulgent.

— Sonya a devenit foarte agitată când a aflat că acolo vor locui niște gemene identice. Voia să știe în ce cameră urmau să stea, sau dacă aveau camere separate, și dacă părinții puseseră tapet cu Cenușăreasa pentru ele, fiindcă ea așa ar fi făcut. I-am spus că gemenele aveau să doarmă în camera cea mare din colțul din spate, și că urma să fie zugrăvită în albastru-deschis ca al cerului, și cu o mochetă albă. Și pe urmă, am adăugat: „Sonya, și acum lasă-mă să beau și eu în liniște o bere cu Clint."

— Clint?

— Clint Downes. Îngrijitorul de la Danbury Country Club. Îl cunosc de ani de zile. În fiecare sezon facem acolo o curățenie generală, înainte de deschiderea clubului. Întâmplător, când m-am întors de la casa Frawley, Clint era aici, și l-am invitat să rămână la o bere.

Marty se ridică, întinzând mâna să-și ia pălăria.

— Ei, dacă-ți mai vine ceva în minte, să-mi dai un telefon, Stan. De acord?

— Sigur. Mă uit la nepoții noștri și încerc să-mi închipui că unul dintre ei s-ar pierde pentru totdeauna. N-aș putea să

suport.

— Te înțeleg.

Marty păși pe primele câteva trepte, apoi se întoarse.

— Stan, tipul ăsta, Downes… Știi cumva unde locuiește?

— Mda, în casa de serviciu din incinta clubului.

— Și vine regulat pe la tine?

— Nu. Voia să-mi spună că acceptase o slujbă în Florida și avea să plece curând. Se gândise că poate cunosc pe cineva care ar dori să preia postul de la clubul de golf, râse Stan. Știu că Sonya poate obosi aproape pe oricine, dar Clint a fost destul de politicos ca să se prefacă interesat sincer de ceea ce-i spuneam despre casa Frawley.

— OK. La revedere.

După ce reveni în mașină, pornind înapoi spre secție, Marty se gândi la ceea ce-i spusese Shafter. „Danbury nu e în jurisdicția mea, dar cred c-am să-l sun pe Carlson să-i pasez informația asta", hotărî el. „Probabil că tot o fundătură e, dar dacă tot ne agățăm cu toții de câte un fir de păr, de ce să nu-l verifice și pe individul ăsta?"

77

Sâmbătă seara, îmbrăcați în haine de stradă și încercând să se piardă printre zecile de pasageri, agenții Sean Walsh și Damon Philburn stăteau în salonul de preluare a bagajelor de la terminalul de sosiri internaționale al Newark Liberty Airport.

Amândoi aveau expresiile exasperate ale unor călători care, după un zbor lung, abia așteaptă să-și vadă valizele răsturnându-se pe carusel. De fapt, se uitau la un bărbat între două vârste, slab la față, care-și aștepta bagajul. Când acesta se aplecă și luă de pe carusel o valiză neagră fără niciun semn distinctiv, îl încadrară imediat.

— FBI-ul, se prezentă Walsh. Cum preferi, vii de bunăvoie, sau faci o scenă?

Fără să răspundă, omul dădu din cap și porni împreună cu ei. Îl conduseră spre un birou dintr-o zonă privată a terminalului, unde alți agenți îl păzeau pe Danny Hamilton, un tânăr de douăzeci de ani speriat care purta uniforma unui mânuitor de bagaje.

Când omul adus de Walsh și Philburn îl văzu pe Hamilton cu cătușele la mâini, deveni pământiu la chip și izbucni:

— Nu spun nimic. Vreau un avocat.

Walsh puse valiza pe o masă și deschise cataramele. Așeză în ordine pe un scaun pantalonii, lenjeria și cămășile împăturite, apoi scoase un cuțit de buzunar și tăie marginile fundului fals al valizei. Când îl smulse, ieși la iveală conținutul ascuns al bagajului: mai multe pachete mari cu pudră albă.

Sean Walsh îi zâmbi curierului:

— Da, o să ai nevoie de un avocat.

Lui Walsh și Philburn nu le venea să creadă ce întorsătură luaseră evenimentele. Veniseră acolo să stea de vorbă cu colegii lui Richard Mason în speranța că vor obține vreo informație care i-ar fi putut pune în legătură cu răpirea.

Începuseră să discute cu Hamilton și simțiseră imediat că era neobișnuit de nervos.

Când îl presaseră, acesta negase că ar fi avut cunoștință

despre răpire, dar apoi cedase și recunoscuse că știa că Richie Mason lua în primire transporturi de cocaină, la aeroport. Le spusese că Richie îi dăduse câte cinci sute de dolari de trei sau patru ori, ca să-și țină gura. Și le mai spusese că în aceeași după-amiază Richie îl sunase ca să-l anunțe că sosea un transport, dar el nu putea veni să-l recepționeze.

Richie îi spusese lui Hamilton să se întâlnească la carusel cu curierul. Conform descrierii lui Richie, avea să-l recunoască fiindcă-l mai văzuse la aeroport, împreună cu el. Îl mai instruise pe Hamilton să rostească parola „*home free*", după care curierul avea să știe că-i putea da liniștit valiza cu cocaina. Hamilton mai declara că Richie îi ordonase să ascundă valiza la el în apartament, așteptând să-l contacteze în următoarele câteva zile, ca să-i spună cum avea să intre în posesia valizei.

Telefonul celular al lui Sean Walsh sună. Agentul îl deschise și ascultă, apoi se întoarse spre Philburn:

— Mason nu e în apartamentul din Clifton. Cred că a întins-o.

78

— Margaret, s-ar putea să fie încă o fundătură, o preveni agentul Carlson în timp ce plecau de la locuința Lilei Jackson, spre casa îngrijitorului unde locuia Clint Downes.

— Nu e o fundătură, insistă Margaret. Singura impresie clară pe care a avut-o Trish înainte de a-și pierde cunoștința a fost aceea a mirosului de transpirație de pe trupul unui om foarte solid. Am știut că dacă vorbeam cu vânzătoarea aia îmi va putea spune un lucru care să ne fie de folos. De ce n-am făcut-o mai devreme?

— Cei de la birou îl verifică acum pe Downes, spuse Carlson, în timp ce trecea prin centrul orașului Danbury, îndreptându-se spre club. Vom afla curând dacă a avut vreodată probleme. Dar trebuie să-ți dai seama că, dacă nu e acasă, nu avem niciun temei legal ca să intrăm. Nu vreau să aștept ca unul dintre agenții noștri să ajungă aici, așa că voi cere să trimită acolo o mașină a poliției din Danbury.

Margaret nu răspunse. „De ce mi-a luat atât de mult ca să mă întorc și să vorbesc cu Lila?", își reproșa ea. „Unde-i femeia aia, Angie? Oare Kathy o fi cu ea?"

Deasupra, cerul se înseninа în sfârșit, vântul puternic al după-amiezii târzii împrăștiind norii. Dar era ora cinci, și începuse să se întunece. În timpul drumului spre clubul de golf, Margaret dădu telefon acasă și află de la doctorița Harris că Kelly adormise din nou. Apoi, Sylvia îi spuse că fata părea să comunice cu sora ei, adăugând că mai avusese un acces puternic de tuse.

Lila Jackson îi spusese lui Carlson că trebuia să-și parcheze mașina la poarta drumului de serviciu. Când coborâră din mașină, agentul îi ordonă lui Margaret să aștepte acolo.

— Dacă individul ăsta are vreo legătură cu răpirea, s-ar putea să fie periculos.

— Walter, insistă Margaret, dacă acest om e aici, am să vorbesc cu el. Doar dacă nu cumva plănuiești să mă oprești cu forța, ar fi mai bine să accepți ideea asta.

În spatele lor opri o mașină a poliției din care coborâră imediat doi ofițeri, unul având galoane de sergent pe mânecă. Ascultară scurta informare a lui Carlson despre hainele cumpărate de la Abby's Discount și despre faptul că impresia pe care guvernanta și-o formase despre unul dintre răpitori în noaptea aceea coincidea cu descrierea lui Clint făcută de vânzătoare – masiv și mirosind a transpirație.

Asemenea lui Carlson, încercară s-o convingă pe Margaret să aștepte în mașină – dar, când aceasta nici nu vru s-audă, îi spuseră că atunci trebuia măcar să stea mai în urmă, până se asigurau că nu întâmpinau nicio rezistență din partea lui Clint Downes și acesta avea să-i primească în casă și să le răspundă la întrebări.

În timp ce se apropiau de ușă, își dădură seama cu toții că aceste măsuri de prevedere se dovediseră inutile. Clădirea era cufundată în întuneric. Prin ușa deschisă a garajului se vedea că înăuntru nu se afla niciun autovehicul. Dezamăgită, Margaret privi cum polițiștii mergeau de la o fereastră la alta, luminând în interior cu lanternele. „A fost aici în după-amiaza asta, pe la ora unu", își spuse ea. „N-au trecut decât patru ore de atunci. Oare s-a speriat de Lila? Unde s-o fi dus? Și femeia aia, Angie, unde e și ea?"

Se duse la garaj și aprinse lumina. Înăuntru, pe partea dreaptă, văzu leagănul pe care Clint îl demontase, rezemând piesele de perete. Îi atrase atenția dimensiunea saltelei. Era aproape de două ori mai mare decât salteaua unui pătuț normal pentru copii. Fusese cumpărată fiindcă cineva știuse că aveau să doarmă doi copii pe ea? În timp ce agentul FBI și cei doi ofițeri de la poliția din Danbury veneau în grabă dinspre casă, Margaret își apropie fața de saltea. Mirosul slab, dar inconfundabil de vapori Vick's îi umplu nările.

Se răsuci pe călcâie și răcni la cei trei polițiști:

— Aici au fost! Aici le-au ținut! Unde au plecat? Trebuie să aflăm unde au dus-o pe Kathy!

79

La Aeroportul Logan, Clint se duse direct spre zona unde se aflau agențiile de închiriat mașini. Pe deplin conștient de faptul că, dacă Angie golise de fonduri cardul, risca să nu poată închiria niciun autovehicul, studie cu atenție tarifele înainte de a alege cel mai ieftin serviciu și cea mai ieftină mașină.

„Am un milion de dolari cash", își spus el, „iar dacă nu-mi acceptă cardul pentru o închiriere, va trebui să fur o mașină ca să ajung în Cape."

Dar nu întâmpină nicio dificultate.

— Aveți o hartă a statului Maine? îl întrebă el pe funcționar.

— Acolo e, îi arătă acesta spre un raft pe care se aflau mai multe hărți.

Clint băgă în buzunar copia chitanței de închiriere și se îndreptă spre raft. Atent să stea astfel încât funcționarul să nu vadă ce alegea, luă o hartă a localității Cape Cod și și-o îndesă sub haină.

Peste douăzeci de minute, se înghesuia la volanul unei mașini mici și ieftine. Aprinse plafoniera și studie harta. Distanța era cam cât și-o amintea și el – circa o oră și jumătate cu mașina, de la Boston. „N-ar trebui să fie un trafic prea aglomerat, în perioada asta a anului", își spuse.

Porni mașina. Angie ținea minte că-i spusese că mai fusese la Cape, în trecut. „Nimic nu uită", își zise el. „Nu i-am spus însă că venisem fiindcă aveam o treabă, cu Lucas. Lucas adusese încoace un barosan cu mașina, în weekend, după care a trebuit să stea într-un hotel și să-l aștepte. Astfel, a avut ocazia să cerceteze în amănunt locurile. Ne-am întors peste două luni și am pus ochii pe o casă din Osterville", își amintea Clint. „Un cartier șic, da' n-am găsit așa de multe lucruri pe cât se aștepta Lucas. În plus, mie mi-a revenit o nimica toată. De-asta am și cerut să facem jumi-juma, pentru treaba de-acum."

Clint ieși cu mașina din aeroport. Harta indicase că trebuia s-o ia la stânga, prin Tunelul Ted Williams, apoi să se uite după indicatoarele spre Cape Cod. „Dacă am înțeles bine, Route 3 mă

duce direct la Sagamore Bridge", reflectă el. „Apoi, harta zice s-o iau pe Mid-Cape Highway, până la Route 137, care mă va duce la Route 28."

Se bucura că în Boston cerul era senin. Așa, putea să urmeze mai ușor indicatoarele rutiere. Pe de altă parte, vremea bună îi putea crea probleme mai târziu – dar nu atât de grave încât să nu le poată rezolva. Oare să se oprească undeva și să-i telefoneze lui Angie? se întrebă. S-o anunțe că urma să ajungă acolo pe la vreo nouă și jumătate?

Încă o dată, o blestemă pentru că luase telefoanele celulare cu ea.

La câteva minute după ce ieșise din tunel, zări indicatorul spre Cape Cod. „Poate e mai bine că n-am telefon", medită Clint. „Cât e ea de nebună, Angie nu-i totuși proastă. S-ar putea să-i treacă prin minte că-i e mai ușor să scape singură de puștoaică și s-o șteargă iar cu banii, decât să mă aștepte pe mine."

Acest gând îl făcu să apese și mai tare pedala de accelerație.

80

În weekenduri, când putea să plece, Geoffrey Sussex Banks trăgea câte o fugă din Bel-Air până la casa lui din Palm Springs, California. Dar în sâmbăta aceea, după ce stătuse toată ziua în Los Angeles, seara, când se întorsese acasă de la o partidă de golf, aflase de la menajeră că-l aștepta un agent FBI.

— Mi-a dat cartea lui de vizită, domnule. Uitați-o.

Și, în timp ce i-o întindea, adăugă:

— Îmi pare rău…

— Îți mulțumesc, Conchita.

Îi angajase pe Conchita și Manuel cu ani în urmă, imediat după ce se căsătorise cu Theresa. Cei doi o adorau pe Theresa și, peste opt luni, când aflaseră că aștepta doi gemeni, fuseseră în culmea fericirii. La scurt timp după aceea, când Theresa dispăruse, trăiseră cu speranța că, într-o zi, vor auzi o cheie răsucindu-se în broască și o vor vedea din nou în prag. „Și poate că a născut copiii și pur și simplu a uitat trecutul, după care dintr-odată și-a reamintit iar totul și s-a întors acasă, iar băieții erau cu ea." Așa se ruga mereu Conchita. Acum, însă, Conchita știa că dacă venise FBI-ul, nu voiau decât să pună alte întrebări despre dispariția Theresei sau, mai rău, să confirme că, după atâția ani, i se găsiseră rămășițele pământești.

Geoff se pregăti pentru vestea cea proastă și porni pe culoar, spre bibliotecă.

Dominick Telesco lucra la cartierul general al FBI din Los Angeles. Era agent de zece ani și citise adesea în pagina de afaceri a ziarului *Los Angeles Times* articole despre Geoffrey Sussex Banks, chipeșul bancher internațional, filantrop și membru al înaltei societăți a cărui soție tânără și gravidă dispăruse în drum spre petrecerea cu cadouri pentru viitorii ei copii, cu șaisprezece ani în urmă.

Telesco știa că Banks avea aproape cincizeci de ani. „Asta înseamnă că avea în jur de treizeci și doi de ani, ca mine acum, când i-a dispărut soția", își spuse el în timp ce se uita pe fereastră, spre terenul de golf. „Mă întreb de ce nu s-o fi

recăsătorit niciodată. Cred că toate femeile aleargă cu limba scoasă după el.”

— Domnul Telesco?

Oarecum jenat că nu-l auzise pe Banks intrând în cameră, agentul se întoarse repede.

— Domnule Banks, vă rog să mă scuzați. Tocmai mă uitam cum un jucător reușea o lovitură fabuloasă, și nu v-am auzit intrând pe ușă.

— Pariez că știu cine e, zâmbi ușor Banks. Majoritatea membrilor noștri au mari probleme cu traseul de șaisprezece găuri. Numai unul sau doi au ajuns să-l controleze bine. Vă rog să luați loc.

O clipă, cei doi se studiară. Telesco avea păr șaten-închis și ochi căprui, era slab, și purta costum cu dungi subțiri și cravată, Banks purta o cămașă și o pereche de pantaloni de golf. Trăsăturile sale de patrician erau ușor arse de soare.

Părul, de un blond-închis în care apăruseră numeroase șuvițe argintii, începuse să se rărească.

Pentru agentul Telesco era evident că, măcar la prima vedere, Banks confirma afirmațiile potrivit cărora avea acea rară combinație de autoritate și curtoazie.

— E ceva în legătură cu soția mea? întrebă Banks, trecând direct la subiect.

— Da, domnule, răspunse Telesco, deși ceea ce m-a adus aici este, de fapt, o posibilă legătură între ea și un alt caz. Poate ați citit despre răpirea gemenelor Frawley, din Connecticut?

— Desigur. Am înțeles că una dintre gemene s-a întors acasă.

— Într-adevăr.

Telesco nu-i împărtăși vestea că, prin cadrul Biroului, circula teoria că s-ar fi putut ca și cea de-a doua soră geamănă să mai fie în viață.

— Domnule Banks, știți că Norman Bond, primul bărbat al soției dumneavoastră, face parte din consiliul de administrație al C.F.G.&Y., și că acel consiliu de administrație a votat ca firma să plătească banii de răscumpărare ceruți de răpitorii gemenelor Frawley?

— Știu că Norman Bond face parte din consiliul de

administrație al C.F.G.&Y.

Telesco sesiză furia din glasul lui Banks.

— Domnule Banks, Norman Bond l-a angajat pe tatăl gemenelor, Steve Frawley, într-o funcție de la C.F.G.&Y. în împrejurări destul de neobișnuite. Principalii candidați pentru acel post erau alți trei specialiști de nivel mediu, și totuși a fost ales Frawley. De remarcat că Steve Frawley este tatăl unor surori gemene identice, și locuiește în Ridgefield, Connecticut. Norman Bond și soția lui locuiau tot în Ridgefield, Connecticut, când ea a născut doi gemeni identici.

Bronzul lui Geoff Banks nu putu masca paloarea care îi acoperi fața.

— Sugerați că Bond ar putea avea vreo legătură cu răpirea surorilor Frawley?

— Având în vedere suspiciunile pe care le-ați exprimat în legătură cu dispariția soției dumneavoastră, credeți că Norman Bond ar fi capabil să pună la cale și să execute o răpire?

— Norman Bond e un om rău, spuse sec Banks. Sunt absolut sigur că a fost răspunzător de dispariția soției mele. Se știe că a fost îngrozitor de gelos, când a aflat că iar era însărcinată, și tot cu gemeni. Când a dispărut, viața mea a intrat într-un con de umbră și nimic nu se va schimba până când nu voi afla ce anume s-a întâmplat cu ea.

— Am investigat cazul, domnule. Nu există nici cea mai mică dovadă care să ateste legătura lui Norman Bond cu dispariția soției dumneavoastră. Există martori care l-au văzut în noaptea aceea la New York.

— Martori care au *crezut* că l-au văzut în noaptea aceea la New York, precizează Banks, sau poate că a plătit pe cineva ca să facă treaba în locul lui. Am spus-o și o repet: indiferent ce i s-a întâmplat Theresei, el e vinovatul.

— Am vorbit cu el săptămâna trecută. Cu acea ocazie, Bond s-a referit la soția dumneavoastră ca la „răposata mea soție" Ne întrebăm dacă a fost doar o scăpare, sau poate ceva mai grav, care să-l incrimineze.

— „*Răposata* lui soție"! exclamă Banks. Uitați-vă peste însemnările pe care le-ați făcut. În toți anii care au trecut de

atunci, omul ăsta le-a spus tuturor că era convins că Theresa mai trăia, și că n-a vrut decât să scape de mine. Nici măcar o dată nu s-a referit la ea ca și cum ar fi fost moartă. Și mă întrebați dacă e capabil să-i răpească pe copiii cuiva care are viața pe care și-o dorise el? *Ba bine că nu!*

Revenind în mașină, Dominick Telesco se uită la ceas. Pe Coasta de Est era șapte și ceva. Îl sună pe Angus Sommers, la biroul din New York, și-i relată conversația pe care o avusese cu Banks.

— Cred că n-ar fi rău să-l punem pe Bond sub urmărire permanentă, propuse el.

— Ai dreptate, fu Sommers de acord.

81

— Lila Jackson ne-a spus că garajul era gol, îi informă agentul Carlson pe ofițerii de la poliția din Danbury. Ne-a mai spus și că Downes primise un telefon de la un individ numit Gus, chiar în timp ce ea era în casă. Intenționase să declare poliției că avea unele suspiciuni, dar un detectiv de-ai dumneavoastră care a ieșit la pensie, Jim Gilbert, a împiedicat-o să treacă la fapte. Susținea că-i cunoștea pe Downes și prietena lui. Poate că acest Gus e cel care a trecut să-l ia pe Downes, mai devreme. Poate că Gilbert știe cine e Gus.

Margaret nu-și putea lua ochii de la leagănul demontat. „Acolo le-au ținut pe fetițele mele", își spunea ea. „Laturile astea sunt așa de înalte… e ca o cușcă! În dimineața când monseniorul a oficiat slujba pentru Kathy, Kelly a pomenit de leagănul cel mare. Trebuie să mă duc acasă și s-o iau la întrebări. Ea e singura care ne poate spune unde este Kathy acum."

82

Pied Piper puse lista de bucate deoparte și coborî de pe taburet. Trebuia să afle în ce cameră locuia Angie la motel. Când ochii curioși ai barmanului îi întâlniră privirea, își scoase din buzunar telefonul mobil, îl deschise și simulă că răspundea. Nu suporta să atragă atenția asupra lui. Ieși, prefăcându-se că asculta cu atenție.

Stătea în umbra de lângă zid, când Angie ieși, cu o pungă de mâncare în mână. Fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, traversă grăbită parcarea și trecu peste bordura care o despărțea de incinta motelului. Urmărind-o cu privirea, Pied Piper observă că Angie încerca să ajungă cât mai repede înapoi în motel. „Pe Clint nu-l așteaptă decât peste o oră și jumătate", calculă el, „și poate crede că ascunzătoarea asta e sigură."

Spre satisfacția lui, Angie deschise ușa unei camere de la parter. „Ușor de ținut sub supraveghere", își spuse. Oare să se întoarcă în braserie ca să mănânce și el ceva? „Nu, mai bine să-i urmez exemplul și să iau o gustare la pachet." Era șapte și douăzeci. Cu puțin noroc, Clint urma să ajungă acolo între opt treizeci și nouă.

Jaluzelele de la fereastra camerei lui Angie erau trase complet. Pied Piper își ridică gulerul canadienei. Cu gluga pe cap și ochelarii de soare pe nas, trecu încet pe lângă fereastră, ezitând doar până când auzi vaietul repetat, cu sughițuri, al unui copil care era clar că plângea de multă vreme.

Reveni grăbit în braserie, comandă un hamburger și o cafea, le luă și trecu din nou prin dreptul camerei lui Angie. Nu era sigur că mai auzea copilul, dar sonorul unei reluări cu *Dragul de Raymond* îl asigură că Angie încă se mai afla acolo, așteptând sosirea lui Clint.

Totul mergea conform planului.

83

Gus Svenson stătea pe locul său obișnuit din Danbury Pub, când îl încadrară doi oameni.

— FBI, se prezentă unul dintre ei. Hai, scoală.

Gus ajunsese la a treia bere.

— Faceți mișto de mine.

— Nu facem niciun mișto.

Tony Realto îl privi pe barman.

— Fă-i nota.

Peste cinci minute, Gus se afla în secția de poliție din Danbury.

— Ce-aveți cu mine? întrebă el.

„Tre' să mă limpezesc la cap", își spuse. „Ăștia-s nebuni."

— Unde s-a dus Clint Downes? se răsti Realto.

— De unde să știu eu?

— I-ai dat telefon azi după-amiază, pe la unu și-un sfert.

— Sunteți sonați la cap. La unu și-un sfert reparam o țeavă în casa primarului. Dați-i telefon și întrebați-l, dacă nu mă credeți. Era și el de față.

Agenții Realto și Carlson schimbară o privire. „Nu minte", păreau să-și spună.

— De ce s-ar fi prefăcut Clint că vorbea cu tine? se interesă Carlson.

— Întrebați-l pe *el*. Poate nu voia ca gagică-sa să știe că l-a sunat altă tipă.

— Gagică-sa, adică Angie? întrebă Realto.

— Mda, țăcănita aia.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Clint?

— Păi, stați să văd… Azi e sâmbătă… Aseară, am luat cina cu el.

— A fost și Angie cu voi?

— Nnț. Era plecată să vadă de-un copil.

— Și pe ea când ai văzut-o ultima oară?

— Clint și cu mine ne-am mai dus să luăm două beri și un burger și joi seara. Când am trecut să-l iau, Angie era-n casă.

Îngrijea de un copil, Stevie-l chema.

— L-ai văzut? întrebă repede Carlson, fără să-și poată ascunde emoția.

— Mda, da' nu prea mult. Era acoperit cu o pătură. Doar ceafa i-am văzut-o.

— Ai văzut și ce culoare de păr avea?

— Șaten-închis. Scurt.

Telefonul celular al lui Carlson începu să sune. Pe display scria că era de la secția de poliție din Ridgefield.

— Walt, începu Marty Martinson, de două ore tot voiam să-ți vorbesc, da' am avut o urgență. Un accident de circulație grav, cu niște adolescenți; din fericire, au să scape cu viață. Am un nume pe care voiam să ți-l transmit, în cazul Frawley. Probabil e tot o pierdere de vreme, dar am să-ți spun de ce merită să-l verifici.

Chiar înainte ca Martinson să continue, agentul Carlson fu sigur că numele pe care urma să-l audă era al lui Clint Downes.

De cealaltă parte a mesei, Gus Svenson, care părea să se fi trezit brusc din beție, îi spunea lui Tony Realto:

— Nu mai ieșisem la cină cu Clint de luni de zile. Și pe urmă, m-am întâlnit cu Angie la farmacie. Cumpăra o droaie de chestii, cum ar fi un vaporizator și sirop de tuse pentru un copil pe care-l îngrijea și care era bolnav. Și am…

În timp ce agenții îl ascultau, Gus le înșiră de bunăvoie tot ce-și mai amintea de ultimele lui întâlniri cu Clint și Angie.

— Miercuri seara, l-am sunat pe Clint ca să-i propun să mergem la vreo două beri, da' Angie a zis că se dusese să se uite la o mașină nouă. Ea avea grijă de niște copii care plângeau așa de tare, că n-am apucat să stăm mult de vorbă.

— Avea grijă de *niște copii?* se răsti Realto.

— Nu, am greșit, crezusem c-am auzit doi, da' nu puteam fi sigur. Când am întrebat-o, mi-a închis telefonul.

— Să ne înțelegem. Ultima oară când ai văzut-o pe Angie a fost joi seară, iar cu Clint te-ai întâlnit aseară?

— Mda. L-am luat cu mașina, și pe urmă tot eu l-am adus – zicea că n-avea cu ce să mai circule. Vânduse furgoneta, iar Angie era în Wisconsin.

— Și l-ai crezut?

— Păi, ce treabă am eu? De un' să știu eu de ce a vândut o mașină înainte să-și ia alta?

— Ești convins că furgoneta nu era acolo aseară?

— Jur pe Dumnezeul meu. Da' joi seara când am venit să-l iau, am văzut-o în garaj, iar Angie era și ea acasă, cu copilul pe care-l îngrijea.

— OK. Nu te mișca de-aici, Gus. Venim imediat.

Agenții ieșiră din birou, oprindu-se pe coridor.

— Ce părere ai, Walt? întrebă Realto.

— Angie trebuie să fi plecat cu Kathy în furgonetă. Fie au împărțit banii pe din două și s-au despărțit, fie și-au dat întâlnire undeva.

— La fel mă gândesc și eu.

Reveniră în camera unde-i așteptа Gus.

— Ascultă, Gus, întâmplător Clint avea mulți bani la el, când v-ați dus în oraș?

— Nnț. M-a lăsat pe mine să plătesc, în ambele seri.

— Mai cunoști pe cineva care l-ar fi putut lua cu mașina, azi?

— Nu.

Sergentul de la poliția din Danbury care vizitase casa de la clubul de golf făcuse și el investigații. Intră în birou tocmai la timp ca să audă ultima întrebare.

— Clint Downes s-a dus cu Danbury Taxi până la Aeroportul La Guardia, unde a coborât la poarta pentru Continental Airlines, anunță el. A ajuns acolo pe la trei jumate.

„Acum două ore, doar", își spuse Walter Carlson. „Lațul se strânge, dar oare destul de repede ca să-l prindem până nu va fi prea târziu pentru Kathy?"

84

La secția de poliție din Hyannis, sergentul de birou, Ari Schwartz, asculta cu răbdare protestele furioase ale lui David Toomey care susținea că în parcarea motelului său nu se comisese niciun furt.

— De peste treizeci de ani lucrez la Soundview, declara el vehement, și n-am să permit ca escroaca aia, care nici măcar nu e în stare să îngrijească un copil bolnav, să-l mintă pe Sam Tyron că i s-a furat un scaun de mașină pe care nu-l avusese vreodată.

Sergentul îl cunoștea bine pe Toomey și-l simpatiza.

— Dave, nu te repezi, îi spuse el pe un ton liniștitor. Am să vorbesc eu cu Sam. Zici că administratorul care a fost de serviciu astă-noapte jură că femeia aia n-avea niciun scaun pentru copii în mașină?

— Absolut.

— O să avem grijă să consemnăm adevărul.

Mai îmbunat de această promisiune, Toomey se întoarse să plece, apoi ezită.

— Sunt foarte îngrijorat pentru băiețașul ăla. Era bolnav rău. Nu vrei să dai telefon la spital și să vezi dacă l-au internat, sau măcar l-au tratat la urgență? Îl cheamă Stevie, iar pe maică-sa, Linda Hagen. Aș putea suna și eu, da' tu ai mai multă autoritate.

Schwartz nu lăsă să i se vadă iritarea. Era frumos din partea lui Dave Toomey că-și făcea griji pentru copil, dar pe de altă parte ar fi fost cam greu să se intereseze de el. Era posibil ca mama copilului să-l fi dus la oricare dintre clinicile de urgență de pe Cape. Ar fi putut să-i spună lui Dave acest lucru, totuși dădu telefon la spital.

Acolo nu fusese internat niciun copil cu acel nume.

Oricât de nerăbdător era să ajungă acasă, Toomey încă nu se îndura să plece.

— E ceva ce mă sâcâie la ea, spuse el, vorbind mai mult de unul singur. Dacă ar fi fost nepotu-meu, fiică-mea și-ar fi ieșit

din minți de îngrijorare…

Apoi ridică din umeri.

— Mai bine să-mi văd de propriile mele treburi. Mersi, sergent.

La patru mile distanță, Elsie Stone răsucea cheia în ușa casei sale albe de lemn. O dusese pe Debby înapoi acasă, în Yarmouth, dar refuzase invitația de a lua cina cu fiica și ginerele ei. „Îmi simt vârsta", spusese ea veselă. „Mai bine mă duc acasă, îmi încălzesc o supă de legume și mă ospătez cu ea în timp ce citesc ziarul și mă uit la știri."

„Nu că știrile ar fi un spectacol dintre cele mai plăcute", își spuse ea acum, în timp ce aprindea lumina din antreu. „Dar, oricât m-ar durea inima din cauza acelei răpiri, vreau totuși să văd dacă mai au mult până să-i prindă pe oamenii ăia îngrozitori."

Își agăță mantoul în cuier și se duse direct în cabinet, ca să dea drumul la televizor. Prezentatorul actualităților de la ora șase tocmai spunea:

— Am aflat din surse demne de încredere că FBI-ul acționează acum pornind de la premisa că micuța Kathy Frawley ar mai putea fi în viață.

— O, Domnul fie lăudat! se rugă Elsie cu voce tare. Doamne, ajută-le s-o găsească pe mielușica aia!

Dând sonorul televizorului mai tare, ca să nu-i scape nicio vorbă, intră în bucătărie. În timp ce-și turna supa de legume preparată în casă într-o farfurie pe care o introduse apoi în cuptorul cu microunde, își dădu seama că prin minte i se perinda la nesfârșit numele „Kathy".

— Kathy… Kathy… Kathy…

„Ce să fie asta?" se întrebă ea.

85

— A fost acolo! striga Margaret, în timp ce Steve o ținea strâns în brațe. Am văzut leagănul în care le-au ținut pe amândouă. Salteaua mirosea a Vick's, la fel ca pijamaua lui Kelly, când ne-a fost adusă înapoi. În toate acele zile, au fost atât de aproape de noi, Steve, atât de aproape… Femeia aia care-a cumpărat hainele în aceeași seară când am cumpărat eu rochiile pentru ziua lor e cea care o ține acum pe Kathy prizonieră. Iar Kathy e bolnavă. E bolnavă. *E bolnavă!*

Ken Lynch, un polițist boboc din Danbury, o adusese pe Margaret cu mașina acasă și constata cu surprindere că strada era plină de autovehicule ale mass-media. Ținând-o de cot, o condusese grăbit în casă, pe lângă Steve, care le ținea ușa deschisă. Acum, cu un sentiment de neputință, păși prin arcadă și intră în living. Acolo, se opri și se întoarse.

„Asta trebuie să fie camera în care vorbea la telefon guvernanta, când a auzit-o pe una dintre gemene plângând", își spuse el.

Apoi, în timp ce se uita în jur, observând toate detaliile și reținându-le pentru a i le putea descrie soției lui, văzu păpușile puse pe jos, în mijlocul încăperii. Două păpuși identice, acoperite cu aceeași pătură, atingându-și degetele. În fața șemineului, o masă cu scaune de jucărie era pregătită pentru un ceai. La masă stăteau așezați doi ursuleți identici, față-n față.

— Mami, mami!

Strigătul agitat se auzise de la etaj, urmat imediat de un tropăit de picioare ce coborau în grabă treptele neacoperite. Lynch o văzu pe Kelly cum se arunca în brațele lui Margaret. Deși se simțea stingherit, fiindcă le tulbura intimitatea, nu-și putea lua ochii de la fața chinuită a mamei, în timp ce-și strângea fiica la piept.

„Asta cred că-i pediatra care stă cu ei", reflectă el, la vederea unei femei mai vârstnice, cu păr argintiu, care cobora de asemenea scara.

Margaret o puse pe Kelly jos și îngenunche lângă ea, ținându-

i mâinile pe umeri.

— Kelly, o întrebă ea încet, iar ai vorbit cu Kathy?

Fetița dădu din cap.

— Vrea să vină acasă.

— Știu, iubito, știu că vrea să vină acasă. Și eu vreau să vină acasă, la fel de mult ca tine. Știi unde e? Ți-a spus cumva?

— Da, mami. I-am spus și lui tati. Și doamnei doctor Sylvia i-am spus. Și ție ți-am spus. Kathy e-n Cape Cod.

Margaret făcu ochii mari, apoi clătină din cap.

— O, iubito, nu mai ții minte, azi-dimineață când erai în pat cu mine, eu am fost cea care-a vorbit despre Cape Cod. De-acolo ai auzit. Poate Kathy ți-a spus că e în alt loc. Nu poți s-o întrebi acum?

— Acum lui Kathy îi e foarte somn.

Brusc, Kelly se întoarse și trecu pe lângă ofițerul Lynch. Se așeză pe jos, lângă păpuși. În timp ce o privea încremenit, Lynch o auzi spunând:

— *Ești de atâta vreme la Cape Cod…*

Apoi, deși își încordă auzul, nu mai putu deslușii nimic din șușotelile ei.

86

Hamburgerul și cafeaua o făcuseră pe Angie să se simtă mai bine. „Nici nu-mi dădusem seama ce foame mi-era", își spuse ea nemulțumită, în timp ce stătea în singurul fotoliu comod din camera de motel, fără s-o ia în seamă pe Kathy. Șerbetul pe care i-l dăduse era neatins, iar fata zăcea în pat cu ochii închiși.

„A trebuit s-o trag cu forța afară de la McDonald's, fiindcă ospătărița aia bătrână și băgăcioasă a intrat în vorbă cu ea", își spuse Angie, retrăind în minte ziua aceea dificilă. „ „Cum te cheamă, băiețel?" „Mă cheamă Kathy… Mă cheamă Stevie…" „A, păi și nepoata mea are o prietenă închipuită…" Și-n tot timpul ăla, pe masă era o poză cu gemenele. Pe toți sfinții, dacă bătrâna aia se uita mai atentă, ar fi zbierat să vină poliția.

„La ce oră o s-ajungă Clint aici?" se întrebă ea. „Pe la nouă, cel mai devreme. Părea supărat. Ar fi trebuit să-i las niște bani. Da' o să-i treacă lui. Am făcut o greșeală când am folosit cartea de credit ca să cumpăr chestiile alea de la Abby's Discount. Mai bine plăteam cu banii pe care mi-i dăduse Lucas. Ei, în fine, acum e prea târziu ca să-mi mai fac griji pentru asta. N-ar trebui să mai am nicio problemă, până apare Clint aici. Probabil o să se debaraseze de mașina aia pe care a-nchiriat-o, și pe urmă o să fure alta, ca să plecăm cu ea din Cape Cod. Și atunci o s-avem un milion de dolari numai pentru noi. *Un milion de dolari!* Am să-mi fac un tratament de înfrumusețare", își spuse Angie, în timp ce întindea mâna spre telecomanda televizorului. Aruncă o privire spre pat. „Și gata cu ideea măreață de a avea și eu un copil al meu. Prea multe bătăi de cap."

87

Diversele agenții răspunzătoare de aplicarea legii își înființaseră un post de comandă în sediul FBI din Danbury. Agenții Tony Realto și Walter Carlson, împreună cu căpitanul Jed Gunther și șeful poliției din Danbury, se aflau în sala de conferințe.

— Acum suntem siguri că Lucas Wohl și Clint Downes au fost colegi de celulă în Attica, spuse Realto. Amândoi și-au călcat cuvântul imediat ce au fost eliberați din închisoare, și-au luat identități false și, cumva, au reușit să stea ascunși atâția ani. În prezent știm cum a fost folosită cartea de credit a lui Bailey ca să angajeze mașina de la Excel. Lucas îi cunoștea numărul, fiindcă-l dusese adesea pe Bailey cu mașina, iar Bailey îl plătea cu cartea de credit.

Realto se lăsase de fumat la vârsta de nouăsprezece ani, însă acum constată că jinduia după o țigară.

— Din câte zice Gus Svenson, Angie trăia cu Downes de șapte sau opt ani, continuă el. Din păcate, nicăieri în casă nu există nicio fotografie a vreunuia dintre ei. Aș putea să pariez că Downes nu mai seamănă nici pe departe cu vechea lui poză de la dosar. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să dăm presei descrierile și portretele-robot ale amândurora.

— De undeva se scurg informații, spuse Carlson. Circulă deja zvonul despre posibila supraviețuire a lui Kathy. Ce facem, comentăm sau nu?

— Încă nu. Mă tem că, dacă avansăm ideea că s-ar putea să fie vie, o condamnăm la moarte. Probabil Clint și Angie bănuiesc că-i căutăm, și dacă-și dau seama că fiecare polițist din Statele Unite studiază fețele tuturor copiilor de trei ani pe care-i vede, s-ar putea să intre în panică și să se hotărască să scape de fetiță. Atâta vreme cât știu că o credem moartă, s-ar putea să încerce să călătorească lăsând impresia că alcătuiesc o familie.

— Margaret Frawley jură că gemenele comunică între ele, spuse Carlson. Speram să primesc o veste de la ea. Dacă Kelly spunea ceva semnificativ, știu că m-ar fi sunat. Ofițerul care a

dus-o acasă mai e pe-aici?

— Ken Lynch trebuie să fi fost, spuse șeful poliției din Danbury. Știu că s-a întors de pe teren.

Ridică receptorul telefonului de pe birou.

— Transmite-i lui Lynch să vină încoace.

Peste cincisprezece minute, Lynch intră în birou.

— Pot să jur că Kelly e în contact cu sora ei, le spuse el scurt. Am fost de față când a afirmat că e la Cape Cod.

88

Traficul de pe Sagamore Bridge era descongestionat. În timp ce traversa Cape Cod Canal, Clint conducea tot mai nerăbdător, uitându-se mereu la vitezometru ca să se asigure că nu depășea viteza legală. Știa că scăpase ca prin urechile acului de un polițist pe Route 3, când atinsese șaptezeci de mile pe oră într-o zonă în care limita era de cincizeci și cinci.

Se uită la ceas. Era exact ora opt. „Mai am încă patruzeci de minute cel puțin, până să ajung acolo", își spuse el. Deschise radioul tocmai la timp ca să audă glasul surescitat al prezentatorului de știri spunând:

„Continuă să se răspândească zvonurile că mărturisirea sinucigașului despre moartea lui Kathy Frawley n-ar corespunde realității. Deși nici nu confirmă, nici nu infirmă realitatea zvonurilor, autoritățile tocmai au dat publicității numele a doi suspecți implicați în răpirea gemenelor Frawley." Clint simți că începea să-i șiroiască sudoarea pe trup. „S-a emis un mandat în patru puncte de arestare a unui fost deținut numit Ralph Hudson, alias Clint Downes. Acesta a lucrat în ultima vreme ca îngrijitor la Danbury Country Club, Connecticut. În același mandat este menționată și concubina sa, Angie Ames. Despre Downes se spune că a fost văzut ultima oară pe la orele cinci și ceva după-amiază când a coborât din taxi la Aeroportul La Guardia. Femeia, Angie Ames, nu a mai fost văzută de joi seara. Se presupune că circulă cu o furgonetă Chevy maro-închis, veche de doisprezece ani, cu număr de Connecticut…"

„N-o să le ia prea mult ca să-mi dea de urmă până la navetă", își spuse înnebunit Clint. „Pe urmă, au să ajungă la agenția de închirieri și vor obține descrierea mașinii. Trebuie să scap de ea cât mai repede."

Ieși de pe pod, înscriindu-se pe Mid-Cape Highway. „Cel puțin, am avut destulă minte să-i cer tipului de la închirieri o hartă a statului Maine", mai reflectă el. „Așa, s-ar putea să mai câștig puțin timp. Trebuie să gândesc rapid. Ce e de făcut? Trebuie să-mi asum riscul de a rămâne pe șosea", hotărî Clint.

„Cu cât ajung mai aproape de Chatham, cu atât mai bine. Dacă poliția bănuiește că sunt pe Cape, au să mă caute în moteluri – dacă n-or fi și început deja”, mai adăugă el, posomorât.

Cerceta cu atenție drumul la fiecare intersecție, căutând mașini de poliție. Când ajunse la Exit 5, spre Centerville, peisajul îi deveni mai familiar. „Aici am dat lovitura aia”, își aminti el. „Exit 8, Dennis/Yarmouth.” Avu impresia că drumul nu se mai termina până să ajungă la Exit 11, Harwich/Brewster, unde coti pe Route 137. „Aproape am ajuns”, își zise, încercând să se încurajeze singur. „E timpul să mă debarasez de mașină.” În sfârșit, zări ceea ce căuta – un multiplex cu parcarea aglomerată.

Zece minute mai târziu, după ce-și parcă mașina cu două rânduri mai în spate, văzu cum doi adolescenți coborau dintr-un sedan economic și intrau în holul cinematografului. Cobori din mașina închiriată și-i urmări până la casă, oprindu-se într-un colț de unde-i văzu cum se așezau la coadă. Așteptă până când plasatoarea le rupse biletele, apoi îi privi dispărând pe un coridor, înainte de a reveni afară. „Nici măcar nu s-au deranjat să încuie portiera”, constată el, în timp ce apăsa pe clanța mașinii. „Mai simplu de-atât nici că se putea.”

Se așeză la volan și se asigură că nu era nimeni prin apropiere.

Apoi se aplecă sub bord și, cu mișcări agile, îndelung exersate, făcu contactul între două fire. La auzul zgomotului făcut de motorul care pornise, avu prima senzație de ușurare de când auzise buletinul de știri. Aprinse farurile, băgă în viteză și începu ultima etapă a drumului spre Chatham.

89

— De ce e Kelly așa de tăcută, Sylvia? întrebă Margaret, îngrijorată.

Kelly ședea pe genunchii lui Steve, cu ochii închiși.

— Din cauza reacției, Margaret, zise Sylvia Harris încercând să pară cât mai convingătoare. Și-n plus, are alergie la ceva…

Întinse mâna și ridică mâneca tricoului fetiței, după care își mușcă buzele. Vânătaia se închidea la culoare, dar nu asta voise să vadă Margaret, ci micile pete roșii de pe brațul lui Kelly.

Margaret le privi lung, apoi se uită când la doctorița Harris, când la Steve.

— Kelly nu face alergii, spuse ea. E una din puținele diferențe dintre ea și Kathy. Ar fi posibil ca reacția alergică să fie a lui Kathy?

Tonul ei insistent cerea un răspuns imediat.

— Marg, Sylvia și cu mine am discutat despre asta, replică Steve. Credem că e posibilă o reacție alergică a lui Kathy față de ceva ce-a primit, poate vreun medicament.

— Doar nu vrei să spui… nu *penicilină?* Sylvia, mai ții minte când Kathy a făcut o alergie atât de puternică până și la picăturile de penicilină pe care i le-ai administrat pentru testare? I-au apărut pete roșii și i s-a umflat brațul. Ai spus că, dacă-i făceai o injecție cu penicilină, ai fi riscat s-o omori.

— Margaret, pur și simplu nu știm, încercă Sylvia Harris să-și ascundă propria anxietate. Uneori, chiar și prea multă aspirină poate provoca o reacție alergică.

Margaret ajunsese la limită – sau poate o și depășise. Iar acum, o frământa o grijă nouă, una prea înfricoșătoare ca să se poată gândi, măcar, la ea. Kelly devenea din ce în ce mai agitată. Era posibil ca funcțiile vitale ale celor două fetițe să fie atât de strâns întrepătrunse încât, dacă lui Kathy i se întâmpla ceva, și Kelly să aibă aceleași reacții?

Sylvia discutase deja cu Steve despre această posibilitate îngrozitoare. Acum, își dădea seama că la același lucru se gândea și Margaret, care ședea lângă soțul ei, pe canapeaua din

living. Întinse brațele și o luă pe Kelly din poala lui.

— Iubito, o imploră ea, vorbește cu Kathy. Întreab-o unde e. Spune-i că mami și tati o iubesc.

Kelly deschise ochii.

— Nu mă aude, răspunse ea, cu o voce somnoroasă.

— De ce, Kelly? întrebă Steve. De ce nu te aude?

— Nu se mai poate trezi, oftă fata, în timp ce se ghemuia în poziție fetală, în brațele lui Margaret, și adormea la loc.

90

Cocoșat peste volan, Pied Piper asculta radioul. Bomba zilei, repetată din câteva în câteva minute, era aceea că micuța Kathy Frawley putea să mai fie în viață. Erau căutați doi suspecți, un fost pușcăriaș pe nume Clint Downes și prietena lui, Angie Ames, despre care se presupunea că se deplasa cu o furgonetă Chevrolet maro-închis, veche de doisprezece ani, cu număr de Connecticut.

După ce primul moment de panică trecu, Pied Piper trecu în revistă opțiunile pe care le avea. Putea să meargă cu mașina la aeroport și să se întoarcă acasă cu avionul, ceea ce probabil ar fi fost cel mai inteligent lucru. Dar exista riscul ca Lucas să-i fi dezvăluit identitatea sa lui Clint Downes. „Dacă federalii îl arestează pe Clint, o să le dea numele meu pentru a obține o sentință mai ușoară", își spuse el. „Și nu îmi pot asuma riscul ăsta."

În parcarea motelului începuseră să sosească și să plece mașini. „Cu puțin noroc, am să-l văd pe Clint înainte de a ajunge prea aproape de camera lui Angie", își spuse Pied Piper. „Trebuie să vorbesc cu el mai întâi."

O oră mai târziu, răbdarea îi fii răsplătită. Un sedan trecu încet împrejurul parkingului, străbătând un culoar, apoi și pe celălalt, după care intră în spațiul liber de lângă furgoneta lui Angie. Coborî un individ masiv. Într-o clipă, Pied Piper se dădu jos din mașină și ajunse lângă Clint. Acesta se răsuci pe călcâie, ducându-și mâna la buzunarul hainei.

— Nu ai nevoie de pistol, spuse Pied Piper. Am venit aici ca să te ajut. Planul tău o să dea greș. Nu poți circula cu furgoneta asta.

Văzu cum surpriza întipărită pe fața lui Clint cedă locul înțelegerii.

— Ești Pied Piper.

— Exact.

— După toate pericolele prin care-am trecut, era și timpul să te întâlnesc. Cine ești?

„N-are habar”, își dădu seama Pied Piper, „iar acum e prea târziu. Trebuie să merg până la capăt.”

— E acolo, zise el, arătând spre camera lui Angie. Va trebui să-i spui că am venit aici ca să vă ajut. Cu ce mașină umbli?

— Una cu autoservire. Proprietarii ei sunt încă la cinema, încă două ore de-acum încolo, sunt în siguranță.

— Atunci, urcă-le-n mașină, pe ea și fata, și du-le de-aici. Fă pentru ele toate aranjamentele pe care le găsești de cuviință. Eu am să vin după voi, și pe urmă vă iau cu avionul meu. Am să vă las în Canada.

Clint dădu din cap.

— Ea a stricat totul.

— Ba n-a stricat nimic, deocamdată, îl asigură Pied Piper. Numai scoate-o de-aici până nu e prea târziu.

91

Șoferul de taxi care-l dusese pe Clint până la Aeroportul La Guardia se afla în secția de poliție din Danbury.

— Tipul pe care l-am luat de la intrarea de serviciu în clubul country avea o geantă foarte mică, le spuse el agenților FBI și șefului poliției. A plătit cu cartea de credit. Mi-a mai dat și un mic bacșiș. Dacă avea bani, eu sigur nu i-am văzut.

— Angie trebuie să fi luat cu ea banii de răscumpărare, în furgonetă, îi zise Carlson lui Realto. Probabil plănuiesc să se întâlnească.

Realto dădu din cap.

— N-a spus unde se ducea? insistă Carlson.

Îi mai pusese șoferului și înainte întrebarea asta, dar încă mai spera, deși nejustificat, că putea obține un răspuns folositor.

— Mi-a zis doar să-l las la poarta pentru Continental. Atât a spus.

— A vorbit cu cineva pe mobil?

— Nu. Iar mie mi-a spus doar unde să-l duc.

— În regulă. Îți mulțumim.

Frustrat, Walter Carlson se uită la ceas. „După ce l-a vizitat Lila Jackson, Clint a știut că nu mai era decât o chestiune de timp până să ajungem la el", își spuse. Oare avea întâlnire cu Angie, la aeroport? Sau a luat alt taxi, poate până la Kennedy, pentru ca de-acolo să-și ia zborul peste graniță? Și cu Kathy cum rămâne?

Carlson știa că Ron Allen, agentul FBI însărcinat cu operațiunile Biroului pe aeroporturile La Guardia și J.F.K., conducea investigațiile în ambele locuri. Dacă Downes se înregistrase ca pasager al oricărui avion care decola de-acolo, sigur avea să afle curând.

Peste un sfert de oră, primi un telefon de la Allen.

— Downes a luat naveta de la ora șase, spre Boston, anunță acesta scurt. Le-am ordonat oamenilor noștri să-l caute la Logan.

92

— Trebuie să încercăm s-o ținem trează, spuse Sylvia Harris, fără a se mai osteni să-și ascundă neliniștea din voce. Pune-o jos, Margaret. Ia-o de mână. Și tu, Steve. Plimbați-vă cu ea între voi.

Cu buzele albite de frică, Margaret se supuse.

— Hai, Kelly, o îndemnă ea. Hai să facem o plimbare împreună, cu Kathy, cu tati și cu mine. Vino, iubito.

— Nu… pot… Ba nu… nu vreau…

Vocea fetiței era somnoroasă.

— Kelly, trebuie să-i spui lui Kathy că e nevoie ca și ea să se trezească, insistă doctorița Harris.

Lui Kelly îi cădea capul în piept, dar începu să-l scuture, în semn de protest.

— Nu… nu… nu mai vreau… Pleacă, Mona.

— Kelly, ce e?

„Doamne, ajută-mă!" se rugă Margaret. „Ajută-mă că pot vorbi cu Kathy. Femeia aia, Angie, trebuie să fie cea pe care Kelly o numea Mona."

— Kelly, ce-i face Mona lui Kathy? întrebă ea disperată.

Împleticindu-se între părinții ei, care aproape că o duceau pe sus, Kelly șopti:

— Mona cântă.

Cu o voce tremurătoare, intonă în falset:

— *No… more… old Cape Cod…*

93

— Mă tem că vor crede că nu-s decât una dintre acele persoane dornice să-și vadă numele în ziar, îi mărturisi Elsie Stone fiicei sale.

Ținea într-o mână receptorul, iar în cealaltă, ultimul număr din *Cape Cod Times.* Pe ecranul televizorului erau mereu arătate fotografii ale gemenelor Frawley.

— Femeia mi-a spus că era băiat, dar sunt convinsă că e fată. Și, Suzie, martor mi-e Dumnezeu, jur că fata aia era Kathy Frawley. Vreau să zic, avea o glugă pe cap, și i se vedea puțin din părul șaten-închis, dar dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că era ceva în neregulă cu părul ăla. Înțelegi ce vreau să zic, ca atunci când vezi un păr vopsit prost, cum îl are și unchiul tău, Ray. Iar când am întrebat-o cum o cheamă, a zis Kathy, și am văzut cum femeia s-a uitat urât la ea, iar fata s-a speriat și a spus că numele ei e Stevie.

— Mamă, o întrerupse Suzie, ești sigură că nu te ambalezi de pomană?

Își privi soțul, ridicând din meri. Așteptaseră cu cina până târziu, după ce o culcaseră pe Debby. Iar acum, pulpa de miel din farfurie se răcea, iar Vince, soțul ei, își ducea mâna la gât, cu un gest care îi dădea de înțeles să scurteze conversația.

Vince ținea sincer la soacra lui, dar spunea că Elsie obișnuia să se repete.

— N-aș vrea să mă fac de râs, dar dacă…

— Mamă, am să-ți spun eu ce să faci, și pe urmă închid și mă așez la masă până nu face Vin un atac de inimă. Sună la poliția din Barnstable. Spune-le *exact* tot ce mi-ai spus și mie, și pe urmă lasă totul în seama lor. Te iubesc, mamă. Debby s-a simțit minunat azi la tine, iar fursecurile pe care le-a adus acasă sunt nemaipomenite. La revedere, mamă.

Elsie Stone rămase cu receptorul în mână, în timp ce se gândea ce să facă. „Oare să sun la acel hot-line al poliției?", se întrebă ea. „Probabil că la numărul ăla primesc multe apeluri de la tot felul de farseuri."

— Dacă nu doriți să dați un telefon, vă rugăm să închideți.

Sunetul monoton al vocii înregistrate fu catalizatorul care-o făcu să se hotărască.

— Aș dori să dau un telefon, spuse ea.

Apăsă pe butonul *Off*, așteptă un moment, apoi apăsă iar pe *Talk* și formă numărul de la informații.

Când o altă voce înregistrată îi ceru să spună orașul și statul, Elsie zise grăbită:

— Barnstable, Massachusetts.

— Barnstable, Massachusetts, am reținut bine? întrebă vocea mecanică.

Conștientă de faptul că era foarte important să vorbească cât mai repede cu persoanele avizate în cazul Frawley, Elsie răspunse răstit:

— Da, așa e, și pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuie să-mi pierd vremea cu dumneata?

— E vorba de o firmă? întrebă vocea computerizată.

— Departamentul Poliției din Barnstable.

— Departamentul Poliției din Barnstable, am reținut bine?

— Da, da, da!

După o pauză, un glas omenesc o întrebă:

— Aveți o urgență, doamnă?

— Dați-mi secția de poliție.

— Imediat.

— Poliția Barnstable, la telefon sergent Schwartz.

— Domnule sergent, numele meu este Elsie Stone. Sunt chelneriță la McDonald's, lângă mall. Sunt aproape sigură că am văzut-o acolo pe Kathy Frawley, azi-dimineață, și aș vrea să vă spun de ce…

După care începu să povestească întâmplările din timpul dimineții.

La secția de poliție tocmai fuseseră trecute în revistă ultimele știri din cazul Frawley. Acum, în timp ce o asculta, sergentul Schwartz compara povestea lui Elsie Stone cu relatarea lui David Toomey despre furtul inexistent de la Soundview Motel.

— Fata a spus că o chema Kathy, după care s-a corectat și a zis că numele ei e Stevie? vru el să se asigure.

— Da. Și gândul ăsta m-a sâcâit toată ziua, până când am privit cu atenție poza din ziar, cu fetițele alea drăguțe, și le-am văzut iar fotografia la televizor. E aceeași față. Jur pe sufletul meu nemuritor că era aceeași față, și a spus c-o cheamă Kathy. Sper numai să nu credeți că-mi arde de glume.

— Nu, doamnă Stone, nu cred că glumiți. Sun chiar acum la FBI. Vă rog să rămâneți la aparat. S-ar putea ca agentul respectiv să vrea să vorbească cu dumneavoastră.

94

— Walter, aici Steve Frawley. Kathy e în Cape Cod. Acolo trebuie s-o căutați.

— Steve, tocmai voiam să te sun. Știm că Downes a luat naveta până la Boston, dar când a închiriat o mașină, a cerut o hartă a statului Maine.

— Lasă-l încolo de Maine. Kelly de ieri tot încearcă să ne spună despre Kathy că e în Cape Cod. Ceea ce ne-a scăpat e că nu spune doar „Cape Cod". Chiar încerca să fredoneze cântecul ăla, *Old Cape Cod.* Femeia aia pe care gemenele o numesc „Mona" i-l cântă acum lui Kathy. Crede-mă. *Te rog,* crede-mă.

— Steve, nu te ambala. O să le spunem băieților noștri să trimită la Cape un mandat special, da', știm că acum o oră jumate Clint Downes a venit la ghișeul agenției de închirieri de la Aeroportul Logan și a cerut o hartă a statului Maine. Am aflat mai multe și despre prietena lui, Angie. A crescut în Maine. Bănuim că s-o fi ascunzând acolo, la niște prieteni…

— Nu, Kathy e în Cape!

— Stai o clipă, Steve. Trebuie să răspund la un telefon.

Carlson îl lăsă pe Steve să aștepte, răspunse la celălalt apel, apoi ascultă în tăcere un minut. După ce închise, reveni la convorbirea cu Frawley.

— Steve, s-ar putea să ai dreptate. Avem o martoră oculară care susține că a văzut-o pe Kathy azi-dimineață într-un McDonald's din Hyannis. Deocamdată, ne concentrăm cercetările în zona aia. Un avion al FBI o să vină să ne ia într-un sfert de oră.

— Venim și noi.

După ce închise telefonul, Steve se repezi înapoi în living, unde Margaret și doctorița Harris o sileau pe Kelly să se plimbe de-a lungul camerei, ținând-o între ele.

— Kathy a fost văzută la Cape Cod, azi-dimineață, spuse el. O să zburăm cu un avion până acolo chiar acum.

95

— *Ești aici în Old Cape Cod,* cântă Angie, aruncându-și brațele pe după gâtul lui Clint. *Băiete, mi-a fost dor de tine.*

— Chiar așa?

Clint voi s-o împingă la o parte, dar își aminti la timp că nu trebuia să-i dea de bănuit. Așa că o îmbrățișă și el.

— Și ghici cui i-a fost dor de tine, păsărică cântătoare?

— Clint, știu că te-ai supărat pe mine pentru că am plecat cu banii, dar mi-a fost teamă ca nu cumva cineva să facă legătura între tine și Lucas, și mi-am zis că e mai bine să mă dau la fund.

— Nu-i nimic, nu-i nimic. Numai că trebuie să plecăm de-aici cât mai repede. Ai ascultat radioul?

— Nu, m-am uitat la *Dragul de Raymond.* I-am mai dat fetiței puțin sirop de tuse, și în sfârșit a adormit din nou.

Clint aruncă o privire spre Kathy, care zăcea pe pat, încălțată doar cu un pantof, și cu părul transpirat lipit în jurul feței. Nu se putu abține să spună:

— Dacă procedam așa cum ne-am înțeles, fata asta ar fi fost acum acasă. Iar noi eram în drum spre Florida, cu juma' de milion, fără s-avem toată țara pe urme.

Nu văzu expresia de pe chipul ei. Altfel, ar fi înțeles că femeia tocmai își dăduse seama ce greșeală făcuse anunțându-l unde se afla.

— Ce te face să crezi că ne caută toată țara? îl întrebă ea.

— Ascultă și tu radioul. Mută de pe un canal pe altul. Dă-le-ncolo de reluări. Ai ajuns o vedetă, fetițo. Îți convine sau nu, toată lumea numai de tine vorbește.

Apăsând pe butonul telecomenzii, Angie închise televizorul.

— Și atunci ce crezi c-ar trebui să facem?

— Am o mașină sigură. Plecăm de-aici și abandonăm fata undeva unde n-o s-o găsească nimeni. Pe urmă, fugim amândoi din Cape.

— Dar parcă era vorba să scăpăm și de fată, *și* de furgonetă.

— Furgoneta o lăsăm aici.

„M-am cazat în motelul ăsta cu numele meu real", își spuse

Angie. „Dacă sunt pe urmele noastre, vor ajunge aici destul de curând. Dar Clint nu trebuie să știe. Îmi dau seama că mă minte. Îi e ciudă, iar când ciufutului ăstuia de Clint îi e ciudă, nu te mai înțelegi cu el. Vrea să scape de mine."

— Clint, iubitule, spuse ea. Polițistul ăla din Hyannis a notat numărul furgonetei. La ora asta, toți polițiștii din Cape știu că azi după-amiază am fost în Hyannis. Dacă-și închipuie că mai sunt prin zonă, au să caute furgoneta. Și dacă o găsesc în parcarea asta, își vor da seama că nu puteam să ajungem foarte departe. Am lucrat la un debarcader, la nici cinci minute distanță de-aici, și știu că-n perioada asta a anului e închis. Pot să duc furgoneta pe ponton, cu fata înăuntru, și pe urmă să sar din mers și să las mașina să meargă până-n capăt și să cadă. Apa e destul de adâncă pentru ca s-o acopere. Luni de zile n-au s-o găsească. Vino, iubitule, pierdem timpul.

Îl privi pe Clint cum se uita nesigur spre fereastră. Brusc, își dădu seama că afară mai era cineva, așteptând să vină după ei. Clint nu venise acolo ca să fugă împreună cu ea, ci ca s-o omoare.

— Clint, știi bine că pot citi în tine ca într-o carte, îi spuse ea pe un ton învăluitor. Ești supărat pe mine fiindcă l-am lichidat pe Lucas și pe urmă am plecat. Poate că ai dreptate, poate că nu. Dar spune-mi ceva: Pied Piper a venit și el aici, cu tine?

Își dădu seama după expresia de pe chipul lui că avea dreptate. Clint vru să vorbească, dar ea îl opri.

— Nu-mi răspunde, fiindcă știu deja. L-ai văzut?

— Mda.

— Știi cine e?

— Nu, dar mi se pare cunoscut, ca și cum l-aș mai fi văzut undeva. Totuși, nu știu de unde să-l iau… Trebuie să mă mai gândesc.

— Deci, ai putea să-l identifici?

— Mda.

— Și chiar crezi că acum, după ce l-ai văzut, o să te lase să mai trăiești? Ei bine, am să-ți spun eu – n-o să te lase! Pariez că ți-a spus să te descotorosești de mine și de puștoaică, după care voi doi o să vă aveți ca frații. N-o să fie așa, ascultă-mă ce-ți

spun. Mult mai bine o să-ți meargă dacă ai încredere-n mine. O să plecăm de-aici – pe bune că da! – și vom avea cu o juma' de milion de dolari mai mult decât dacă-l lăsam în viață pe Lucas. Pe urmă, când ne prindem cine-i tipul ăsta, o să-i amintim că ni se cuvine o parte mai mare din bani. Că de nu…

Văzu cum furia dispărea de pe chipul lui Clint. „Întotdeauna am putut să-l joc pe degete", își spuse ea. „E așa de prost… Dar, după ce se dumirește cine-i tipul ăsta, o să fim aranjați pe viață."

— Iubitule, reluă ea. Ia valiza. Pune-o în mașina cu care ai venit. Dar, stai o clipă… Ai închiriat-o pe numele tău?

— Nu, dar acum, că ne caută, vor putea lua urma cărții de credit, până la agenția de închirieri. Am avut destulă minte. Am cerut o hartă a statului Maine, și am schimbat mașinile la un cinematograf.

— Bravo ție. OK, eu iau fata, tu ia banii. Să plecăm de-aici. Pied Piper o să vină după noi?

— Mda. Crede că am să mă urc în mașina lui și-am să merg cu el până undeva unde-l așteaptă un avion.

— Și când colo, completă Angie, după ce aruncăm furgoneta în apă, o să plecăm amândoi cu mașina ta. Doar nu crezi c-o să ne urmărească, riscând să-l oprească poliția, nu? După aceea, noi plecăm din Cape, schimbăm din nou mașinile și nu ne mai oprim până-n Canada. Iar de-acolo, luăm un avion și dispărem.

Clint stătu un moment pe gânduri, apoi dădu din cap.

— În regulă. Ia puștoaica în brațe.

Când Angie o ridică pe Kathy, Clint observă că unul dintre pantofi îi căzuse din picior. „Ei, și?", își spuse el. „Oricum n-o să mai aibă nevoie de ei."

Trei minute mai târziu, la nouă și treizeci și cinci, cu Kathy învelită într-o pătură și culcată pe jos, Angie scoase furgoneta din parcarea motelului „Scoica și duna". Clint o urma cu mașina furată. Imediat în urma lui, fără să știe că Angie și Clint se asociaseră din nou, venea Pied Piper. „De ce s-a urcat cu fata în furgoneta aia? se întrebă. „Dar valiza e la el, iar banii trebuie să fie înăuntru."

— De-acum, totul sau nimic, spuse el cu voce tare, încheind acea procesiune a morții.

96

Ofițerul Sam Tyron ajunse la motelul Soundview după douăsprezece minute de când primise un telefon scurt de la Departamentul Poliției Barnstable. Pe drum într-acolo, își reproșase furios că nu-și urmase instinctul, cercetând-o mai în amănunt pe femeia pe care o oprise fiindcă nu avea scaun pentru copil în mașină.

„Mi-a trecut prin minte chiar și că nu semăna prea mult cu fotografia de pe permisul de conducere", își spuse – deși nu intenționa să le împărtășească superiorilor și această mică informație.

Când sosi, motelul forfotea de polițiști. Descoperirea faptului că a doua dintre surorile gemene Frawley nu numai că era încă în viață, dar mai și fusese reperată în Hyannis, atrăsese acolo toată conducerea poliției. Comandanții se îngrămădiseră în camera unde locuise femeia ce se cazase sub numele de Linda Hagen. Bancnotele de douăzeci de dolari risipite sub pat indicau clar că într-adevăr pe-acolo trecuse răpitoarea. Kathy Frawley zăcuse pe același pat cu doar câteva ore în urmă.

Surescitat, David Toomey răspunsese la un apel al administratorului din tura de noapte și revenise la motel.

— Fata aia e foarte grav bolnavă, îi preveni el. Puteți fi siguri că n-a văzut-o niciun doctor. Tușea și se sufoca, și-ar fi trebuit să fie dusă la urgență. Faceți bine și găsiți-o cât mai repede, altfel va fi prea târziu. Vreau să zic că…

— Când ai văzut-o ultima oară? îl întrerupe șeful poliției din Barnstable.

— Să tot fi fost vreo douăspe jumate. Nu știu la ce oră au plecat.

„Au trecut de-atunci șapte ore și jumătate", își spuse Steve. „De-acum, ar putea să fie deja în Canada."

Șeful luă și el în calcul această posibilitate, după care adăugă:

— Totuși, pentru eventualitatea că mai e aici, vom trimite un mesaj la toate motelurile din Cape, să se uite după ea. Poliția de stat va amplasa baraje rutiere la poduri.

97

În timp ce Margaret făcea eforturi de a o menține pe Kelly trează, toți cei din avion tăceau. Fetița, cu ochii închiși, zăcea în brațele mamei sale. Cu capul rezemat de inima acesteia, complet letargică, reacționa tot mai slab la orice stimuli.

Agenții Carlson și Realto erau și ei în același avion. Țineau legătura cu cartierul general al FBI-ului din Boston. Colegii lor se aflau deja la Cape, ca să continue ancheta. O mașină a FBI-ului avea să-i aștepte la aeroport și să-i ducă la sediul poliției din Hyannis, care urma să devină centrul de comandă al investigațiilor. Înainte de a se îmbarca în avion, cei doi agenți conveniseră discret că într-adevăr asistaseră la comunicarea dintre Kelly și Kathy. Mai credeau și că, judecând după modul în care se comporta Kelly acum, putea fi prea târziu ca să-i mai salveze sora geamănă.

În avion erau opt pasageri. Carlson și Realto stăteau unul lângă altul, adânciți în gânduri amare pentru că-l scăpaseră pe Clint Downes cu o diferență de numai câteva ore. Chiar dacă Angie era la Cape în dimineața aceea, probabil că își dăduse întâlnire cu el în Maine, își spunea Carlson. Avea sens. Clint luase o hartă a statului Maine, de la agenția de închiriat mașini. Iar Angie crescuse acolo.

Realto se gândea ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în situația lui Clint și a lui Angie. „Aș scăpa de furgonetă și de mașina închiriată, și aș mai scăpa și de fată", conchise el. „Căutată de toată poliția din țară, Kathy e un factor de risc prea mare. Numai dac-ar fi atât de omenoși încât s-o lase într-un loc unde să poată fi găsită repede. Dar așa ar exista un loc precis de unde am începe să-i urmărim", conchise el mohorât. „Ceva îmi spune că indivizii ăștia sunt prea disperați și prea răi ca să mai aibă în ei o fărâmă de omenie."

98

„Toți copoii din Cape caută furgoneta asta", își spuse Angie, mușcându-și buza, în timp ce conducea nervoasă pe Route 28 din Chatham. „Dar debarcaderul e imediat după intrarea în orașul Harwich, și după ce aruncăm rabla asta, o să scăpăm de griji. Mamă, și când mă gândesc că mi-am dorit puștoaica asta. În ce mizerie am intrat până la urmă, din cauza ei. Nici nu-l acuz pe Clint că s-a înfuriat pe mine." Aruncă o privire spre cer, observând că stelele fuseseră acoperite de nori. „Da' repede se mai schimbă vremea aici", își spuse ea. „Ce să-i faci, așa e-n nord. Și s-ar putea să fie mai bine așa. Da' stai, că acum trebuie să fiu atentă la cotitura aia…"

Cu nervii întinși la maximum, pentru că din minut în minut se aștepta să audă o sirenă a poliției, Angie încetini, fără tragere de inimă. „Aici trebuie să fie", își spuse. „Mda, nu asta, următoarea."

O clipă mai târziu, cu un oftat de ușurare, coti la stânga de pe Route 28, pe drumul șerpuitor care ducea spre Nantucket Sound. Majoritatea caselor de pe marginea drumului erau ascunse vederii în spatele vegetației înalte. Cele pe care le distingea erau cufundate în întuneric. „Probabil sunt închise pe timp de iarnă", își zise ea. „E un loc foarte bun ca să aruncăm furgoneta. Sper ca și Clint să-și dea seama de asta."

Trecu de ultima cotitură, cu Clint imediat în urma ei. „Pied Piper nu va avea curaj să vină prea aproape", presupuse Angie. „Și-o fi dat seama că e ceva de capul meu."

Debarcaderul era drept în față, iar Angie tocmai se pregătea să înscrie furgoneta pe ponton, când auzi un claxon slab din spatele ei.

„Tâmpitul de Clint! De ce naiba claxonează acum?" se întrebă ea.

Opri furgoneta și, lividă de furie, îl privi cum se dădea jos din mașina furată și venea în fugă spre ea. Deschise portiera.

— Ce, vrei s-o pupi pe puștoaică înainte de despărțire? îl întrebă pe un ton răstit.

Mirosul acru de transpirație fu ultimul lucru pe care și-l mai aminti, când pumnul lui Clint zbură prin spațiul dintre ei, făcând-o să-și piardă cunoștința. În timp ce Angie se prăbușea peste volan, Clint băgă furgoneta în viteză și apăsă pedala de accelerație. Închise portiera tocmai când autovehiculul porni pe ponton. Îl privi cum ajunse în capăt, unde se clătină o clipă, apoi se răsturnă, făcându-se nevăzut.

99

Phil King, recepționerul de la motelul „Scoica și duna”, nu-și desprindea ochii de pe ceas. Ieșea din schimb la ora zece seara și abia aștepta să plece. Își petrecuse tot timpul liber din ziua aceea încercând să se împace cu prietena lui, cu care se certase, și în cele din urmă stabiliseră să se întâlnească la barul „Stridia Obraznică”, ca să bea ceva în liniște. Mai avea până atunci doar zece minute, remarcă el nerăbdător.

În spatele biroului se afla un televizor mic, ca să țină de urât celor care lucrau în schimbul de noapte. Amintindu-și că Celtics jucau cu Nets în Boston, Phil deschise aparatul, pentru a afla scorul meciului.

La televizor se transmitea o ediție specială a actualităților. Poliția confirmase că micuța Kathy Frawley fusese văzută cu siguranță în Cape, în dimineața aceea. Răpitoarea ei, Angie Ames, conducea o furgonetă Chevy maro-închis, veche de doisprezece ani, cu număr de Connecticut. Crainicul comunică numărul.

Phil King nu-l auzi. Se holba cu gura căscată spre ecran. Angie Ames, își spuse el. *Angie Ames!* Cu o mână tremurătoare, înșfăcă receptorul și formă 911.

Când îi răspunse dispecera, strigă:

— Angie Ames stă aici! Angie Ames stă aici! I-am văzut furgoneta ieșind de la noi din parcare acum zece minute!

100

Clint privi cum furgoneta dispărea, după care, cu o satisfacție sumbră, reveni în mașina furată și o întoarse cu o sută optzeci de grade. Prinse în lumina farurilor expresia surprinsă de pe fața lui Pied Piper, care venea pe jos spre el.

„Exact cum m-am așteptat", își spuse, „are un pistol. Sigur, avea să împartă banii cu mine. Mai mult ca sigur. Aș putea să trec peste el, da' ar fi prea ușor. Mai bine să mă joc puțin cu el."

Își continuă drumul spre Pied Piper, după care privi încântat cum acesta scăpa pistolul din mână, sărind din fața mașinii. „Și acum, să mă cărăbănesc din Cape", hotărî Clint, „da' mai întâi trebuie să scap și de mașina asta. Puștii ăia au să iasă de la film în mai puțin de-o oră, și atunci poliția o să înceapă să le caute mașina."

Merse mai departe, cu viteză, pe drumul liniștit, până ajunse la Route 28. Bănuia că Pied Piper avea să încerce să-l urmărească, dar știa că avea un avantaj prea mare. „O să bănuiască el că mă îndrept spre pod", conchise, dar ce altceva putea face? Era calea cea mai bună. Coti la stânga. Pe Mid- Cape Highway ar fi ajuns mai repede, dar preferă să rămână pe Route 28. „Probabil că, de-acum, au aflat c-am zburat la Boston și am închiriat o mașină. Mă întreb dac-au căzut în cursa pe care le-am întins-o când am cerut harta statului Maine."

Deschise radioul tocmai la timp pentru a auzi un crainic agitat anunțând că, fără nicio îndoială, Kathy Frawley fusese văzută în Hyannis, împreună cu răpitoarea ei, Angie Ames, care mai folosea și numele de Linda Hagen. Se amplasau baraje rutiere.

Clint strânse volanul în mâini. „Trebuie să scap de aici cât mai repede", hotărî el. „Nu mai pot să pierd vremea." Valiza cu bani era pe podea, în fața banchetei din spate. Gândul la ceea ce putea face cu un milion de dolari îl ajută să-și alunge panica, în timp ce trecea prin South Dennis, apoi prin Yarmouth, pentru a ajunge în sfârșit la peri ferm orașului Hyannis. „Încă douăzeci de minute și am ajuns la pod", își spuse.

Sunetul unei sirene a poliției îl făcu să se crispeze. „Nu pot veni după mine, nu merg prea repede”, încercă el să se asigure, apoi se uită cu gura căscată cum o mașină de poliție cotea în fața lui, silindu-l să oprească, în timp ce alta frâna în spate.

— Jos din mașină cu mâinile sus!

Ordinul se auzise din megafonul mașinii oprite în spatele lui.

Clint simți șiroaie de transpirație curgându-i pe obraji, în timp ce deschidea portiera și cobora, cu brațele sale groase ridicate deasupra capului.

Doi polițiști, cu pistoalele scoase, se apropiară de el.

— Ai avut ghinion, spuse unul dintre ei, pe un ton amical. Puștilor nu le-a plăcut filmul și au plecat la jumătate. Ești arestat pentru furt de autovehicul.

Celălalt polițist îi lumină chipul cu lanterna, și tresări. Clint știu că-l compara cu descrierea pe care poliția, fără îndoială, o primise deja.

— Ești Clint Downes, afirmă cu convingere polițistul, apoi îl întrebă furios: Unde-i fetița, băi nemernicule? Unde-i Kathy Frawley?

101

Margaret, Steve, doctorița Harris și Kelly se aflau în biroul șefului poliției, când sosi vestea că Angie Ames se cazase sub numele ei real la un motel din Chatham, iar recepționerul îi văzuse furgoneta plecând cu doar zece minute în urmă.

— Era și Kathy în mașină? întrebă în șoaptă Margaret.

— Nu știe… Dar pe pat s-a găsit un pantof de copil, iar perna avea o adâncitură. Pare foarte probabil să fi fost culcată acolo.

Doctorița Harris o ținea pe Kelly în brațe. Dintr-odată, începu s-o scuture.

— Kelly, trezește-te! îi ceru ea. Kelly, trebuie să te trezești.

Ridică privirea spre șeful poliției.

— Aduceți-i imediat un inhalator! strigă.

102

Pied Piper privise cum mașinile poliției blocaseră autovehiculul furat de Clint. „Nu-mi știe numele, dar imediat ce mă va descrie, FBI-ul o să descindă la mine-n prag", își zise. „Și când mă gândesc că nici nu era nevoie să vin până aici – Lucas nu-i spusese cine sunt…"

Își reprimă valul de furie care-i făcea mâinile să tremure atât de tare, încât abia mai putea ține volanul. „Am șapte milioane de dolari, mai puțin comisionul băncii, care mă așteaptă în Elveția. Pașaportul e în buzunar. Trebuie să iau prima cursă peste ocean. Voi cere ca avionul să mă ducă în Canada. Clint s-ar putea să nu mă dea de gol imediat, de vreme ce știe că se poate folosi de mine la negocieri. Eu sunt asul lui din mânecă."

Cu gura uscată și cu un nod în gât din pricina spaimei, Pied Piper coti de pe Route 28 North. Încă înainte ca Downes, cu cătușele la mâini, să fie condus spre mașina de poliție, Pied Piper se afla deja pe Route 28 South, îndreptându-se spre Aeroportul Chatham.

103

— Știm că prietena ta a plecat de la motelul „Scoica și duna" acum douăzeci de minute. Kathy Frawley era cu ea?

— Nu știu despre ce vorbiți, răspunse Clint, cu un glas monoton.

— Ba știi foarte bine despre ce vorbim! îl repezi agentul FBI Frank Reeves, de la biroul din Boston, care-l chestiona împreună cu Realto, Carlson și șeful poliției din Barnstable, în camera de interogatoriu a secției de poliție Barnstable. Kathy e în furgoneta aia?

— Citiți-mi drepturile și gata. Vreau un avocat.

— Clint, ascultă-mă, îl îndemnă Carlson. Credem că fata e grav bolnavă. Dacă moare, o să ai două capete de acuzare pentru crimă. Știm că amicul tău, Lucas, nu s-a sinucis.

— Lucas?

— Clint, casa aia din Danbury trebuie să fie plină de ADN-ul gemenelor. Prietenul tău, Gus, ne-a spus c-a auzit doi copii plângând, când a vorbit la telefon cu Angie. Angie a plătit cu cardul tău hainele pe care le-a cumpărat pentru gemene. Un polițist din Barnstable a văzut-o azi-dimineață, cu Kathy. Și o ospătăriță de la McDonald's le-a văzut. Avem toate probele necesare. Singura ta șansă de a mai obține circumstanțe atenuante e să cooperezi cu noi de-acum încolo.

Un zgomot dincolo de ușă îi făcu pe toți să se întoarcă brusc. Apoi auziră glasul sergentului de la intrare:

— Doamnă Frawley, îmi pare rău, dar nu puteți intra acolo…

— Trebuie să intru. Acolo e omul care mi-a răpit copiii.

Reeves, Realto și Carlson schimbară o privire.

— Lăsați-o să intre! strigă Reeves.

Ușa se dădu de perete, iar Margaret năvăli înăuntru, cu ochii ei albaștri acum negri precum cărbunele, fața palidă ca moartea și părul încâlcit. Se uită în jur, apoi se duse direct la Clint și îngenunche în fața lui.

— Kathy e bolnavă, îi spuse ea, cu o voce tremurătoare. Dacă moare, nu știu dacă Kelly va supraviețui. Pot să-ți iert totul,

numai să mă ajuți s-o primesc pe Kathy înapoi, acum. Am să te susțin la proces, îți promit. Îți promit. Te rog.

Clint încercă să-și mute privirea, dar constată că nu și-o poate desprinde de ochii arzători ai lui Margaret. „M-au mâncat fript", își spuse. „Încă n-am să-l denunț pe Pied Piper, da' poate am o altă cale ca să scap de acuzația de crimă."

Așteptă câteva clipe, repetându-și în minte povestea, apoi spuse:

— N-am vrut s-o ținem pe puștoaica ailaltă. Angie a decis s-o păstreze. În noaptea când trebuia să le eliberăm, l-a împușcat pe Lucas și a lăsat scrisoarea aia falsă. E nebună. Pe urmă, a fugit cu toți banii și nu mi-a spus unde se dusese. Azi m-a sunat și mi-a cerut să ne întâlnim aici. I-am zis c-o să scăpăm de furgonetă și-o să plecăm din Cape cu mașina pe care o furasem eu. Da' n-a ieșit așa.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Realto.

— Angie cunoaște locurile din Cape. Eu nu le prea știu. Mi-a spus de un debarcader, nu departe de motelul ăla, unde putea să ducă furgoneta pe ponton și s-o lase să cadă în apă. Eu veneam în urma ei, da' când a ajuns acolo, nu știu ce-a făcut, că n-a apucat să se dea jos din furgonetă la timp.

— Furgoneta a căzut de pe ponton cu ea înăuntru?

— Mda.

— Kathy era și ea în furgonetă?

— Mda. Angie n-a vrut să-i facă niciun rău… Voiam s-o luăm cu noi… Voiam să avem și noi o familie…

— *O familie! O familie!*

Ușa camerei de interogatoriu rămăsese deschisă. Țipătul sfâșietor al lui Margaret reverberă pe tot coridorul.

Steve, care venea deja să i se alăture, înțelese ce însemna acel zbieret. „O, Doamne", se rugă el, „dă-ne putere să îndurăm…"

În camera de interogatoriu, o văzu pe Margaret zăcând la picioarele unui individ buhăit care nu putea fi decât răpitorul. Veni grăbit, o luă în brațe și se uită la Clint Downes.

— Dac-aș putea pune mâna pe un pistol, te-aș omorî chiar acum.

Imediat ce Downes termină de descris locurile, șeful poliției

înhăță receptorul.

— Debarcaderul „Pescărușul”, aduceți echipamente de scufundare, ordonă el. Și o șalupă.

Apoi îi privi pe agenți.

— Sub pontonul ăla e un doc de încărcare, spuse, după care se uită la Margaret și Steve.

Ultimul lucru pe care-l dorea ar fi fost să le dea speranțe false. Iarna, docul trebuia să fie închis cu un lanț. Poate, poate, numai printr-un miracol, lanțul împiedicase furgoneta să ajungă în apă complet. Dar fluxul venea repede și, chiar dacă furgoneta se blocase acolo, partea de jos a docului avea să fie acoperită de ape în douăzeci de minute.

104

„Am pus sub urmărire toate aeroporturile”, își spuse Realto, în timp ce mergea în mașină cu Reeves, Walter Carlson și șeful poliției din Barnstable pe Route 28, spre Harwich. „Downes susține că nu el e Pied Piper, dar ni-l poate servi pe tavă, ca monedă de schimb, dacă încearcă cineva să ceară pedeapsa cu moartea pentru el. Și înclin să-i dau crezare. N-are destulă minte ca să fi pus la cale toată răpirea. Odată ce Pied Piper o să afle că l-am prins pe Downes, își va da seama că nu mai e decât o chestiune de timp până când Downes îl va identifica. Are șapte milioane de dolari ascunși undeva. Singurul lucru pe care-l mai poate face acum e să fugă din țară până nu e prea târziu.

Lângă el stătea Walter Carlson, neobișnuit de tăcut, cu mâinile împreunate în poală și privirea îndreptată înainte. Kelly fusese dusă de urgență la spitalul din Cape Cod, împreună cu doctorița Harris, dar Margaret și Steve insistaseră să se urce într-o mașină de poliție și să vină și ei la debarcader. „Aș fi preferat să nu vină”, reflectă el. „Să nu fie siliți s-o vadă pe Kathy cum e scoasă dintr-o mașină trasă afară cu macaraua din Nantucket Sound…”

Autovehiculele de pe șosea făceau loc caravanei de mașini ale poliției. După doar nouă minute, coteau de pe Route 28 și o luau pe drumul strâmt care ducea la debarcader.

Poliția statului Massachusetts se afla deja acolo. Prin ceața tot mai deasă, pontonul era luminat de faruri. În depărtare, o șalupă gonea peste valurile tot mai mari.

— Există doar o singură speranță că n-am ajuns prea târziu, spuse șeful O’Brien. Dacă furgoneta a aterizat pe docul de încărcare, și ocupantele nu și-au pierdut viața în cădere…

Nu termină fraza.

Cu un scrâșnet de frâne, prima mașină de poliție opri la jumătatea pontonului. Cei dinăuntru năvăliră pe debarcader și o luară la fugă mai departe, tropăind pe scânduri. La capătul pontonului, se opriră, privind în jos. Partea din spate a furgonetei ieșea din apă, cu roțile agățate de lanțul gros. Dar

roțile din față erau deja în apă, iar valurile mari se spărgeau peste capotă. Realto văzu că greutatea celor doi polițiști și echipamentele de tractare care fuseseră aduse pe doc îl făceau să se încline înainte. Sub ochii lor, una dintre roțile dinapoi sări de pe lanț, iar furgoneta se scufundă și mai adânc în apă.

Realto simți că era împins la o parte și, peste o clipă, Steve Frawley ajunse la marginea pontonului. Se uită în jos, după care își scoase haina și sări în apă. Ieși la suprafață lângă furgonetă.

— Luminați interiorul mașinii! strigă Reeves.

Fluxul ridica și cealaltă roată din spate. „E prea târziu", își spuse Realto. „Presiunea apei devine prea puternică. Nu poate să deschidă portiera."

Margaret Frawley venise și ea în fugă, iar acum stătea la marginea pontonului.

Steve privea în furgonetă.

— Kathy zace pe podea, în spate! strigă el. Iar la volan e așezată o femeie. Nu se mișcă.

Înnebunit, smuci de portiera din spate și-și dădu seama că-i era imposibil s-o deschidă. Își trase pumnul înapoi și lovi în geam, dar nu-l putu sparge. Valurile îl împingeau, îndepărtându-l de furgonetă. Se agăță de clanță cu o mână și lovi de mai multe ori cu pumnul în geam.

Cu un zgomot strident, acesta cedă în sfârșit. Fără să ia în seamă mâna ruptă și însângerată, Steve dădu la o parte resturile de geam și-și vârî înăuntru mai întâi brațele, apoi capul și umerii.

A doua roată scăpase și ea din lanț, iar furgoneta cobora greoi în apă.

Șalupa Pazei de Coastă ajunse la ponton și, în timp ce se oprea lângă furgoneta scufundată, doi oameni se aplecară și-l prinseră pe Steve de mijloc și picioare, trăgându-l la bord. Ținea strâns în brațe o siluetă mică, învelită într-o pătură. Când Steve se prăbuși lângă salvatori, furgoneta se înclină și dispăru în apele agitate.

„A scos-o!", își spuse Realto. „A scos-o de-acolo! Numai să nu fi ajuns prea târziu."

— Dă-mi-o mie, dă-mi-o mie!

Țipătul lui Margaret fu acoperit de sirena ambulanței care sosea.

105

— Mamă, am ascultat la radio. Crainicul spunea despre Kathy că are șanse mari să mai fie în viață. Voiam doar să știi că n-am avut niciun amestec în răpirea fetelor lui Steve. Dumnezeule, doar nu crezi c-aș fi în stare să-i fac una ca asta propriului meu frate? întotdeauna m-a ajutat când am avut nevoie.

Nervos, Richie Mason se uită în jurul său, prin sala de plecări a Aeroportului Kennedy. Asculta nerăbdător asigurările înlăcrimate ale mamei sale că știa cum nu se putea mai bine că el nu le-ar fi făcut niciodată nici cel mai mic rău copiilor fratelui său.

— O, Richie, dacă reușesc s-o salveze pe Kathy, vom veni și noi, să ne adunăm cu toții, dragul mamei…

— Te cred, mamă, răspunse el, întrerupând-o. Acum trebuie să plec. Mi s-a oferit o slujbă nouă, foarte convenabilă. Chiar acum îmi iau zborul spre sediul din Oregon al companiei. Uite că ne cheamă la avion. Te iubesc, mamă. Ținem legătura.

— Pasagerii pentru cursa Continental 102 spre Paris sunt invitați la avion, se anunța prin stație. Pasagerii de la clasa întâi și cei care au nevoie de asistență…

După ce aruncă o ultimă privire în jur, prin sala de plecări, Mason își prezentă biletul și porni spre avion, pentru a se așeza pe locul 2B. În ultimul minut, se hotărâse să nu mai ridice ultimul transport de cocaină din Columbia. După ce fusese chestionat de FBI în privința fetițelor dispărute, decisese că sosise momentul să plece din țară. Noroc că putea conta pe băiatul ăla, Danny Hamilton, să ia în primire valiza cu cocaină și s-o ascundă. Încă nu stabilise în care distribuitor putea avea încredere ca s-o preia de la Danny și să-i dea banii, dar hotărârea asta urma s-o ia mai târziu.

„Mai repede!" îi venea să urle, în timp ce avionul începea să se umple. „Totul e în ordine", încercă el să se asigure. „Cum i-am spus și mamei, Steve, ca un frate mai mare ce mi-e, mi-a fost întotdeauna de ajutor. Semănăm așa de bine, că pașaportul lui a

făcut adevărate minuni. Mulțumesc, Steve.”

Stewardesa ținuse deja micul discurs dinainte de plecare. „Să mergem, să mergem”, spuse el în gând, stând cu capul în piept și cu pumnii strânși.

Apoi gura i se uscă, la auzul unor pași care se apropiau grăbiți pe culoarul dintre scaune.

— Domnule Mason, vreți să ne însoțiți fără să opuneți rezistență? întrebă un glas.

Richie ridică privirea. Lângă el apăruseră doi bărbați.

— FBI, spuse unul dintre ei.

Stewardesa tocmai se pregătea să ia paharul lui Richie.

— Cred că vă înșelați, protestă ea. Acesta este domnul Steve Frawley, nu e domnul Mason.

— Știu că așa scrie pe lista pasagerilor, spuse amabil agentul FBI, dar, în acest moment, domnul Frawley este în Cape Cod, cu familia.

Richie mai luă o ultimă înghițitură din scotch-ul de malț pe care-l ceruse. „S-ar putea ca ăsta să fie ultimul meu scotch, pentru multă, multă vreme”, își zise el, în timp ce se ridica.

Pasagerii ceilalți îl priveau lung. Le făcu prietenos cu mâna.

— Călătorie plăcută! le ură el. Îmi pare rău că nu vă pot însoți.

106

— Am reușit s-o stabilizăm pe Kelly, însă, deși plămânii ei nu au nimic, încă mai are dificultăți respiratorii, spuse cu gravitate pediatrul de la terapie intensivă. Kathy, însă, e într-o stare critică. E foarte, foarte bolnavă. Bronșita ei a degenerat în pneumonie, și e clar că a primit doze masive de medicamente pentru adulți care i-au afectat sistemul nervos. Aș dori să pot fi mai optimist, dar…

Steve, cu brațele bandajate, stătea împreună cu Margaret, lângă pat. Kathy, aproape de nerecunoscut, cu părul vopsit șaten-închis și tuns scurt, și cu masca de oxigen pe față, zăcea complet nemișcată. Sistemul de monitorizare a respirației sunase deja alarma de două ori.

Patul lui Kelly se afla ceva mai departe pe același culoar, în aripa de pediatrie. Doctorița Harris era cu ea.

— Trebuie s-o aduceți imediat pe Kelly aici, ordonă Margaret.

— Doamnă Frawley…

— Imediat, repetă ea. Kathy are nevoie de sora ei.

107

Norman Bond stătuse în apartamentul lui toată ziua de sâmbătă, petrecându-și o mare parte a timpului șezând pe canapea, cu privirea spre East River și urmărind la televizor ultimele știri despre răpirea gemenelor Frawley.

„De ce l-am angajat pe Frawley?" se tot întreba el. „Oare fiindcă voiam să-mi închipui că pot s-o iau de la început, că pot să dau timpul înapoi și să fiu iar în Ridgefield, cu Theresa? Voiam să-mi imaginez că gemenii noștri supraviețuiseră? Acum ar fi avut douăzeci și unu de ani. Ăștia cred că sunt implicat în răpire. Ce prost am fost, să spun despre Theresa «răposata mea soție»! Tot timpul am avut grijă să vorbesc ca și cum aș fi crezut că mai era în viață și că-l părăsise și pe Banks, la fel cum m-a părăsit pe mine."

De când îl interogaseră agenții FBI, Bond nu și-o mai putuse alunga pe Theresa din minte – nici măcar un minut. Înainte de a o ucide, fosta lui soție îl rugase să-i cruțe viața, măcar pentru gemenii pe care-i aștepta – la fel cum se rugase și Margaret Frawley pentru întoarcerea fetițelor ei cu bine.

Poate că cealaltă fată a lui Frawley era încă în viață. „Răscumpărarea e totul", își spuse Norman. „Cineva se aștepta ca firma s-o plătească."

La ora șapte, își turnă o băutură într-un pahar.

„Se crede că un suspect în cazul de răpire a fost reperat în Cape Cod", anunța un prezentator de știri.

„Norman… te rog… nu…"

Weekendurile erau întotdeauna cele mai grele, își spuse el.

Renunțase să se mai ducă la muzee. Îl plictiseau. Concertele erau chinuitoare, o adevărată tortură. Când erau căsătoriți, Theresa îl tachinase în legătură cu firea lui neliniștită. „Norman, vei avea un mare succes în afaceri și s-ar putea chiar să ajungi un patron al artelor, dar niciodată nu vei înțelege frumusețea unei sculpturi, a unei picturi sau a unui spectacol de operă."

Norman își mai turnă un pahar, apoi sorbi din el în timp ce-și trecea mâna peste verighetele Theresei pe care le purta pe un

lanț la gât – cea de la el, pe care Theresa o lăsase pe scrin, și inelul cu diamante pe care i-l dăruise bogătașul cultivat cu care se căsătorise după aceea. Își amintea cât trebuise să se chinuiască pentru a-i scoate verigheta de pe deget. Mâinile ei subțiri se umflaseră din cauza sarcinii.

La opt și jumătate, se hotărî să facă un duș, să se îmbrace și să se ducă să ia cina la un restaurant. Cam nesigur pe picioare, se ridică, merse până la debara și-și scoase un costum elegant, o cămașă albă și una dintre cravatele care potrivit asigurărilor primite din partea vânzătorului de la Paul Stuart se asorta perfect cu costumul.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce ieșea din blocul unde locuia, aruncă întâmplător o privire peste drum. Doi bărbați tocmai coborau dintr-o mașină. Lumina unui felinar căzu pe chipul celui care fusese la volan. Era agentul FBI care venise la biroul lui și devenise ostil și bănuitor după ce îi scăpase chestia cu „răposata mea soție". Cuprins brusc de panică, Norman Bond o luă la fugă cu pași nesiguri până la colț și coti pe Seventy-second Street. Nu văzu mașina care întorcea în U.

Resimți impactul cu camionul ca pe o explozie care-l sfârtecă în bucăți. Fu ridicat în aer, după care trupul îi căzu cu zgomot pe trotuar. Simți gustul sângelui care-i șiroia din gură.

Auzi zarva din jurul lui și vocile care strigau după o ambulanță. Deasupra plutea chipul agentului FBI. „Lanțul cu verighetele Theresei…", își spuse el. „Trebuie să scap de el."

Dar nu putea să-și miște mâna.

Simțea cum cămașa albă i se îmbiba de sânge. „Stridia…" își mai spuse el. „Ții minte cum a căzut din furculiță și tot sosul s-a prelins pe cămașă și cravată?" De obicei, amintirea acelui moment aducea cu sine un val de rușine, dar acum Norman nu mai simți nimic. Absolut nimic.

Buzele lui îi articulară numele:

— Theresa.

Agentul Angus Sommers stătea îngenuncheat lângă Norman Bond. Îi puse un deget pe vena de la gât.

— A murit, spuse el.

108

Agenții Reeves, Carlson și Realto intrară în celula de arest a lui Clint.

— Au scos fetița din mașină, dar s-ar putea să nu scape cu viață, spuse furios Carlson. Amica ta, Angie, e moartă. Au să-i facă autopsia, da' știi ceva? Bănuim că era moartă deja, când a ajuns în apă. Cineva i-a dat un pumn destul de tare ca s-o omoare. Mă întreb cine-o fi fost.

Clint își dădu seama că pentru el totul se terminase. Înverșunat, hotărî să nu se ducă la vale singur. „Dacă le spun cine-i Pied Piper, s-ar putea să primesc o sentință mai ușoară sau poate că nu, da' *n-am* să putrezesc în pușcărie, în timp ce el trăiește pe picior mare cuăia șapte milioane de dolari!"

— Nu știu cum îl cheamă pe Pied Piper, le declară el agenților, da' vă pot spune cum arată. E înalt, cam de un metru optzeci. Păr blond-nisipiu. Mutră distinsă. Patruzeci și-un pic. Când mi-a cerut s-o lichidez pe Angie, mi-a spus să vin după el până la Aeroportul Chatham, unde-l aștepta un avion.

Făcu o pauză.

— Ia stați nițel! exclamă el. Da' *știu* cine e! Mi se părea mie că l-am mai văzut undeva… E baștanu' ăla de la compania care-a plătit răscumpărarea. A apărut la televizor și zicea că n-ar fi trebuit s-o plătească.

— Gregg Stanford, spuse Carlson, în timp ce Realto dădea aprobator din cap.

Într-o clipă, Reeves ajunse la telefon.

— Numai de-am reuși să-l înhățăm înainte să plece avionul, zise Carlson.

Cu glasul încărcat de furie și dispreț, îi mai spuse lui Clint:

— Fă bine și îngenunchează, lepădătură, și roagă-te ca fetița aia să scape cu viață!

109

Gemenele Frawley au fost duse la spitalul din Cape Cod, anunța crainicul de pe Canalul 5. Starea lui Kathy Frawley e critică. Cadavrul lui Angie Ames, care făcea parte dintre răpitori, a fost recuperat din furgoneta scufundată lângă debarcaderul din Harwich. Complicele ei, Clint Downes, în a cărui locuință din Danbury, Connecticut, fuseseră ținute gemenele, este în arest, la Hyannis. Omul despre care se crede că a fost creierul răpirii, așa-numitul «Pied Piper», e încă liber."

„N-au spus că sunt în Cape", își zise înnebunit Pied Piper, în timp ce stătea în sala de plecări a aeroportului din Chatham, privind știrile la televizor. „Asta înseamnă că încă nu-mi știu semnalmentele. Eu sunt moneda de schimb a lui Clint. O să mă dea pe mâna lor, în schimbul unei sentințe mai ușoare. Trebuie să ies din țară imediat."

Dar ploaia torențială și ceața deasă împiedicau toate avioanele să decoleze. Pilotul îi spusese că spera să nu mai fie consemnați la sol multă vreme.

„De ce-am intrat în panică și mi-a venit ideea smintită cu răpirea asta?" se întrebă el. „Fiindcă mi-era fiică, de-aia. Fiindcă mi-era frică să nu mă fi pus Millicent sub urmărire, și să descopere că mă distram și cu alte femei. Dacă se hotăra să mă părăsească, rămâneam și fără slujbă, și fără niciun ban pe numele meu. Am făcut-o fiindcă am crezut că puteam avea încredere-n Lucas. El știa să-și țină gura. Niciodată nu m-ar fi trădat, oricât de mulți bani i-ar fi oferit cineva. Și până la urmă nu m-a dat de gol. Clint habar n-avea cine eram.

Numai de n-aș fi venit la Cape Cod. Acum aș fi fost afară din țară, cu toate milioanele alea care încă mă mai așteaptă. Pașaportul îl am… Voi cere să mă ducă în Maldive. Ăia de-acolo nu au acord de extrădare."

Ușa salonului se dădu de perete și în încăpere năvăliră doi oameni. Unul trecu în spatele lui și-i ordonă să se ridice în picioare, cu mâinile depărtate de trup. Îl percheziționă rapid.

— FBI-ul, domnule Stanford, îi spuse celălalt. Ce surpriză! Cu

ce treabă la Cape Cod, în seara asta?

Gregg Stanford îl privi drept în ochi.

— Am venit în vizită la o femeie, o prietenă. E o chestiune personală, care nu vă privește.

— Întâmplător, o chema Angie?

— Ce tot vorbiți? protestă Stanford. E scandalos!

— Știți foarte bine despre ce vorbim, replică agentul. În seara asta n-o să mai prindeți niciun avion, domnule Stanford. Sau, poate ar fi mai bine să vă întreb: preferați să vă numim Pied Piper?

110

Kelly, în patul cu rotile, și însoțită de doctorița Harris, fu adusă în unitatea de terapie intensivă. La fel ca sora ei, purta o mască de oxigen. Margaret se ridică în picioare.

— Scoateți-i masca, spuse ea. Am s-o culc în același pat cu Kathy.

— Margaret, Kathy are pneumonie…

Sylvia Harris renunță să mai protesteze.

— Faceți ce vă spun eu, îi zise Margaret surorii. După ce o culc, puteți să i-o puneți din nou.

Sora îl privi pe Steve.

— Haideți, o încurajă și el.

Margaret o luă în brațe pe Kelly și, o clipă, o ținu în dreptul pieptului.

— Kathy are nevoie de tine, puișor, șopti ea. Și tu ai nevoie de ea.

Sora medicală coborî marginea patului, iar Margaret o puse pe Kelly lângă sora ei geamănă, astfel încât degetele mari de la câte o mână să li se atingă.

„Acolo au fost unite", își spuse Sylvia.

Sora îi aplică din nou lui Kelly masca de oxigen.

Rugându-se în tăcere, Margaret, Steve și Sylvia rămaseră de veghe la căpătâiul lor toată noaptea. Gemenele dormeau adânc, fără să se miște. Apoi, când pe fereastră intră prima rază de lumină a zorilor, Kathy se foi în somn, își mișcă mâna și-și împleti degetele cu acelea ale lui Kelly.

Kelly deschise ochii și întoarse capul să-și privească sora.

Ochii lui Kathy se deschiseră larg. Privi în jur, de la o persoană la alta, iar buzele începură să i se miște.

Fața lui Kelly fii luminată de un zâmbet, în timp ce murmura ceva la urechea lui Kathy.

— Limba gemenelor, spuse încet Steve.

— Ce-ți spune, Kelly? șopti Margaret.

— Kathy a zis că i-a fost foarte dor de noi, foarte, foarte dor, și că vrea să meargă acasă.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu, Walter Carlson stătea la masa din sufragerie împreună cu Steve și Margaret, care îl îmbiau cu un al doilea rând de cafea. Pe tot parcursul cinei, se gândise la prima ocazie când îi văzuse, cuplul de tineri arătoși în haine de seară, care sosind acasă aflaseră că fetițele lor dispăruseră. În zilele următoare, deveniseră ca două umbre, palizi și trași la față, agățându-se unul de altul deznădăjduiți, cu ochii roșii și umflați.

Acum, Steve avea un aer relaxat și încrezător. Margaret, care arăta fermecător într-un pulover alb și pantaloni negri, cu părul revărsat în jurul umerilor și zâmbetul pe buze, era cu totul altă persoană decât femeia pe jumătate scoasă din minți care încerca să le dea asigurări că fetița ei mai era în viață.

Însă chiar și așa, Carlson observase cum, în timpul cinei, ochii ei se îndreptau adesea spre living, unde gemenele, în pijamale, dădeau un ceai cu păpușile și ursuleții. „Simte nevoia să se asigure mereu că amândouă simt aici", își spusese el.

Soții Frawley îl invitaseră la cină pentru a sărbători revenirea la o viață normală, cum spunea Margaret. Acum însă, inevitabil, era firesc să le destăinuiască unele dintre informațiile obținute din mărturisirile lui Gregg Stanford și ale lui Clint Downes.

Nu intenționase să vorbească despre fratele lui Steve după mamă, Richard Mason, dar când Steve menționase vizita pe care le-o făcuseră părinții lui, îl întrebase despre ei.

— Îți dai seama ce greu îi este mamei să știe că Richie iar are necazuri, spuse Steve. Contrabanda cu cocaină e și mai gravă decât escrocheria în care a fost implicat cu ani în urmă. Mama știe ce fel de condamnare îl așteaptă și, ca orice mamă, încearcă să-și dea seama cu ce a greșit, că fiul ei a ajuns așa.

— N-a greșit cu nimic, spuse scurt Carlson. E un măr stricat, pur și simplu.

Apoi, luând o ultimă sorbitură din cafea, adăugă:

— Povestea asta a avut și o parte bună, fiindcă ne-a ajutat să descoperim că Norman Bond și-a omorât fosta soție, pe Theresa.

Purta la gât, pe un lanț, verigheta pe care i-o dăduse al doilea soț al ei. Theresa o avusese pe deget, în noaptea când a dispărut. Măcar acum al doilea soț al ei se va liniști. Șaptesprezece ani a tot nutrit speranța că Theresa mai trăia.

Carlson nu se putu abține să arunce o privire spre gemene.

— Seamănă ca două picături de apă, spuse el.

— Nu-i așa? îi dădu dreptate Margaret. Săptămâna trecută am dus-o pe Kathy la frizer, ca să-i înlăture vopseaua aia îngrozitoare, apoi am pus s-o tundă și pe Kelly, așa că acum amândouă au părul scurt ca doi spiriduși. Sunt foarte drăgălașe, nu?

Apoi oftă.

— Mă scol de câte trei ori pe noapte, cel puțin, să văd de ele, doar ca să mă asigur că-s la locul lor. Avem cel mai modern sistem de alarmă, iar noaptea e pus pe „instant", așa că dacă se deschide o ușă, face un zgomot de-ar trezi și morții. Însă chiar și cu mijloacele astea de protecție, tot nu suport să le scap din ochi.

— O să-ți treacă, o asigură Carlson. Poate va mai ține o vreme, dar cu timpul, ai să-ți revii. Fetele cum o duc?

— Kathy încă mai are coșmaruri. Tot spune în somn: „N-o mai vreau pe Mona, n-o mai vreau pe Mona…" Și pe urmă, mai deunăzi, când ne-am dus la cumpărături, a văzut o femeie slabă, cu păr șaten lung și neîngrijit, care cred că i-a amintit de Angie. A început să țipe, și s-a agățat de picioarele mele. Pur și simplu mi s-a frânt inima. Dar doctorița Sylvia ne-a recomandat o psihiatră de copii extraordinară, doctorița Judith Knowles. Vom duce gemenele la ea o dată pe săptămână. Va dura un timp, dar ne-a asigurat că în cele din urmă au să-și revină.

— Stanford o să negocieze? se interesă Steve.

— Nu prea are cu ce. A pus la cale răpirea, fiindcă intrase în panică. Se temea că nevastă-sa aflase despre amantele lui și voia să divorțeze. Dacă o făcea, l-ar fi lăsat fără un chior. În plus, anul trecut, a fost implicat în niște probleme financiare ale companiei și-i era frică să nu se afle. Avea nevoie de un fond de rezervă și, când v-ați întâlnit la birou și i-ai arătat fotografiile gemenelor, i-a venit ideea.

— Lucas Wohl și cu el aveau o relație stranie, continuă

Carlson. Lucas era șoferul lui de încredere, care-l ducea la amante. Și pe urmă, într-o zi, când era căsătorit a doua oară, Stanford a venit acasă pe neașteptate și l-a găsit pe Lucas umblând la seiful unde nevastă-sa își ținea bijuteriile. I-a spus să le fure liniștit, dar să-i dea și lui o parte din pradă.

După aia, uneori îi indica locuințe pe care să le jefuiască. Stanford a trăit întotdeauna la limita riscului. S-ar fi putut să scape basma curată, dacă avea destulă încredere în Lucas ca să-și dea seama că nu-i spusese lui Clint cine era Pied Piper. Îl trecusem în capul listei de suspecți și-l țineam sub supraveghere, dar nu-l aveam la mână cu nimic. Asta o să-l obsedeze toată viața, în fiecare dimineață când se va trezi în celulă.

— Și Clint Downes? întrebă Margaret. El a mărturisit?

— E un răpitor și un ucigaș. Încă mai încearcă să susțină că moartea lui Angie a fost un accident, dar nu-l crede nimeni. O să se ocupe de el tribunalul federal. Sunt sigur că și-a băut ultima bere la Danbury Pub. N-o să mai iasă din închisoare.

Gemenele își terminaseră petrecerea și veniră în sufragerie. Un moment mai târziu, Kathy stătea zâmbitoare în poala lui Margaret, iar Steve o ridica pe Kelly, care chicotea.

Walter Carlson simți un nod în gât. „Numai de-ar fi întotdeauna așa", își spuse el. „Numai de-aș putea să aduc toți copiii dispăruți înapoi acasă. Numai de-am putea scăpa lumea de toți răpitorii. Bine că măcar de data asta s-a terminat totul cu bine…"

Gemenele purtau pijamale albastre înflorate.

„Două fete în albastru", își spuse el. „Două fetițe în albastru…"

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În acest ultim roman al său, maestra genului thriller MARY HIGGINS CLARK, împleteşte misterul capacităților paranormale de comunicare a două fetițe gemene, răpite chiar în ziua când împlineau vârsta de trei ani, cu căutările disperate ale părinților, confruntați cu personaje care nu se dau în lături de la orice, inclusiv crimă.

Una dintre ele, Kelly, este recuperată, despre cealaltă, Kathy, se afirmă că a fost ucisă şi apoi aruncată în mare.

În mod ciudat, la slujba comemorativă, Kelly îi spune mamei sale: *„Mami, lui Kathy îi e frică de acea doamnă şi vrea să vină acasă!"* Nimeni înafară de mamă nu crede că între cele două poate exista o asemenea legătură. Cum Kelly primeşte indicii concrete asupra locului unde se află sora sa, agenți FBI pornesc în căutarea ei. Momente de adevărată incandescență se înregistrează atunci când aceştia se apropie de ascunzătoare, viața micuței Kathy atârnând de un fir de păr...

O poveste emoționantă ce ne poartă pe cele mai înalte culmi ale suspansului.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-144-

5 948390 004237

Preț 33,9 LEI (30,5 + 2,79 TVA + 0,61 T.L.)